

OHNS

**BIGGLES
MUŽEM
ZÁKONA**

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES MUŽEM ZÁKONA

TOUZIMSKÝ[©] & MORAVEC

© by W. E. Johns (Publications) Ltd.
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
©PetrBare, 2003
© Zdeněk Burian – dědicové, 2003
Illustration © Petr Barč, 2003
Translation © Oldřich Vidlák, 2003
Remake © Mikuláš Moravec, 2003
ISBN 80 – 7264 – 057 – 7

ÚVODEM

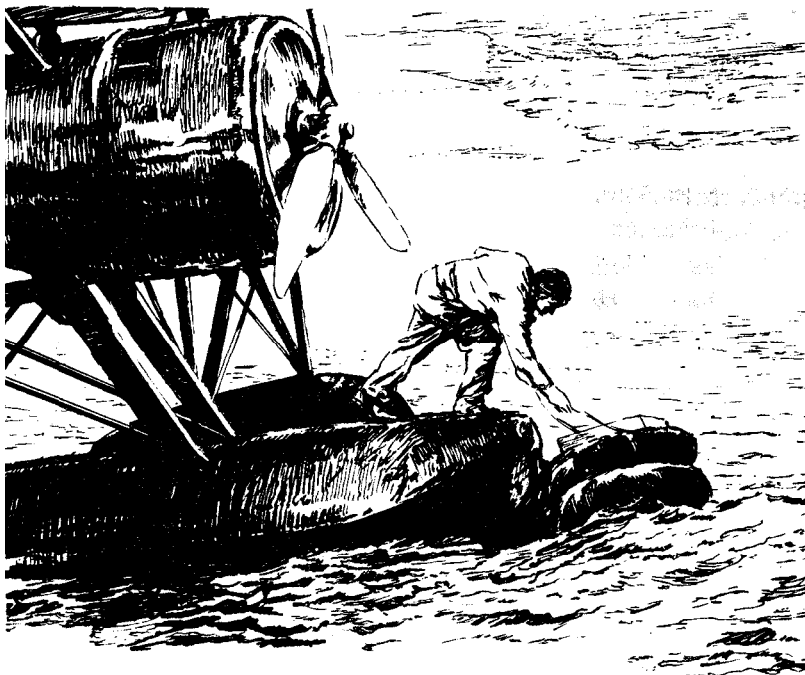
Sbírka povídek BIGGLES MUŽEM ZÁKONA vyšla v roce 1952 jako jediná kniha W. E. Johnse s Bigglesem, již vydalo nakladatelství LATIMER HOUSE. Příběhy rovněž patří k prvním, ve kterých Biggles pracuje jako velitel útvaru letecké policie New Scotland Yardu v Londýně. Jeho podřízenými jsou naši staří známí – Algy, Ginger a Bertie. Začíná tak předlouhá série příběhů ležících na rozhraní detektivky a leteckého dobrodružství. Ačkoli se autor nedokázal nikdy zcela vzdát leteckého dobrodružství, postupem let detektivní motivy v jeho příbězích přibývají, až se stávají jejich významnou částí. Nelze se ubránit dojmu, že autora inspiroval hlavně jeden z otců detektivky, spisovatel Arthur Conan Doyle.

Protože detektiv Sherlock Holmes nemohl létat letadlem, máme největší rozdíl mezi ním a detektivem Bigglesem jako na dlani. Však také v jednom příběhu z této knihy říká Bigglesovi policejní inspektor Gaskin: „Jste jediný náš člověk, který umí honit letadla!“

Navzdory tomu se W. E. Johns v některých pozdějších příbězích uchyluje k detektivkám, ve kterých létání chybí (Biggles a unesený chlapec, Biggles na vlastní pěst či Biggles chystá past).

Do téhle oblasti však nepatří příběhy z této knihy. Naopak je zřetelně poznamenala doba vzniku, poválečná léta. Pašování nylonů z USA, londýnský černý trh či vztahy ve společnosti, ze které se rychle ztrácí houževnatost a obětavost, kterou Angličané prosluli za války. Vše se mění k horšímu.

T&M

PŘÍPAD ČERNÝCH OVCÍ

Když detektiv letecký inspektor Bigglesworth, známější jako Biggles, vstoupil do kanceláře šéfa oddělení kde pracoval, přikývl mu generál letectva Raymond, zastupující komisař Nového Scotland Yardu na pozdrav, a pokynul rukou ke křeslu. Pak mu představil muže v černém oděvu, s nímž až dosud jednal.

„Bigglesworthe, tohle je pan Videll, styčný úředník mezi našim ministerstvem obchodu a Úřadem Jeho Veličenstva pro cla a nepřímé daně,“ prohlásil. „Přišel k nám s nadějí, že... prostě pokud bychom mu nemohli poskytnout nějakou rozumnou informaci, mohli bychom se alespoň vyjádřit k problému jako lidé znalí věci,“ dokončil svůj nesouvislý úvod.

„Tak co vás trápí?“ zeptal se Biggles a sedl si.

„Jedním slovem, trápí nás nylonky,“ řekl pan Viděli.

Biggles se zatvářil nevěřičně. „Nylonky? Máte na mysli dámské punčochy?“

„Ano.“

Biggles pohlédl na velitele zrakem plným rozhořčení a výčitek. „Prokristapána!“ zvolal, „Neříkejte mi, že bychom měli...“

Raymond ho zarazil zvednutím ruky. „Nedělejte předčasné závěry. Poslechněte si, co vám pan Videll chce říct. Obchod s nylonkami může být mnohem významnější, než tušíte. Pokračujte, Videlli.“

Styčný úředník spustil. „Dělá nám starosti, že naše celní hranice má závažné mezery. Americké nylonky se dostávají do naší země v množství, které daleko přesahuje úředně povolená množství a následkem toho přeplnuje domácí trh. Obchodníci s tím zbožím si stěžují a my máme povinnost dovoz zarazit.“

„Co na tom záleží, jestli tu bude o několik párů punčoch více nebo méně?“ zamumlal Biggles, ale bylo vidět, že ho to pobavilo.

„Jenomže si na dovozu někdo mastí kapsu!“ prohlásil pan Viděli důrazně. „Napadlo nás, zda je do Anglie nepašují letadlem. Proto jsem vyhledal vás.“

„Kdyby se ale někdo zabýval pašováním, tak by si určitě vybral výnosnější druh zboží než punčochy,“ usuzoval Biggles. „Pochybuji, že by se nějaké letadlo, schopné zaoceánského letu, dalo použít k něčemu takovému, aby to přinášelo slušnější zisky. Můžete mi udat nějaká čísla? Kolik váží jedno balení punčoch?“

„Pár pravých nylonových punčoch značky Du Pont Crystal váží méně než půl unce,“ oznámil styčný úředník. „Řekněme tři páry do unce, tedy čtyřicet osm párů do jedné libry. Balík vázící pouhých padesát liber pak obsahuje asi dva tisíce párů punčoch. V Americe je můžete nakoupit za velkoobchodní cenu nižší než deset šilinků za pár! Tady se však prodávají na černém trhu asi od pětadvaceti do třiceti šilinků za pár. Když dobře počítáte, na balíku ve váze padesáti liber vyděláte asi dva tisíce liber šterlinků. Spočítejte si to sám ve větším měřítku a zjistíte, že nylonky určitě nepatří k zanedbatelným položkám.“

„To jste mě zaskočil,“ přiznal se Biggles. „Víte určitě, že ty punčochy se sem nedostávají v pytlích s výstrojí cizích námořníků z obchodních lodí?“

„Tou cestou se sem jednu dobu přivázely, ale od doby, kdy jsme si na ně posvítili, to hezky rychle přestalo. Ne, tyhle zásilky se k nám dovážejí ve velkém množství jinou cestou. Když jsou jednou tady, během několika dnů zaplaví trh. Potom je přestávka, dokud nedorazí další dodávka. Takhle to již proběhlo za minulých dvacet měsíců čtyřikrát do roka.“

„Nezachytili jste nějakou stopu, jak ten trik funguje?“

„Domnívali jsme se že ano, ale nejsme schopni dotáhnout to do konce. Po usilovném pátrání jsme dospěli k přesvědčení, že nylonky se vždycky objeví po příjezdu jisté nákladní lodi, která se plaví pod panamskou vlajkou a jmenuje se *Sirocco*. Jezdí severní trasou do Liverpoolu. Zdá se ale, že to byla náhoda, protože když *Sirocco* posledně přijela, čekali jsme na ni. Prohledali jsme celé plavidlo a každého na palubě, což je práce, ve které se vyznáme. Jenomže ty nylonky tam nebyly. Zkontrolovali jsme každý balík, který opouštěl doky, přesto se však během několika dní na londýnském černém trhu prodávala nová zásilka nylonek.“

Biggles si vzal z krabičky cigaretu a než ji zapálil, zamyšleně s ní chvíli poklepával o hřbet ruky. „Hm. Hra náhody je vždycky zajímavá. Podle mých zkušeností v tom obvykle bývá něco víc než pouhá náhoda. Kde je *Sirocco* v současné době?“

„Dvě stě mil v Atlantiku a pluje do Liverpoolu.“

„Očekáváte tedy, že se hodně brzy ukáže další náklad nylonek?“

Viděli pokrčil rameny. „Další zásilka se může objevit každou chvíli, ale nezdá se mi, že by *Sirocco* s tím měla něco společného. Osobně si myslím, že to zboží sem dopravují letecky, ale nedokážu říct jak.“

„Pochybuji o tom,“ zavrtěl hlavou Biggles.

„Proč?“

„Především bráním naši vlastní práci. Strežíme totiž vzdušný prostor skutečně pozorně. Nedá se samozřejmě odpřisáhnout, že nám sem občas nepronikne nějaké letadlo bez oprávnění, ale jsem pevně přesvědčen, že nemůže létat pravidelně, aniž bychom si toho dříve

nebo později všimli. Kromě toho jde o jednoduché propočty. Silně pochybuji, že by se vyplatilo pravidelně přelétat oceán jen proto, aby pilot vozil ze Států do Evropy nylonky. Myslím tím, že by ty přelety musely zajistit zisk a opodstatnit riziko, které je s tím spojeno. Letadla jsou drahé hračky. Nebo se na to podívejte z této strany. Kdyby tu takový stroj létal, pilot by si vybral výnosnější druh zboží než nylonky. A dál, kdyby použili letadlo, nylonky by přicházely na trh neustále a ne jen čtyřikrát do roka. Ten časový interval ukazuje na trampovou loď. A co benzín? Nemůžete kupovat benzín po tisících galonech a čekat, že se o to nezačnou zajímat úřady.“ Biggles pohlédl na Raymonda. „To je můj názor, pane, ale pokud si budete přát, můžeme tu věc rozebrat podrobněji.“

„Budu rád, když to uděláte,“ přikývl Raymond. „Zaměřte se ale samozřejmě pouze na možnost využití letadla.“

„Výborně, pane,“ řekl Biggles, vstal a obrátil se na styčného úředníka. „Jestli se to bude týkat letadel, nemělo by nám trvat dlouho zachytit stopu. Hned se do toho dám.“

Vyšel z místnosti a vrátil se do své kanceláře, kde měl právě službu letecký konstábl Ginger Hebblethwaite.

„Jaké je hlášení o počasí pro mořskou oblast Rockall, Malin a severní Kanál?“ zeptal se ho.

Ginger přešel k mapě posázené praporky, která zakrývala větší část jedné stěny. „Pěkně a teplo. Mírnýseveroseverovýchodní vítr. Moře je klidné. Stav setrvalý.“

„Dobrá zpráva,“ řekl Biggles. „Připrav se, podíváme se do těch míst. Chtěl bych tam být časně za svítání. Cestou ti řeknu, proč tam letíme.“

„Tohle vypadá jako ta naše loď,“ prohlásil náhle Ginger, sedící na místě druhého pilota v obojživelném letadle typu Saro z Letecké policejní služby, které jak ukazovaly přístroje, letělo západním kurzem ve výšce jednoho tisíce stop.

Biggles byl u řízení. Právě se začínalo rozednívat. Dole se v pološeru rozprostíral chladný, ponurý a jednotvárný Atlantik, jež se ve vládnoucím šeru rozkládal do všech stran až k okrajům světa. Pouze tmavé stíny na východě označovaly břehy Severního Irska a západní skotské ostrovy. V celé té nekonečné rozloze oceánu byly

vidět jen dvě lodě. Dost daleko na severu se vzdaloval od pevniny torpédoborec s jakýmsi královským posláním a několik mil jižněji si razila vlnami cestu typická oceánská trampová loď vlekoucí za sebou pruh špinavého kouře. Visel za jejím komínem jako kohoutí péro. Za ní, kam oko dohlédlo, se táhla její stopa, široký pruh vody znečištěný naftou a místy poznamenaný odpadky. Ztrácel se v nedohledné dálce.

„Ano, to vypadá na *Sirocco*,“ řekl Biggles. „Měj oči otevřené. Otočím se a poletím za ní.“ Mírně změnil kurz, ubral plyn a snesl se ještě o něco níže.

Ginger si prohlížel stopu silným dalekohledem a Biggles se k ní stále přibližoval a letěl trochu napravo od ní.

Trvalo asi deset minut než Ginger promluvil.

„Něco vidím, ale nedá se to rozeznat,“ řekl. „Sleť ještě o něco níž,“ vyzval pilota.

Letadlo vzápětí kleslo blíže k hladině.

„Zdá se, že to je sud, vršek má oranžový a je na něm namalovaný černý kříž,“ pokračoval Ginger. „Mohla by to být mina.“

„Kouknem se na to,“ rozhodl Biggles. „Ty sleduj oblohu! Nechci, aby nás někdo nachytil, až budeme na hladině.“ Vypnul motor a vítr zasvištěl přes křídla, když se ostrým obloukem snášel k cíli. V pěti minutách přistál blízko něj.

„Nahoře je čisto,“ hlásil Ginger.

Biggles zaroloval k předmětu, který upoutal jejich pozornost, opatrně vystoupil na křídlo a zblízka si věc prohlédl. Ve chvíli byl zpátky na sedačce.

„Jsou to dvě nafouknuté a spolu svázané automobilové duše. Tady slouží jako plovák hermeticky uzavřené cínové krabice,“ zavrčel. „Vsadím se, že to je věc, kterou hledáme. Brzy uvidíme.“ Přidal plyn a motor zaburácel. Letoun se rychle rozjel po vodě, odlepil se a strmě stoupal. „Nikdo nás nesmí vidět,“ pokračoval. „Upřímně řečeno, myslel jsem, že poblíž najdeme potloukat se rybářský člun, malou jachtu nebo něco podobného. Protože na dohled nic takového nevidím, začínám si myslet, že záchranná četa si vybrala stejnou cestu jako my. Jestli se nemýlím, nebude dlouho trvat a uvidíme ji. Stopa za lodí zmizí během půl hodiny. Nespouštěj

z toho oči.“ Vyrovnal letoun teprve když výškoměr zaznamenal deset tisíc stop a pak s ním začal opisovat široký kruh.

Uběhlo pět minut.

„Mám ho!“ vykřikl pak ostře. „Tamhle letí.“

Ginger se otočil a sledoval směr Bigglesova pohledu. Uviděl cosi co se podobalo bílému potápníku, který se vznášel nízko nad hladinou a sledoval brázdu za parníkem. Zamířil k němu dalekohled. „Je to hydroplán typu Moth,“ ohlásil.

„Takových už moc nelétá,“ zavrčel Biggles. „Najít jeho majitele v civilním rejstříku by nám nemělo trvat dlouho. Koukni! Už letí dolů.“

„Jestli pohlédne nahoru, uvidí nás,“ varoval Ginger. Biggles se zachmuřeně usmál. „Vsadil bych se, že poslední na co myslí je, že ho někdo pozoruje. Ostatně na tom nezáleží. Nesetřásl by nás, i kdyby se o to pokusil.“

Víc nemluvili. Společně sledovali, jak hydroplán projíždí vlny a míří k oranžovému předmětu. Pak pilot vystoupil na jeden plovák a za okamžik viděli, jak obě pneumatiky odplouvají. Krabici pilot uložil na zadní sedadlo v letadle, které se vzápětí opět vzneslo a zamířilo směrem, odkud dříve přilétlo.

Biggles udržoval výšku a letěl za ním. Břehy se blížily a byly stále zřetelnější. Objevily se kopce. Chvíli to vypadalo, že Moth má namířeno do Severního Irska, ale ten nakonec vytočil půlkruh k mnoha ostrovům, které stály jako hlídky podél západního skotského pobřeží.

„Připrav si mapu,“ nařídil Biggles.

Zrzek rozložil na kolena námořní mapu.

„Letí mezi ostrovy,“ řekl Biggles s očima neustále upřenýma na letadlo. „Zdá se, že letí na ten protáhlý ostrov, který uprostřed trochu vyčnívá.“

„Už ho mám,“ oznámil zrzek. „Jmenuje se *Lagganmaloch Island*.“

„Dobrá! Pro tuto chvíli víc nepotřebujeme,“ odpověděl Biggles. „To jméno mi něco připomíná. Myslím, že ten ostrov sloužil jednu dobu jako základna námořního letectva pro sledování nepřátelských ponorek. Bylo to pochopitelně za války. Od té doby tam patrně není

nic.“ Otočil letadlo. „Poletíme domů a podíváme se, co nám řeknou naše záznamy.“

O tři hodiny později Biggles ve své kanceláři v Yardu obracel s přihlížejícím Gingerem stránky úředního rejstříku civilních strojů a soukromých letišť, do něhož zapsal své poznámky. Netrvalo dlouho a našel co hledal.

„Tady je to,“ řekl. „*Lagganmaloch*. Dočasná základna pro službu hydroplánů, nyní opuštěná. V roce 1946 si ostrov zakoupil poručík letectva R. Q. Paullson, DFC, který tam hodlal farmařit. Zaměřil se na pěstování černých ovcí druhu St. Kilda. Požádal o povolení vlastnit letadlo. Jako důvod uvedl to, že spojení mezi ostrovem a pevninou je špatné a v zimě dosti často zcela nemožné. MacRowdenův pobřežní parník zajíždí na ostrov jednou týdně každou středu ve tři hodiny třicet a vozí poštu a zboží. Paullson povolení dostal. Typ letadla: Moth, hydroplán. Výrobní číslo R 1247. Ovcí vlnu vozí loď firmě Louis Vanberger a spol., Glasgow, přes Baltroonie. To je všechno.“ Biggles povzdechl, zaklapl knihu, zvedl hlavu a smutně s ní potřásl.

„Ten Paullson musí být hlupák, jestli si myslí, že mu kouzla s nylonkami projdou, i když se mu ten nápad mohl zdát dobrý. Chov černých ovcí se zřejmě nevyplácí. Škoda. Ten Paullson byl odvážný pilot. Vzpomínám si, že jsem se s ním jednou setkal. Ale pokud jde o tohle, myslím si, že z desítek tisíc letců, kteří prošli válkou, jich celá řada nevyhnutelně zažila velmi těžké časy a dostala se na scestí.“

„Půjde za to do vězení,“ poznamenal mrzutě zrzek. „Zprvu se mu to určitě zdálo snadné. Stačil jediný námořník na palubě *Sirocca*, který vhodil zásilku na smluveném místě do moře a Paullsonovi pak jen zbývalo letět po stopě parníku a vyzvednout ji. Myslíš, že pak létá se zbožím na pevninu?“

„Tak hloupý asi nebude,“ usoudil Biggles. „Ostatně to ani není nutné. Bylo by snadnější a méně riskantní zastrčit to do něčeho, co vozí ven běžně, třeba do žoku s černou vlnou. V Baltroonii se při převozu mezi ostrovy neprovádí celní prohlídka. Představuji si, že tam někdo zboží převezme a pošle je do Londýna. Osobně myslím, že Paullson v tom nemá prsty sám. Měl by potíže na americké straně.“

Řekl bych, že v tom jede nějaký profesionální podvodník. Pokud je to tak, potom je to on, kdo nám sype písek do koleček.“

„Ano,“ zabručel Ginger. „Jistě má přichystanou díru, do které zaleze. Když dojde k účtování, práskne do bot a nechá Paullsona, aby si to za něho vypil.“

„Tak nějak to bude.“ Biggles bubnoval prsty na stole. „Myslím, že dřív než půjdeme dál, ověříme si, co jsme zjistili. Zaletím si tam a promluvím s Paullsonem. To může nám i jemu ušetřit spoustu nepříjemností. Jsem přesvědčený, že není lotr, ale pokud půjde do vězení, tak až ho pustí, bude.“

O několik hodin později, když už slunce prošlo zenitem, Biggles přistál v malém chráněném zálivu, který za války používalo jako základnu průzkumné námořní letectvo. Znamky jeho činnosti tu byly dosud viditelné. Byla tam skluzová dráha, za ní hangár a stařícké dřevěné molo, na kterém čekaly na odvoz produkty ostrova. Parník, který dojížděl jednou týdně se právě blížil. Na nábreží se tísnilo stádečko ovcí, ležely tam krabice s vejci a žoky, asi plné vlny. Na břehu se sešli ostrované, aby si vyzvedli svojí poštu, noviny nebo něco podobného.

Biggles vyjel po skluzové dráze na břeh, tam zajistil letadlo a sledován zvědavými pohledy hrstky diváků, vyšel se zrzkem na břeh. Oba letci si lidí nevšimli, zamířili k hromadě zboží a prohlíželi štítky s adresami. Biggles věnoval zvláštní pozornost žokům, které byly adresovány firmě Louis Vanberger a spol., Glasgow. Až na jedinou výjimku byly všechny štítky tištěné. Výjimkou byl oranžový adresní štítek, kde byla adresa napsaná rukou.

„To bude ten náš,“ zašeptal tiše Biggles.

Právě v té chvíli se z hloučku diváků oddělil vyšší, hezký, asi šestadvacetiletý mladý muž v obleku z ručně tkaného tvídu a vydal se k nim. Zrzek si všiml, že v pobledlé tváři má výraz nejistoty. Kdyby to byl Paullson, jeho chování by potvrdilo Bigglesův názor, že si se zákonem nezahrával příliš často.

„Hledáte něco?“ zeptal se muž ostře.

Biggles si ho klidně prohlížel beze známek nepřátelství. „Vy jste Paullson, že ano?“

„Ano,“ zněla stručná odpověď. „Kdo jste vy?“

„Detektiv letecký inspektor ze Scotland Yardu,“ řekl Biggles tiše. „Rád bych si s vámi promluvil někde v soukromí.“

Tvář bývalého důstojníka zpopelavěla. Zdálo se, že není schopen slova, ale pak přece jen zachrčel: „Pojďte ke mně domů.“

Mlčky kráčeli několik set yardů k domu. Když vešli, Paullson zamířil rovnou k baru a třesoucí se rukou si nalil něco ostrého. „Dáte si taky?“ nabídl hostům.

„Děkuji, piji jen výjimečně,“ řekl Biggles. „Nemusím vám snad říkat, proč jsem tady,“ pokračoval. „Radím vám, abyste vyrukoval s pravdou ven. Bude to pro vás lehčí a nám to ušetří čas.“

Paullson si navlhčil rty. „Co chcete vědět?“ zeptal se tiše. „Nemluvte hlasitě, moje matka je v domě.“

„Dobrá,“ přikývl Biggles. „Dnes ráno, krátce po rozednění, na místě zhruba devadesát mil jihozápadně odsud jste přistál na moři za lodí *Sirocco* a vyzvedl jste z vln nějaký balík.“

„Kdo to říká?“ zeptal se Paullson ve slabém pokusu o odpor.

„Já to říkám,“ odpověděl Biggles klidně. „Pozorovali jsme vás. Je to tak?“

„Ano,“ zašeptal Paullson sotva slyšitelným hlasem.

„Co bylo v tom balíku?“

„Cigarety.“

„Kdo vám to řekl?“ prudce k němu vzhlédl Biggles.

„Člověk, kterému jsem balík dopravil.“

„Otevřel jste někdy některý z těch balíků? Tento byl myslím už sedmý.“

„Ne.“

„Věříte tomu člověku?“

„Ovšem.“

„Kolik vám za to zaplatil?“

„Zaplatil? Neplatí mi za to.“

„Nechtějte na mně, abych věřil, že jste to dělal zadarmo?“ řekl Biggles uštěpačně. „Není to tak doslova. Vždycky mi pošle cigarety. Na náš ostrov nedodávají ani dostatek anglických cigaret. Jsem na tom dost bídne s nervy, takže hodně kouřím.“

„Chápu,“ řekl Biggles pomalu. „Jistě ovšem víte, že takové věci jsou, mírně řečeno, značně proti pravidlům?“

„Ano, to připouštím,“ řekl Paullson otevřeně. „Chtěl jsem jenom zkusit štěstí.“

„Balík, který jste vzal z moře dnes ráno, je v žoku adresovaném firmě Vanberger a spol.?“

„Ano,“ souhlasil Paullson po krátkém zaváhání.

„Kvůli tomu jste koupil letadlo?“

„Proboha, to ne!“ zamračil se Paullson. „Letadlo je tady jediný prostředek, jak se dostat na pevninu a zpátky.“

„Tak mi tedy řekněte, jak to celé začalo!“ vyzval ho Biggles.

„Posílal jsem svou vlnu Vanbergerovi,“ vysvětloval Paullson. „Věděl, že mám letadlo. Jednou sem přijel za obchodem a náhodou mi došly cigarety. Tehdy mi dal balíček ze svého a řekl, že když mu pomůžu, opatří mi cigaret, kolik jich jen budu chtít. To je vše. Nic jiného v tom nebylo.“

„Obávám se, že v tom bylo něco víc než jenom tohle,“ prohlásil Biggles vážně. „Předávané balíky obsahovaly pokaždé pašované zboží v hodnotě nejméně dvou tisíc liber.“

Paullson klesl na židli s otevřenými ústy a s vyděšenýma očima. „Ten lotr,“ vydechl ztěžka. „Půjdu a poslední zásilku zadržím.“

„To vás nesmí ani napadnout,“ řekl Biggles. „Necháte ji odejít! Myslím, že Vanberger čeká v Baltroonie, aby ji vyzvedl.“

„Chcete na mně, abych ho zradil,“ ohrazoval se Paullson.

„Dobře mě poslouchajte,“ řekl Biggles naléhavě. „Za tuhle věc půjde někdo do vězení. Když budete pokračovat podle Vanbergerova plánu, skončíte tam vy. Jestli máte trochu rozumu v hlavě, bude to on. Tohle je jediná příležitost k vaší záchraně a protože věřím tomu, co jste mi pověděl, tu příležitost vám poskytnu. Budete však muset svědčit proti svým spoluviníkům. Byl byste blázen, kdybyste si s tím lámal hlavu, protože Vanberger nemá o vás žádný zájem a celou tu dobu hraje s vámi špinavou hru.“

„Až se to dozví matka, zabije ji to,“ zasténal Paullson a skryl tvář do dlaní.

„Na to jste měl pomyslet dřív.“

„Dobrá,“ souhlasil Paullson unaveně. „Co chcete ještě vědět?“

„V kolik hodin vykládá zdejší parník v Baltroonii zboží?“

„Zítra ráno o půl deváté.“

„Dobře. Máme tedy dost času. Jak se jmenuje ten člověk na lodi, který hází krabice do moře?“

„Nemám zdání. Mě to nezajímalo. Vím jenom, že když loď zajede do doku, chodí si k Vanbergerovi pro peníze.“

„To je všechno, co mi můžete říct?“

„To je všechno, co vím. Musel jsem se zbláznit.“

„To bych řekl. Dáte mi své slovo, že takovou pitomost už nikdy neuděláte?“

„Dostal jsem tvrdou lekci,“ řekl Paullson hořce. „Ale jestli se mi ten proľhaný darebák Vanberger někdy dostane do rukou, utrhnu mu hlavu.“

„Není moc pravděpodobné, že by se vám dostal do rukou, protože pokud jsem to správně odhadl, skončí tam, kam k němu nebudete mít přístup. Já teď odjedu. Vy zůstanete na ostrově, dokud o mně zase neuslyšíte. Nakonec ještě jednu radu. S tím pitím přestaňte. Je to drahé a nepřispívá to k jasnému myšlení ani k bezpečnému létání. Tak nashledanou. Pojd' Gingere.“

Než došli na nábreží, byl už parník s nákladem znovu na cestě. Po několika minutách byl Biggles ve vzduchu, přelétl ho a nabral kurz k pevnině.

„Pošli veliteli zprávu,“ vyzval zrzka. „Požádej ho, aby v sedm hodin večer měl v kanceláři pana Vidella. Řekni mu, že pro něj mám novinky.“

„Okej,“ kývl Ginger a otočil se k vysílačce.

Pět minut před sedmou, když vstoupili do Raymondovy pracovny, pan Videll je již čekal.

„Co je nového?“ ptal se dychtivě. „Na mou duši, vy sebou umíte hodit!“

„Od toho máme letadla,“ řekl Biggles s úsměvem.

„Nemohu se dočkat, abych slyšel co jste vypátrali.“

„Zítra o půl deváté ráno jeden z MacRowdenových pravidelných parníků, spojujících místa na západním skotském pobřeží, připluje do Baltroonie s nákladem a s cestujícími,“ rozhovořil se Biggles. „V přiváženém zboží bude několik žoků s černou vlnou. Jeden z nich je označen obyčejným žlutým štítkem s adresou. V něm najdete další zásilku nylonek, zabalenou do vlny.“

„Děláte si legraci?“ vyhrkl Videll.

„Ne, na to jsem příliš unavený. Od té doby co jsem vás naposled viděl, jsem procestoval hezkých pár mil.“

„Víte komu je ta vlna určená?“

„Jistě. Firmě Louis Vanberger a spol. Sídlem je Glasgow.“

„Můžete mi říct, kdo nylonky zabalil do vlny?“

„Mohu. Zboží je v kovové krabici a uložil ho muž, jenž nevěděl, co krabice obsahuje,“ řekl Biggles. „Sám jsem se o tom přesvědčil. Člověk, kterého hledáte je Vanberger, nebo ten kdo pro něj zboží obstarává. Můžete ho sebrat v Baltroonii, když bude přebírat žoky vlny. Můžete ho také nechat odejít a pak zjistit adresy, na které v příštích dnech rozešle balíčky se zbožím. Tím získáte i seznam jeho agentů v Londýně, kteří prodávají nylonky na černém trhu. Tak můžete dostat jedním rázem celou bandu. A abych nezapomněl, pokud jde o *Sirocco*, byli jste na správné stopě. Jeden námořník z lodi pořídí zboží ve Spojených Státech a doveze ho k nám. Pak si chodí do Vanbergerovy kanceláře pro odměnu. Když ohlídáte posádku lodi a Vanbergerovu kancelář, můžete chytit svého muže za límec.“ Raymond se neubrnil úsměvu nad výrazem v obličeji styčného úředníka. Toho přirozeně zajímalo, jak Biggles získal všechny ty informace v tak krátké době.

„Nepovím,“ usmál se Biggles. „To je obchodní tajemství.“

„Ale jak se, u všech čertů, dostaly nylonky až do žoku s vlnou na palubu pobřežního parníku?“ vykřikl pan Viděli.

„Čert za tuhle věc nemůže,“ řekl Biggles. „K podvodu nedošlo v pekle, ale trochu na moři a trochu ve vzduchu. Kapitán parníku neměl samozřejmě ani tušení o tom, co vezl. Jak jsem už říkal, muž, který balík vyzvedl, netušil co obsahuje. Prostě naletěl několika práskaným podvodníkům. Pohovořil jsem s ním a je ochoten svědčit proti svým spoluviníkům. To by zatím mělo stačit, abyste skutečné darebáky poslali tam, kde po dlouhý čas na nylonky ani nepomyslí. Očekávám proto, že to dokážete zařídit tak, aby z toho vyvázl bez trestu, jen s výstrahou, i kdybyste ho museli předvolat, což jak doufám neuděláte. Dostal za vyučenou a pořádně to s ním otrásl. Dal mi své slovo, že se něco takového již nebude opakovat...“

„Nevím, nevím,“ přerušil ho Raymond. „Neměli bychom tomu muži pro jistotu vzít pilotní průkaz?“

„Ne,“ odpověděl Biggles. „V poslední válce odvedl dobrou práci. Kdyby došlo k nějaké další, budeme ho potřebovat, mohl by se jí také zúčastnit. Kromě toho se stará o malý podnik, který bychom za určitých okolností docela rádi využili.“

„Dobrá, jak myslíte,“ přikývl Raymond a obrátil se na úředníka z ministerstva obchodu. „To by mělo být asi tak všechno, co jste chtěl vědět, pane Videlli.“

Úředník vstal. „Ano a moc vám děkuji. O to, co v případě zbývá udělat, se postaráme sami.“ Pak si povzdechl. „Zdá se, že nylonky zase nebudou k dostání.“

Biggles mu otevřel dveře. „Nemělo by jich být tolik jako dříve, dokonce ani na černém trhu.“

Pan Videll se ve dveřích zarazil. „Jen ještě maličkost. S čím obchoduje chlapík, jehož si Vanberger vybral na špinavou práci?“

„S ovцами,“ řekl Biggles s úsměvem. „S černými ovцами.“

„To opravdu sedne.“

„Ale on mezi ně nepatří.“

„Budu vám věřit,“ slíbil pan Videll, když zavíral dveře.

PŘÍPAD SULTÁNOVY NÁVŠTĚVY

Biggles seskočil z pilotní kabiny austeru, který právě zkoušel.

„Nezměnilo se to,“ řekl. „To levé křídlo je stále jako by těžší a stahuje letoun na levou stranu.“

Stěžoval si leteckému seržantovi Smythovi, jenž právě přicházel k austeru z vyhlídky, odkud sledoval zkušební let.

„Podívám se na to,“ ujistil ho seržant. „Generál Raymond na vás čeká v operační místnosti.“

Biggles přikývl, zamířil tam a cestou stahoval rukavice. Když vstoupil do operační místnosti, hodil je i s leteckou kuklou na židli a obrátil se k Raymondovi, jenž tam stál a čekal s ustaraným výrazem ve tváři a s rukama vraženými hluboko do kapes kalhot.

„Dobrý den, pane,“ pozdravil Biggles nenuceně. „Doufám, že to je dobrý den?“ dodal tišeji.

„Pochybujete?“ zeptal se Raymond podrážděně.

„Z vašeho výrazu bych usoudil, že venku lijí jako z konve a vy čekáte, že se to ještě zhorší,“ zamumlal Biggles.

„Skoro jste to uhodl,“ zazněla strohá odpověď.

Biggles si povzdechl, sáhl po cigaretě, zapálil ji a sesul se na židli. „Někteří lidé říkají, že když má člověk starosti, udělá nejlépe, když je hodí na krk někomu jinému,“ dovolil si Biggles poradit svému veliteli. „Pokud nemáte námitky, můžete hned začít s přednáškou. Poslouchám.“

„Dobrá,“ zasmušile přikývl velitel. „Jestli čtete noviny, snad jste si povšiml jednoho článku, kde se píše, že domorodý panovník jménem Oba I'Mobi, sultán z Lashanti v západní Africe, přijíždí do Londýna na koloniální konferenci.“

„Toho jsem si nevšiml a co se mě týče, je mi to srdečně jedno,“ odpověděl Biggles klidně.

„Jak bývá u domorodých vládců zvykem, i tenhle trvá na tom, že si s sebou přiveze panovnické klenoty.“

„A co to všechno představuje?“

„Většinou diamanty. Některé z nejlepších diamantů na světě byly objeveny ve šterkových nalezištích, jež se většinou nalézají právě na sultánově území. Panovník si pochopitelně vybírá jako první. To právo měli již i jeho předkové. Výsledkem je proto sbírka diamantů mimořádné jakosti a velikosti.“

„Nepochybně půjde o hezkou podívanou, ale já bych se nepostavil do fronty, abych je mohl obdivovat,“ ujistil ho Biggles. „Ostatně co mají se mnou společného? Chce mi nějaký kamínek dát?“

„To sotva, ale mě z nich stejně bolí hlava,“ prohlásil Raymond. „Sultán I‘Mobi prošel anglickými vysokými školami. Je to muž plný pokrokových myšlenek a protože oplývá bohatstvím, může si dovolit žít s dobou. Mezi jinými vymoženostmi civilizace má také letadlo a v sousedství paláce soukromé letiště.“

„Kdo mu dělá pilota?“ probudila se v Bigglesovi zvědavost.

„On sám. Za pobytu v Anglii získal pilotní průkaz.“

„Jaké má letadlo?“

„Starší průzkumné mosquito, upravené k fotoprůzkumu. Ten bohatý vládce ho koupil z uvolněných válečných strojů. Hodlá v něm letět se svým synkem do Londýna.“

„Mosquito má dostatečný akční rádius, aby tu vzdálenost uletělo bez mezipřistání,“ prohlásil Biggles. „V čem je problém? Bojíte se snad, že někde zabloudí?“

„Kdyby se mu to stalo, byla by to jen jeho ostuda,“ odpověděl trpce Raymond. „Ještě před pár hodinami se mne to vůbec netýkalo. Bohužel se však vzápětí objevil činitel, který zkazil chuť k jídlu nám všem, kteří odpovídáme za bezpečnost Jeho Výsosti. Slyšel jste někdy o člověku jménem Rocky Cordova?“

„To jméno mi něco připomíná, ale nevím přesně co.“

„Rocky Cordova je americký zloduch číslo jedna. Federální policie se ho již dlouho marně snaží skřípnout. Stejně jako sultán má moderní myšlení a stejně jako on je velmi bohatý. Žije v paláci obklopeném strážemi. Jako sultán užívá k rychlé dopravě soukromé letadlo. A opět jako sultán, a v tom je ten háček, sbírá diamanty. Vychloubá se, že má nejbájenější sbírku ve Spojených státech, což může být pravda, protože je léta bral jejich zákonitým vlastníkům.“

Odtud pochází jeho přezdívka Rocky, protože ‚rocks‘, čili kameny, je lidový výraz, který ten darebák užívá pro diamanty.“

„Dobrá, dobrá,“ pokrčil rameny Biggles. „Takže zloduch Cordova sbírá kameny. Jenomže já diamanty nemám, takže na můj účet si svou sbírku nevylepší.“

„Skvělý závěr,“ pokračoval generál chladně. „Dnes ráno mě volal můj protějšek z New Yorku a hlásil mi, že Rocky odjel na dovolenou – samozřejmě letadlem. Jeden z jejich amerických informátorů jim prozradil, kam má namířeno. Není to ovšem místo, kam se jezdí za zdravím. Hádejte kam odletěl.“

„Už mi to zapálilo,“ mírně se usmál Biggles. „Hádám, že když to nejsou bahenní lázně, bude to západní Afrika.“

„Hm,“ kývl Raymond. „Zapalování máte v pořádku.“

„A vy máte pocit, že Rocky Cordova má zálusk na větší a lepší diamanty?“

„Napadne vás nějaký lepší důvod, proč by člověk jeho ražení jel na dovolenou tak daleko od přepychových míst, kde tak rád honí vodu?“

„Ne. Ledaže by měl naspěch a utíkal před policií.“

„Policie na něho nic nemá. Zatím na ně vždycky vyzrál. Musíme si proto dát pozor, aby nevyzrál také na nás a neukradl sultánův poklad.“

„Jak by to mohl udělat? Myslíte, že se vloupá do paláce?“

„Ani nápad. To místo se přímo hemží ozbrojenými strážemi. Kdyby sultán zůstal doma, měli bychom po starosti. Jestli se Rocky vydal na lup, zaútočí mezi Lashanti a Londýnem.“

„Máte vážně důvod k domněnce, že je na loupežné výpravě?“

„Nemám nic konkrétního. Jeho přilet do západní Afriky se však v téhle chvíli dá jen těžko považovat za náhodu. A i kdyby to byla náhoda, musím vycházet z předpokladu, že Cordova nesmírně touží po sultánových diamantech.“

Biggles sáhl po další cigaretě a zamyšleně si s ní poklepal o hřbet ruky. „Jaké letadlo používá Rocky?“

„Má přestavěné americké bojové letadlo. Je to jednomotorový dvoumístný útočný letoun aircobra. Alespoň se domníváme, že si ho dal přestavět, ale máme důvodné podezření, že má dosud bojovou

výzbroj. Sultánův mosquito vyzbrojený není. Aircobra je o něco rychlejší.“

„Rocky své letadlo pilotuje?“

„Ne. Zaměstnává mexického pilota Juana Laroulu, který létal za války jako stíhač.“

Biggles vstal a zahleděl se na nástěnnou mapu světa. „Je těžké říci, co Rocky může udělat, jakmile mosquito jednou odstartuje,“ poznamenal. „Kdyby mosquito sestřelil, mohl by stroj skončit dole v plamenech a domnívám se, že v takovém případě by se s diamanty neshledal. Požár by je zničil.“

„Asi by neměl zapotřebí zacházet tak daleko. Mohl by použít své kulometry k tomu, aby přinutil chudáka sultána přistát. Neozbrojený a nečekaně napadený pilot instinktivně zamíří k zemi.“

„To je pravda,“ připustil Biggles. „Je však jenom jedno místo, kde se to může stát. První část cesty poletí mosquito pouze nad neprostupnou džunglí a kdyby se do ní zřítil, Rocky by se za ním nedostal. Poslední část cesty, pokud sultán zvolí nejkratší trasu, povede nad vodou a nemělo by smysl sestřelit diamanty na mořské dno. Je pouze jedna oblast, kde se dá přistát a to je místo, které bych si sám velmi nerad vybíral. Mám na mysli španělské území Rio de Oro. Tvoří ho z větší části poušť toho nejhoršího typu. Letoun mířící z Lashanti do Londýna tímto kurzem by nad pouští prolétal po dobu asi jedné hodiny. Pokud se tedy Rocky rozhodl zaútočit na mosquito, udělá to právě tam, protože nutit ho k přistání kdekoli jinde by se minulo s účelem.“

Biggles se vrátil na židli. „Kdepak se nachází Rocky Cordova v této chvíli?“

„To nevím,“ smutně přiznal Raymond. „Neměl jsem dosud ani čas začít vyšetřovat. Pro něho by byla maličkost proklouznout za noci přes africké pobřeží. A kdyby bylo zataženo, všiml by si ho leda nosorožec trpící nespavostí. Prý mají skvělý sluch.“

„To souhlasí,“ usmál se Biggles. „A jak se tam jednou dostane, může, bude-li to nutné, číhat v záloze po celé týdny, pokud na něj náhodou nenarazí domorodci. Vhodných míst k přistání je tam až až. Od západního pobřeží až k hranici Egypta spojenci zřídili za války

desítky přistávacích drah pro americká letadla, která dopravovala zásoby na Střední východ.“

„Laroula, Rockyho pilot, prý v téhle oblasti létal po dva roky, takže by měl vše dobře znát,“ zamumlal spíš pro sebe Raymond. „Ted’ ale nemáme čas prohledávat tisíce čtverečních mil divočiny.“

„Kdy sultán odletí do Anglie?“

„Ode dneška za týden. Přirozeně vyletí ráno, aby zdolal cestu za denního světla.“

„Dozví se to Rocky?“

„Nikdo bohužel předem netušil, že může dojít k ohrožení a tak se datum cesty objevilo v novinách. Nikdo nemohl Rockymu zabránit, aby četl anglické noviny.“

„Co kdybychom se sultánem dohodli, aby změnil čas odletu?“

„Musel by měnit program a my bychom to museli nějak zdůvodnit. Jak? Kdybychom mu řekli pravdu, pochybuji, že by tomu uvěřil.“

„Stejně by nám to mnoho užitku nepřineslo,“ zamumlal Biggles. „Jestli je Rocky mazaný, jak se o něm říká, bude s takovou změnou počítat a připraví se na ni. Odhaduji, že si sedne někde na trase severně od Lashanti a trochu zamaskuje stroj. Pak mu docela stačí počkat, až uvidí nebo uslyší letící mosquito.“

„Vy mi ale nijak nepomáháte,“ postěžoval si Raymond. „Nemůžete mi dát nějaký přesnější návrh?“

„Co kdybychom pro celou cestu zařídili letecký doprovod RAF?“ navrhl Biggles.

„I kdybychom to stihli, nemůžeme se do toho pustit,“ odmítavě zavrtěl hlavou Raymond. „Za prvé by to vzbudilo žárlivost jiných potentátů, kteří by se domnívali, že sultánovi byla poskytnutím doprovodu prokázána zvláštní pocta. Za druhé, nemůžeme poskytovat takovou službu nad cizím územím bez povolení. Vyjednání by si vyžádalo více času, než nám zbývá.“

Biggles pokrčil rameny. „Co tedy s tím? Pokud mohu něco udělat sám, tak řekněte a já to udělám.“

„Přišel jsem za vámi, abyste mi poradil jako zkušený pilot,“ prohlásil Raymond. „Sultán své plány nezmění. Je celý žhavý, aby se mohl zúčastnit konference a kdybychom ho požádali, aby na ni

nejezdil, podezíral by nás z nekalých úmyslů a to bychom nejspíš ztratili jeho přátelství.“

„Jestli k nám poletí a cestou ho někdo zabije, stejně ztratíme jeho přátelství,“ poznamenal zamračeně Biggles. Podezíravě pohlédl na Raymonda. „Mám dojem, že po celou dobu co tu mluvíme, máte na mysli nějaký nápad, ale tajíte ho.“

„No... ehm... ano. Je pravda, že mě něco napadlo, ale řekl jsem si, že než vám to povím, ověřím si všechny další možnosti. Abyste se to tedy konečně dověděl – napadlo mě, že byste s ním mohl letět jako neoficiální doprovod.“

„Taky mě to napadlo,“ usmál se Biggles. „Nenavrhl jsem to jenom proto, že pochybuji k čemu by to bylo dobré. Chci říci, že nemohu dost dobře zaútočit na cizí letadlo jen pro podezření, že napadne sultána. A kdybych čekal až dojde k útoku, bylo by již na záchranu jeho mosquita příliš pozdě. Je možné, že bych Rockyho dostal, ale to by našemu příteli nepomohlo, protože už by byl rozstřílený na kousky. Počkejte ale chvíli.“ Biggles se na pár vteřin zamyslel. „Napadá mě cesta, jak z té bryndy ven,“ pokračoval pomalu. „Máme v Lashanti diplomatického zástupce?“

„Jistě. Je to sir Milton Chambers, koloniální guvernér.“

„Spolupracoval by s námi?“

„O tom není pochyb.“

„Tak vyzkoušíme starý trik s obchodní lodí, která má skrytou výzbroj. Kdyby to vyšlo, měl by sultán bezpečnou cestu a zároveň bychom se zbavili toho nebezpečného darebáka. Docela stačí, když uděláte tohle. Požádáte sira Milтона, aby rozšířil zprávu, že se sultán rozhodl odletět o hodinu dříve, než původně zamýšlel. Ať to udělá co nejdřív. Rocky to zjistí a upraví podle nové zprávy svůj časový rozvrh. Vy mi seženete od ministerstva letectví mosquito vyzbrojené jako za války. Vyletím s ním. Ráno toho dne, na který je sultánův let stanoven, odstartuji v hodinu, kdy podle falešné zprávy má odletět sultán. Naberu kurz na Londýn. Jestli se Rocky vydá na loupežnickou výpravu, přijde si pro mě v domnění, že jsem sultán a vyřídíme si to spolu ve vzduchu. Ať už dostane on mě nebo já jeho, sultán, jenž odstartuje o hodinu později, proletí v klidu a bez překážek. Co tomu říkáte?“

Raymond se zatvářil rozpačitě. „Ale podle vaší teorie, když vás přinutí k nouzovému přistání, dostanete se do Rio de Oro. Odtamtud nevyváznete se zdravou kůží.“

„Postarám se, aby mě sledoval Ginger v jiném letadle. Vyzvedl by mě, kdybych musel přistát, nebo by aspoň věděl kde jsem. S tím si nelamte hlavu. Pokud s návrhem souhlasíte, zařídím zbývající podrobnosti.“

„Dobrá,“ souhlasil Raymond. „Kde přistanete, až se dostanete na pobřeží? Nemůžete přece použít sultánovo letiště v Masdu.“

„Je tam někde nějaké jiné?“

„Letiště Kunali, které sultán užíval, než si zařídil Masdu. Teď tam nikdo není. Leží od Masdy asi dvacet mil.“

„To by se hodilo skvěle,“ řekl Biggles. „Mohl byste tam poslat nějaký benzín.“

„Domluveno. Pojedu tam s vámi a všechno zařídím.“ Generál se nevesele usmál. „Byla by legrace, kdybychom celou tu dobu štekali na nesprávný strom.“

„Nebyla by ale vůbec žádná legrace, kdybychom štekali na ten správný a nic nepodnikli,“ prohlásil Biggles.

Sedmého dne ráno po rozmluvě s Raymondem stál Biggles u vchodu do polorozpadlého hangáru na letišti Kunali a beze stopy nadšení si prohlížel vyprahlou přistávací dráhu a divokou džungli, která ji obklopovala. Když se k němu za chvíli připojil Ginger, řekl s pohledem upřeným k obloze: „Vypadá to, že bude zase pařák.“

„To znamená, že ovzduší nad pouští bude mizerné,“ poznamenal Ginger.

„Když nás nečeká nic horšího, než že nás to občas zhoupne, tak to klidně vydržím,“ ujistil ho Biggles.

„Kdyby nakonec k ničemu nedošlo, bylo by to více než trapné,“ usoudil Ginger.

„Byl by to zvrát, který bych docela uvítal,“ odpověděl Biggles. „Jestli se totiž Rockyho letadlo ukáže, někdo z nás dvou narazí na tvrdou zem a je celkem jedno, zda bude krytá džunglí nebo pískem. Drž se nahoře za mnou, pokud nezískáš dojem, že se Rockymu daří. Podle toho co říkal Raymond, ten chlápek Laroula je výtečný pilot.“

Jak jinak, Rocky by asi nezaměstnával nějakého troubu. Ale tady už Raymond přijíždí. Čekám, že bude mít nejnovější zprávy z paláce.“

Raymond, který řídil sultánův vůz, zastavil a vystoupil.

„Jste připraveni?“ zeptal se.

„Jsme a rádi bychom už měli tenhle zatracený skleník za zády,“ řekl Biggles. „Šlo to u vás dobře?“

„Tak dobře, jak jsem dokázal,“ odpověděl Raymond. „Sultán o tom co chystáme nic neví. Co se jeho týká, probíhá všechno normálně. V devět hodin odstartuje se svým synem a s tou zatracenou pokladnicí plnou kamenů. Rozhlásili jsme však, že odlétá už v osm. Ta falešná zpráva se už všude rozšířila a musela se dostat i k Rockymu.“

„To je skvělé,“ přikývl Biggles. „Vyletím pět minut před osmou, obletím Masdu a zamírím do Londýna. Ginger poletí za mnou. Pokud se Rocky neobjeví než dorazím do Maroka, otočím stroj a počkám, až sultán přeletí pobřeží. Potom již bude v bezpečí. Když nebudu mít dále nic na práci, přistanu v Gibraltaru a doplním palivo.“

„To je asi všechno, co můžeme udělat,“ přikývl Raymond. „Brzy se uvidíme, alespoň doufám.“ Nasedl do vozu a odjel.

Biggles pohlédl na hodinky. „My se taky pohneme,“ řekl zrzkovi. „Neleť za mnou moc blízko. Než doletím nad Masdu, naberu výšku a potom se obrátím k severu. Jdeme.“

O deset minut později se Bigglesovo mosquito rozjelo po dráze, rozvířilo oblak prachu a vzneslo se do vzduchu. Brzy se objevilo domorodé město a u něj sultánův honosný palác. Biggles nevedl své letadlo přímo nad něj, ale obletěl ho a nabral kurz až na opačné straně. Ve výšce pěti tisíc stop stroj vyrovnal, seřídil obrátky na cestovní rychlost a připravil se na dlouhou cestu. Klenba nebes nad ním byla modrá bez jediné poskvrnky. Pod letadlem až k obzoru ležel v celé své jednotvárné nesmírnosti africký prales. Nad jeho proláklínami se vznášela mlha plná nákazy. Cítil, že tady na jeho letadlo nikdo nezaútočí, neboť padající stroj by tu zmizel doslova jako kámen vhozený do moře. Nyní začal soustavně prohlížet prostor kolem sebe, nahoře i pod sebou, zkoumal jej důkladně po částech a zvláštní pozornost věnoval září, která označovala polohu slunce.

Vzadu vysoko nad hlavou zahlédl drobnou skvrnu, odrážející se od modré oblohy. Ginger poctivě plnil úkol.

Tři hodiny to tak zůstalo beze změny. Byl na to připraven. Když se však v dálavě před ním vyhoupla nad obzor linie, která barvou připomínala leštěnou měď, tělo mu trochu ztuhlo a svaly připravené k rychlé akci se napjaly. Neblaze proslulá a nejméně prozkoumaná poušť se blížila. Rio de Oro – Zlatá Řeka. Nevěděl, kdo do jména sedmdesáti tří tisíc čtverečních mil bezvodé pouště připojil slovo řeka. Nesporně to musel být někdo se smyslem pro černý humor. A zlato? Patrně tam nebylo žádné, jen žhavý, žlutý písek. Pokud však uvažoval správně, čeká tam někde americký zloduch se svým mexickým pilotem a právě tady se pokusí ukořistit sultánovy diamanty, pokud ovšem jejich teorie o smyslu Rockyho cesty nebyly mylné...

Blyštící se prostor neúrodné pustiny se blížil a nabýval na šíři. Tropický prales, který pod ním ubíhal tak dlouho, se začínal drobit do ostrůvků prořídých a sežehnutých křovin s ojedinělými stromy, jejichž kmeny se utápěly v přílivu žhavých paprsků slunce a skláněly hlavy jako poslední umoření strážci života.

Biggles dlouho upřeně sledoval modrý svět nad sebou na východě, na západě i ve směru kterým přiletěl. Nikde neviděl nic jiného než neměnnou modř, která se v místech dotyku s obzorem rozplývala do ocelové šedi. Kdepak asi je Rocky? Jestli se blíží, měl by se již brzy objevit. Mírně ubral plyn. Pokud jeho pronásledovatel přiletí zezadu, bude mít lepší možnost, aby ho dohonil. Začínal toho mít dost a řekl si, že čím dříve napětí skončí, tím lépe.

Uběhlo dvacet minut a nervóznímu Bigglesovi připadalo, že jsou nepřiměřeně dlouhé. Dobře chápal, že smrt může přiletět každým okamžikem. Nedělo se však nic, jenom letadlo se začalo v horkem narušených vzduchových vrstvách pohupovat. Motory dál hučely svou neúnavnou pohřební píseň. Neúprosná obloha nad ním zůstávala beze změny. Dole ubíhaly sluncem rozpálené skály a písek a na dohled se objevovaly další a další.

Jakýsi pohyb na zemi mu prozradil, že jeho ostražitě očekávání je u konce. Vpravo pod letadlem zachytil koutkem oka pohyb stínu. Byla to zřetelná tmavá skvrna v místě, kde ještě před chvílí nic

neviděl. Vzápětí zjistil, že se pohybuje stejně rychle, jako letí jeho letoun. To mu řeklo všechno. Nebyl již na obloze sám, spolu s ním letěl ještě jeden stroj. Vznášel se na jeho úrovni mezi ním a zářícím slunečním kotoučem. Věděl, že to nemůže být zrzek, který by neporušil jeho příkaz, aby se držel vzadu. Bylo právě poledne. Biggles měl teď slunce téměř přesně nad hlavou a stín téměř přesně pod letadlem.

Mírně změnil kurz, potom sejmul brýle a s přivřenýma očima se snažil proniknout jasným slunečním svitem. Nebylo to snadné, ale přece jen zachytil pohledem tmavou skvrnu, která se přibližovala. Místo aby namáhal oči a sledoval ji zrakem, soustředil se na stín na zemi. Věděl, že podle pohybu stínu pozná, co dělá letadlo.

Uplynulo asi pět minut a za tu dobu se vzájemné postavení jeho letadla a stínu nezměnilo. Co ten Rocky, k čertu, dělá? Nač čeká? Pak pohlédl dolů pozorněji a pochopil. Letěl nad změtí rozeklaných skal, kde by nebylo možné přistát. Zato vpředu byla poměrně rovná písečná plošina. Zasmušile se usmál. Rocky si chtěl jen ušetřit tu námahu, aby nemusel jít daleko ke své oběti. Plošina se mu zřejmě hodila lépe. Biggles nespustil oči ze stínu a čekal. Vyčkával a uvažoval o situaci, s jakou se dosud nesetkal. Bylo to horší než ve válce, kdy člověk o nepříteli ví, každé letadlo má označení a obvykle bojuje poctivě. Když narazím na nepřítele a on mě uvidí, zaútočí na mne. Jenomže tady nemůže považovat druhé letadlo za nepřítele, dokud jeho pilot nevyužije výhody prvního úderu, který se ovšem může stát osudným. To čekání na první ránu, dříve než ji vrátí, bylo více než nesnesitelné, zvláště když se Biggles nemohl dočkat, aby celou věc dokončil. Dokud druhý pilot neudělá první krok, byl zcela bezmocný. Pokoušel se přijít na něco, aby si vynutil ukončení akce, ale nevymyslel nic víc, než že zvýšil rychlost, aby přelétl nebezpečný úsek co nejrychleji. Když to udělal, dostavil se žádaný výsledek. Stín se rychle pohnul a zároveň změnil tvar, což prozradilo změnu polohy stroje. Rysy v Bigglesově tváři ztwardly. Až nyní si poprvé uvědomil, že kdyby nepředvídal, k čemu nejspíš dojde, nebo kdyby letadlo řídil sultán, neměl by ani nejmenší naději uniknout. To co Rocky zamýšlel, byla prostě chladnokrevná vražda!

Naštěstí byl připraven. Ted už nebylo třeba hlídat stín, neboť druhý letoun se přesunul z oslnivého slunečního jasu a byl jasně vidět. Letěl asi čtvrt míle po jeho levé straně a byl o něco výš. Znal typ stroje a viděl, jak ho Laroula sleduje z pilotní kabiny. Biggles z aircobry nespouštěl oči, levou nohu měl lehce položenou na pedálu směrového kormidla a pravou rukou pevně svíral řídicí páku.

Náhle se nos aircobry sklonil dolů a stroj se natočil. Pilot chtěl dostat mosquito do mířidel. Bigglesovi bylo jasné, že nastal rozhodující okamžik. Prudce sešlápl pedál kormidla levou nohou. Výsledkem bylo náhlé vychýlení do strany, při kterém se předeek letadla stočil, aniž by se výrazně změnila výška letu. Odstředivá síla tlačila Bigglesovo tělo na stěnu pilotní kabiny, důležitější však bylo, že svítící střely, které ho měly zasáhnout, prolétly neškodně kolem konce jeho levého křídla.

Biggles s ráznou odpovědí neotálel. Opět se v něm probudil duch stíhače. Pilot druhého letadla rozehrál smrtelnou hru jako první a stal se z něj nepřítel, takže Biggles si neměl proč vyčítat, že mu oplatí stejnou mincí. Dal se do boje s chutí, protože na něm měl i osobní zájem. Za války to tak nebylo. Tehdy jako voják, jenž brání svou zem, vůbec neznal soupeře. Cordovu ovšem znal. Byl zločincem, který vraždil výlučně z touhy po majetku.

Biggles stočil nos letounu dolů a přidal plyn naplno. Pak stroj otočil a zalétl přímo pod soupeřovo letadlo. Udělal to tak rychle, že Laroula musel užasnout, kam mu zmizel. Také on otáčel letoun a podle všeho mosquito hledal. Biggles se mu však mezitím dostal do slunce a s jeho září v zádech se vracel. Jakmile airacobra vletěla před jeho mířidla, stiskl spoust. Kulomety se rozštěkaly a Biggles s pochmurným zadostiučiněním sledoval, jak dlouhá dávka nachází cíl. Airacobra se pod úderem zakymácela.

Málokdy se vítězná karta obrátí tak rychle a dokonale. Laroula, který přiletěl s představou, že zabije ovci, musel prožít otřes, neboť náhle zjistil, že napadl tygra. Bylo to zřejmé z toho, že jeho pokus o záchranu byl ubohý, ačkoli je pravda, že Biggles mu neposkytl čas, aby se pořádně vzpamatoval. Americký stroj se ještě chvíli bezmocně kymácel a jeho pilot hledal soupeře, když Biggles udeřil zezadu podruhé, což ukončilo souboj. Airacobra šla strmým

obloukem k zemi a zanechávala za sebou benzínové výpary, unikající z proražené nádrže. Kdyby se Laroula pokusil o přistání, možná by přežil. Jak však později řekl Biggles, musel úplně ztratit hlavu. Když se totiž Mexičan vzpamatoval z prvního otřesu, vyrovnal svoje letadlo, stočil ho do stoupání a vypálil na soupeře, či spíše do míst, kde předpokládal, že poletí.

Zmýlil se a vzápětí došlo ke katastrofě. Jakmile svítící střely prolétly oblakem benzínových výparů, které sám za sebou nechával, vyšlehl divoký plamen, který nahnal strach samotnému Bigglesovi. Při sledování aircobry, byl totiž blízko za ní. Prudce odbočil. Když už byl v bezpečí a mohl otočit hlavu, airacobra se v záplavě plamenů tříštila na kusy v poušti Rio de Oro, kterou tím změnila na řeku ohně a smrti.

Biggles kroužil, ale nepřistál. Věděl, že v troskách nemohl nikdo přežít a neviděl důvod k tomu, aby riskoval svůj život při pokusu o záchranu, který nemohl skončit jinak než marně. Kroužil nad místem asi dvě minuty a s bezvýraznou tváří hleděl dolů na roztroušené trosky, mezi nimiž ležely pozůstatky člověka, jehož koníčkem bylo sbírat diamanty, patřící jiným lidem. Když odlétal, padl na jeho kabinu stín. Ostře vzhlédl a uviděl Gingera, který letěl blízko něho. Zvedl ruku a ukázal k severu.

Obě mosquita se otočila k chmurné podívané zády a zamířila k úrodnějším krajům.

Téhož večera britské noviny oznámily, že Jeho Výsost sultán z Lashanti přilétl se synem do Londýna na koloniální konferenci. Jen to a nic víc. Biggles si pomyslel, že to úplně stačí.

PŘÍPAD NEREGISTROVANÉHO PILOTA

Dveře operační místnosti letecké policie na letišti v Gatwicku se otevřely a vpustily dovnitř statného muže s buřinkou na hlavě, se kterým již Biggles několikrát jednal. Byl to inspektor Gaskin z oddělení C, kriminálního oddělení pro vyšetřování v Novém Scotland Yardu.

„Budte zdrav, inspektore! Jaký spletitý problém vás přivádí?“ pozdravil ho vesele Biggles a přistrčil mu židli.

Inspektor se posadil a velkým kapesníkem si otřel široké čelo. „Venku je ohavné horko,“ vydechl.

„Docela ano,“ přitakal Biggles. „Myslím, že mé chlapce jste už poznal,“ dodal a ukázal na Gingera, Bertieho a Algyho, kteří byli v místnosti.

„Poznal a ještě víc jsem o nich slyšel,“ řekl Gaskin.

„Tak copak vás trápí dnes?“ zeptal se Biggles, otevřel krabici s cigaretami a přistrčil ji před něj.

„Právě jsem mluvil s vaším velitelem, generálem Raymondem, a protože jste tam nebyl, řekl mi, abych si zaskočil k vám dolů,“ vysvětloval detektiv.

„Jestli jde o něco s čím si nevíte rady sám, bude to hromsky zamotaný případ,“ řekl Biggles.

„Není to tak, že bychom si s tím nevěděli rady, ale... eh... no prostě...“

„Jde to trochu ztěžka, že?“ pomohl mu Biggles s úsměvem.

„Dejme tomu,“ připustil inspektor.

„Tak sem s tím. Jestli to patří do naší branže, možná že s tím trochu pohneme,“ nabízel mu Biggles.

„O to právě jde,“ prohlásil Gaskin. „Došel jsem totiž k názoru, že ta věc do vaší kompetence patří!“

„Pokračujte,“ požádal ho Biggles. Gaskin si odkašlal. „Víte, před týdnem pustili kasaře Charlieho Cotelliho po pěti letech z vězení. To bylo v osm hodin ráno. Téhož dne v osm hodin večer se vloupal do sídla Plevington Castle, našel tam klenoty v hodnotě šesti tisíc liber a ukradl je. Víme, že to udělal on, protože má

nezaměnitelný způsob práce, který je pro něj naprosto typický. Ukazuje na něj stejně jasně, jako by celé místo ohmatal prsty bez rukavic.“

„Takže hledáte Charlieho?“ předpokládal Biggles.

„Vůbec ne!“ odpověděl inspektor. „V tom to právě vězí. My ho nehledáme, my víme kde je. Je v Belfastu. Byl tam té rozhodující noci a ochomýtal se v jedné tamní hospodě tak okatě, až to svádí k domněnce, že chtěl, aby si ho všichni všimli. Víte, jestliže ale byl po setmění v Belfastu, nemohl ukrást lady Plevingtonové její drahocenný kamínky. Jinými slovy, má betonové alibi. Už chápete, oč jde?“

Biggles přikývl.

„Tak mi povězte, jak se tam dostal?“ zeptal se inspektor.

„Na to vám odpovím,“ řekl Biggles. „Prostě tam odletěl. Jiným způsobem se nemohl dostat do Belfastu včas.“

„Máte u mě jedničku. Dobře. Je tomu měsíc, kdy za soumraku Joe Lasker, odborník na darebáctví typu ‚rozbít a ukrást‘ roztříštil montážním klíčem výlohu klenotnictví na Bond Street a upláchl s paletou prstenů v ceně deseti tisíc liber. Viděl ho strážník ve službě, který sice dorazil pozdě, ale poznal ho. Začali jsme po lotrovi pátrat, ale museli jsme to přerušit, protože to nemohl být on. Když se tříštilo sklo ve výloze, byl Joe v Paříži! Tak se bude bránit a my ho nemůžeme usvědčit ze lži, protože asi o dvě hodiny později ho tam viděl jeden francouzský tajný policista. Prý právě na Montparnassu zapadl do nějaké putyky. Zase dokonalé alibi. Mohl bych vám posloužit dalšími případy podobného druhu, ale tyhle dva postačí. Pokud tu hru nezastavíme, bude pokračovat, protože jestli je něco nápadné jako podebraný prst, je to přesně tohle. Ty úniky organizuje člověk, který má chytrou hlavu.“

„Nejen chytrou hlavu,“ zamumlal Biggles, „Ten chlapík má navíc letadlo!“

„Přesně tohle si myslíme,“ řekl Gaskin zamračeně. „Jak by se to dalo zarazit?“

„Kvůli tomu jste přišel?“

„Ano. Jste jediný náš člověk, který umí honit letadla.“

„Je zajímavé, inspektore, že mě asi informujete o něčem, co mě už taky trápí,“ řekl Biggles. „Po několik měsíců dostáváme zprávy z ministerstva letectví v tom smyslu, že jejich operátoři u radaru několikrát zachytili letadlo, které se jim nepodařilo sledovat až k cíli letu. Jednou odletělo z východního pobřeží, jindy zase ze západního a ve dvou případech z jižního. Nemáme sebemenší vodítko, jak zjistit, kdo to je. Přiznám se, že jsem nepomyslel na to, že se jedná o lidi, kteří pracují jako cestovní služba podsvětí. Mají pilota, ať už je jím kdokoli, který nedbá na pravidla leteckého dopravního řádu a představuje hrozbu civilním letadlům, která se pohybují na pravidelných linkách. Jednoho dne dojde ke srážce s velkými ztrátami na životech. Nehledě na to, že jestli se linkoví piloti dovědí, že jim někde po obloze bez povolení brouzdá cizí letadlo, budou z toho pěkně nervózní. Nic jiného nedokáže vytočit piloty do krajnosti jako možnost srážky.“

„Ha! To jde docela dohromady,“ prohlásil inspektor. „Řeknu vám ještě něco. Nedávno se šuškal v některých pochybných londýnských nočních klubech, že kdyby si někdo chtěl vyrazit za hranice bez obvyklých cestovních formalit, dalo by se to, za nemalou odměnu, klidně zařídit. To taky vypadá na letadla. Nasadili jsme na tu věc provokatéra. Poslední dva týdny se potuloval po nočních klubech a dával najevo, že má naspěch. Ale zatím k němu nikdo nepřišel, aby mu nabídl pomoc.“

„Obávám se, že jste zvolili až příliš nápadný způsob,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Máme co dělat s chytrým chlapíkem.“

„Tak co s tím tedy uděláme?“ zeptal se inspektor. „Co kdybyste některou noc vyletěli a chytili toho lumpa při činu?“

Biggles se zatvářil smutně. „Mějte trochu soucitu, inspektore,“ řekl. „Kolik myslíte, že bych potřeboval letadel na uhlídání dvou tisíc mil pobřeží a měl přitom na paměti, že ta záhadná noční můra může letět v libovolné výšce až dvacet tisíc stop? Ne, namátkovým průzkumem ji nechytíme. Ale ještě okamžik. Jedna věc v tom vašem vyprávění mi připadá zvláštní a mohla by nám pomoci určit trasu, kudy dál. Řekl jste, že Charlie Cotelli vyšel z vězení a téže noci provedl svou práci a zmizel ze země. Jak se mohl z vězení spojit s tím ochotným pilotem? Když byl za mříží, nemohl se o něm dovědět!

A je pozoruhodné, že vzdor tomu se s ním spojil během pár hodin po propuštění a navíc dokázal dokonale vyloupit jeden byt. Někdo tady odvedl náramně rychlou práci.“

„Ano, o tom není sporu,“ přikývl Gaskin. „Celou rošťárnu museli připravit venku. Napadá vás přitom něco?“

Biggles si rozvážně a zamyšleně zapaloval cigaretu.

„To se vás přímo týká, v tom se vyznáte,“ pobídl ho Gaskin.

„Neříkám, že ne,“ odpověděl Biggles tiše. „Nebojte se, něco s tím provedu. Dejte mi nějakou hodinku, abych si případ promyslel. Nemám přehled o lidech, kteří mají záznamy v trestním rejstříku a budu asi potřebovat vaši spolupráci. No, uvidíme.“

Inspektor vstal. „Dobrá. Zatím zůstaneme při tom. Udělám vše, co bude v mých silách. Teď se ale musím vrátit do Yardu. Brzy se uvidíme. Hodně zdaru. Nashledanou, hoši.“

Za inspektorem Gaskinem zaklaply dveře.

Biggles pár minut zamyšleně pokuřoval.

„Tak co teď s tím?“ zeptal se Algy po chvíli.

„Zatím udělám jednu věc,“ odpověděl Biggles. „Cotelli si toho chlápka, co má na dvorečku letadlo, sám nenašel. Ten chlápek našel jeho. Když to takhle fungovalo už jednou, může se to stejně tak opakovat. Je to patrně jediný způsob, jak na to musíme jít a já to asi zkusím.“

O dva dny později seděl Biggles prvně v životě v cele britského vězení jako trestanec. V Londýně se právě probouzel život, neboť bylo 7.45 ráno. Šedý oblek, který měl na sobě, mu moc dobře nepadl a nebylo se čemu divit, protože jej dostal před slabou půlhodinou ze skladu, odkud si propuštění vězni vyzvedávali obleky, zabavené při nástupu trestu.

Pokud šlo o ostatní zařízení cely, vůbec neodpovídalo tomu, jak by měla vězeňská cela vypadat. Byla tam docela pohodlná židle a na stole se povalovala hromádka časopisů a novin. Vedle nich ležel podnos se snídaní, jakou by vám nabídli ve slušném hotelu.

Biggles zamyšleně kouřil a po chvíli sáhl po jedné z novinách z předešlého dne. Na tváři mu pohrával slabý úsměv, když si znovu pročítal malý článek na titulní straně. Bylo v něm asi toto:

„J. A. Bensil, bankovní pokladník, jehož jak známo poslal soud do vězení za útěk s hotovostí téměř 10 000 liber, bude zítra ráno propuštěn. Jmenovaný si raději odpykal celý trest, než by vyšetřujícím vyzradil, co udělal s penězi, které se následkem toho nikdy nenašly.“

Nad článkem byla poněkud rozmazaná fotografie muže bez límečku a bez vázanky. Pod obrázkem stálo: J. A. Bensil.

Dveře se otevřely a vstoupil inspektor Gaskin. Když viděl na co se Biggles dívá, zeptal se: „Tak nějak jste si to představoval?“

„Právě tak,“ odpověděl Biggles.

„Už pro vás opravdu nemůžu udělat víc?“

„Ne.“

„Víte, že hrajete nebezpečnou hru.“

„Nebude to poprvé,“ zabručel Biggles. „Vy se ale rozhodně držte zpátky a jednejte pouze podle plánu. Člověk s nímž se, jak doufám, setkám, bude jistě do té míry chytrý, aby poznal, že má někoho v patách. Největší slabinou našeho plánu je okolnost, že není vůbec normální, aby mě po propuštění nesledovala policie. Vyšetřovatelé by stále měli doufat, že je dovedu k deseti tisíci libráům, které jsem štipnul. Jsem přece jediný, kdo je k nim může dovést. Necháme ale celé věci volný průběh.“

„Jak myslíte,“ pokrčil inspektor rameny. „Doufám, že dobře víte co děláte. Jestli jste připraven, ředitel na vás čeká.“

Ředitel věznice stál opravdu u dveří. „Pojďte, Bensile!“ řekl drsně, při čemž maličko mrknul, neboť i on byl do celého případu zasvěcen.

Ředitel a vězeň nechali inspektora v cele a šli rázně k hlavní bráně věznice. Biggles si nesl přes ruku přehozený nepromokavý plášť. Vězeňský dozorce ve službě otevřel vrata a ředitel napřáhl ruku.

„Doufám, že teď už povedete spořádaný život,“ řekl hlasitě a v koutcích úst mu zacukalo.

„Jedna noc v tom vašem ohyzdném baráku by měla každému stačit na celý zbytek života,“ řekl Biggles tiše.

„Přál bych si, aby takhle uvažovali všichni,“ odpověděl ředitel smutně. „Tak hodně štěstí.“

„Děkuji vám, pane.“ Biggles se otočil a odcházel. Nepodíval se nalevo ani napravo, neohlédl se a kráčel dál po chodníku.

Nedošel ani do Lambeth Street a ukázalo se, že jeho plán může mít úspěch. Znenadání odněkud vyjela tmavá limuzína se spuštěným zadním okénkem a zajela až k okraji chodníku. „Nechcete se svézt?“ ozval se nějaký hlas.

Biggles otočil hlavu a uviděl ve voze dva muže. Řidič, drobný a dobře oblečený člověk, se díval před sebe. Druhý muž seděl vzadu. Byl to vysoký muž se svěží pletí, jenž úsměvně sledoval čerstvého propuštěnce.

„Ne, děkuji,“ odpověděl Biggles a šel dál. Vůz pokračoval v jízdě vedle něho. „Nemohli bychom vás někam zavézt, pane Bensile?“ řekl muž na zadním sedadle.

Když Biggles zaslechl své přijaté jméno, znovu prudce otočil hlavu. „Oč jde?“ zeptal se krátce.

„Myslel jsem, že byste se chtěl svézt.“

„Ne, děkuji, zvládnu to sám,“ odpověděl a stiskl rty.

„Nemáte naději,“ řekl muž v autě. „Poldové vás hlídají. Dokud máte ty prachy, nespustí vás z očí.“

Biggles svěsil koutky úst. „Opravdu? Ale proč to zajímá zrovna vás?“

„Můžeme vám pomoci.“

„Kdo jste?“

Chlapík se ušklíbl. „Nazývají nás S O O. – Sdružení pro osobní ochranu.“

Než Biggles odpověděl, rychle se rozhlédl na obě strany ulice. „A jak si představujete, že mi pomůžete?“

„Uvidíte sám. Nastupte si.“ Dvířka se lákavě otevřela.

Biggles chvíli zaváhal jako někdo, kdo se nedokáže rozhodnout. „Tak dobrá, zkusím to,“ řekl pak, rychle se sehnul a nastoupil do vozu.

Řidič se vzápětí rozjel tak rychle, že to Bigglese přímo hodilo na sedadlo. Přestože byl zvyklý na mnohem rychlejší letadla, nyní zadržoval dech, když se auto v rychlé jízdě smýkalo do obou stran. „Poslyšte!“ vyhrkl. „Jed'te trochu s rozumem!“

„Jedině takhle setřeseme každého, kdo by se snad zajímal o to, kam máte namířeno,“ řekl jeho společník. „Ale nebojte se. Slick je dobrý řidič a je zvyklý jezdit rychle.“

Biggles již nepromluvil. Brzy ztratil představu kde je, protože Slick se poctivých deset minut neustále otáčel v bludišti úzkých uliček a potom bleskově zabočil úzkým vjezdem na nějaký dvůr. Ani tehdy se vůz nezastavil, ale vletěl rovnou do garáže, jejíž dveře zabouchly čísi neviditelné ruce. Vystoupili z auta. Slick otevřel dveře ve stěně. „Tudy,“ řekl lhostejně.

Šli krátkou chodbou a po schodech nahoru, až se Biggles ocitl v malém pokoji, jehož jedno okno vedlo na ulici. V krátké chvílce, která se mu naskytla, uviděl dva orientační body. Jedním z nich byla neonová reklama na značku jakési whisky, druhým pak střecha autobusu 11E. Vtom se otevřely dveře a Bigglese pozvali do pěkně zařízené, velké místnosti. U otevřeného baru stál snědý, elegantně oblečený muž s nezvykle vysokým čelem a něco kutil se sklenicemi a lahvemi. Ohlédl se k Bigglesovi a řekl: „Napijte se! Určitě budete potřebovat skleničku. Řekněte, na co máte chuť.“

„Já alkohol nikdy nepiji, nedělá mi dobře,“ odmítl Biggles. „Ale stejně vám děkuji,“ dodal.

„Jak je libo. Posad'te se.“

Snědý chlapík a oba muži z auta si naplnili sklenice. Dle jeho rozhodného hlasu Biggles pochopil, že vůdcem celé skupiny je právě on. Se sklenkou v ruce se teď posadil do křesla, stojícímu naproti tomu, v němž už seděl Biggles.

„Ať se daří,“ řekl a napil se. „Cigaretu?“

„Děkuji.“ Tuhle nabídku Biggles přijal.

„A teď,“ pokračoval snědý muž, „myslím, že přeskočíme úvodní část a půjdeme rovnou k věci. Kam jdete? Co hodláte dělat a jak si představujete, že upláchnete s penězi, které jste schoval, aniž by vás při tom nechytla policie a nevzala vám je?“

„Odpus'te, ale to je moje věc,“ odpověděl Biggles pomalu. „Měl jsem spoustu času si to promyslet,“ dodal zachmuřeně.

Jeho poznámka však vzbudila úsměvy.

„Podívejte se, Bensile, dám vám malou radu,“ ujal se snědý muž vážně slova. „Nepřibližujte se k těm penězům, nebo o ně přijdete.“

Sebral jsem vás, abych vám k nim pomohl. I já přirozeně doufám, že něco z nich získám pro sebe. Vůbec to nepopírám. Ale jsem ochoten pro svůj díl udělat něco pro vás.“

„A co si myslíte, že můžete udělat?“ zeptal se Biggles.

„V téhle zemi jste skončil, pane,“ prohlásil snědý muž. „Vaším jediným východiskem je odjet za hranice a vzít si prachy s sebou. A tady do toho vstupuji já. Odvezu vás kam si přejete i s penězi a bez čmuchalů, kteří by chtěli vědět, co vezete v kufru. To je věc, kterou sám nezvládnete.“

„A co chcete za tuhle... eh... službu?“

„Dvacet procent.“

„Dva tisíce liber?“ zamračil se Biggles. „To je příliš mnoho. To představuje dvanáct měsíců z času, který jsem obětoval. A vy to chcete za jeden den práce.“

„Nechci to všechno pro sebe,“ zněla ostrá odpověď. „To se bude muset rozdělit na několik dílů a výlohy máme značné.“

„Nebyl byste na tom zase tak špatně, kdybyste si vzal jen jeden tisíc,“ bránil se Biggles. „To je hranice, kterou nepřekročím.“

Snědý muž pohlédl na své společníky. „Tak ten rozdíl rozdělme,“ navrhl. „Řekněme 1500 liber.“

„Rozdělte to ještě jednou a vyjde vám 1250 liber. Výš nejdu,“ řekl Biggles rozhodným hlasem.

„Dobrá. Tak tedy dvanáct set padesát. A teď, kde jsou prachy?“

„Nač to chcete vědět?“

„Dojedeme si pro ně. Pro vás by nebylo bezpečné ukazovat se v jejich blízkosti.“

„Za koho mě máte?“ ušklíbl se Biggles. „Můj prospěch pro vás přece nemá význam. Když prozradím, kam jsem schoval peníze, co vám zabrání, abyste je vybral a mě nechal stranou?“

„Nic. Jenže tohle my neděláme.“

„To potvrzuje jen vaše slovo. Protože vás neznám, je mi to dost málo.“

„Můžete jít s námi. V téhle chvíli policie neví, kde jste. Ale budou vás hledat, to si nemyslete. Nedostanete se daleko a budete mít tajného v patách.“

„Dejme tomu, že půjdu s vámi,“ odpověděl Biggles. „Co vám potom zabrání, když budete mít peníze v rukou, abyste mě nepraštili do hlavy a nehodili mě do nejbližší řeky?“

„Nic,“ odpověděl snědý muž s překvapující otevřeností. „Musíte nám prostě důvěřovat.“

„Co kdybyste důvěřovali vy mně?“

„Jak?“

„Vyzvednu si peníze a pošlu vám váš podíl poštou.“

Muž zavrtěl hlavou. „Už jsem vám jednou řekl, že se k penězům nedostanete, protože vás seberou.“

„Dostal bych se k nim, kdybych byl v zemi, kde jsem je schoval. Tamější policie mě nezná.“

„A kde to je?“

„Ve Francii.“

Snědý muž tiše hvízdal a podíval se na společníky. „Tak tohleto jsem nečekal,“ řekl a obrátil se k Bigglesovi. „Jak jste je tam dostal?“

„Normálně poštou, jenomže policie mě sebrala dřív, než jsem se za nimi mohl vydat. Věděl jsem přesně, co chci udělat a měl jsem připravenou adresu, na kterou jsem peníze poslal. Je to malý byt v Paříži, kde žije jeden můj příbuzný. Takže než peníze rozdělíme, musíme se k nim dostat. Jak to chcete provést?“

„Snadno. Dopravím vás tam letadlem. To je náhodou věc, které rozumím.“

„Dobrá,“ řekl Biggles a pokračoval. „Zavezete mě tam. Půjdem do bytu. Dostanete podíl a pak vyrazíme každý svou cestou. Já zůstanu v Paříži.“

„V pořádku,“ souhlasil snědý muž.

„Kdy odletíme?“

„Dnes večer. Čím dřív, tím líp. Za dne to samozřejmě nejde.“

„Budiž,“ přikývl Biggles.

„Vy zatím zůstaňte raději tady v bezpečí. Budete tu mít všechno pohodlí,“ slíbil snědý muž. „Mimochodem, když budete chtít vyměnit svoje libry za franky, řeknu vám jméno člověka, který vám poskytne nejvýhodnější kurs a nebude se vás na nic vyptávat.“

„Pracuje na černém trhu, že?“

„Pracuje?“ Muž se pohrdavě zasmál. „Ten je jeho králem, papežem i ministerským předsedou. Teď zůstaňte v klidu. My si zas zařídíme pár věcí. A ještě něco.“ Mužovy tmavé zraky se upřely na Bigglese. Rukou sáhl do kapsy a povytáhl pažbu pistole. „Žádné hlouposti... nebo jinak...“

„Máte přesvědčivé argumenty,“ zabručel Biggles a sáhl po další cigaretě.

V osm večer téhož dne snědý muž opět vkročil do pokoje. Biggles už zaslechl, že jeho pomocníci o něm mluvili jako o Darkiem. Řekl svému hostu, že je čas odletu. Druzí dva se neobjevili a falešného Bensila napadlo, že snad zůstanou na místě. Když ale došli k vozu stejnou cestou, jakou Biggles přišel, řidič Slick z dnešního rána již seděl za volantem. Třetí muž měl asi volno.

Vůz vyjel. Biggles neměl nejmenší tušení kam jedou. Věděl jen, že cíl cesty je asi hodinu jízdy od Londýna. Ne bez obav si všiml, že je zataženo a noc je proto velice temná. Jako většina letců se ani trochu netěšil na to, že poletí letadlem, které pilotuje někdo neznámý. Vůz vyjel z Londýna po západní dálnici, víc se toho však nedověděl, protože jeho společník brzy nato zatáhl záclonky a jeho nenapadla žádná vhodná záminka, aby je odhrnul.

Asi za hodinu automobil zpomalil a vzápětí prudce odbočil na cestu, jež byla tak hrbolatá, že muselo jít o nesmírně zanedbanou venkovskou silničku či dokonce jenom o vyjeté koleje od farmářova traktoru. Zhruba po pěti minutách natřásání dojeli na konec a vůz se zastavil.

„Jsme na místě,“ řekl Darkie a vystoupil. „Pojďte.“

Biggles šel za ním a zjistil, že vůz zastavil na dosti velkém lánu, pokrytém strništěm. Hned vedle, poblíž skupiny jilmů, stála dvojité řada kupek obilí. Vůz nečekal a s tlumenými světly se na poli otočil a pomalu odjížděl jinou cestou, než kterou přijeli.

Darkie rázně krácel ke kupkám a Biggles spěchal za ním. Pod plachtou zakrytou slámou a nataženou mezi kupkami stálo sportovní letadlo staršího roku výroby. Nikdo v něm nebyl. Jen v okně jakési chalupy vzdálené asi dvě stě yardů od letounu, svítilo světlo. Za krátkou chvíli však vyšlehly dva kužely světla z reflektorů auta a vytvořily na poli osvětlenou dráhu. Biggles stojící ve tmě se tiše

usmál, když si uvědomil, že auto prostě přejelo kousek opodál, aby posloužilo k označení dráhy.

Darkie otevřel dvířka letadla. „Nastupte,“ nařídil.

Vstoupili do kabiny, dvířka zaklapla. Startér zavřel a rozběhl se motor. Asi minutu běžel naprázdno. Potom se rozburácel a letoun se rozjel po poli. Darkie hleděl upřeně do tmy před sebou. Stejně tak i Biggles, který se necítil ani trochu dobře. Kola však brzy opustila zemi a letadlo se zvedlo ve zbytečně příkré stoupající zatáčke a pak stoupalo dál, až se ustálilo na jižním kurzu.

Biggles pohlédl dolů, aby zjistil, kde se tohle tajné letiště nachází. Kvůli tomu vlastně celý let podnikl. Západní dálnice se svými proudy pohybujících se světél a osvětlená firma významného vydavatelského podniku určila polohu velice přesně.

„Už jste někdy letěl?“ zeptal se Darkie.

„Jednou nebo dvakrát,“ zamumlal Biggles neurčitě.

„Měl byste se to naučit, nikdy nevíte, kdy se to může hodit,“ radil Darkie.

„Budu o tom přemýšlet,“ odpověděl Biggles klidně. „Létáte už dlouho?“ zeptal se.

„Sedm let. Dělal jsem instruktora pro noční létání.“ Muž se trpce zasmál. „Vyhodili mě, protože jsem si přivezl pár krámů z Francie a zapomněl je proclít. Je pravda, že jsem na tom vydělal, ale kdo by to neudělal, když se naskytne příležitost? Těch pár šupů za službu ve dne, to nebylo nic pro mě.“

„Myslíte, že vám tohle projde?“

„Proč ne? Kdo mě zastaví? Pchá. To jsou peníze zadarmo. Navíc mám mechanika, který mi pomáhá zbavit se věcí, které si přivezu z Francie.“

Biggles se odmlčel. Nebylo třeba se dále vyptávat. Všechno co potřeboval, již věděl.

Za půl hodiny letěli nad Kanálem. Tam Darkie vypnul motor a nad pobřežím se pohyboval klouzavým letem. Po deseti minutách opakoval stejný manévr, když přelétal pobřeží ve Francii. Asi za hodinu letoun přistál v místě, které podle Bigglesova odhadu nebylo od Paříže dále než dvacet minut jízdy autem.

Stroj se zastavil poblíž jakési hospodářské usedlosti. „Nechám to stát tady,“ řekl Darkie. „Hned budu zpátky. Farmáře se nebojte, je v pořádku. Prakticky patří k nám.“

„Jak se dostaneme do Paříže?“

„Autem. Jedno tu mám. Jednoduché, že?“ Darkie se znovu zasmál, patrně hrdý na svůj důvtip. Když nasedli do auta, zeptal se: „Jaká je adresa?“

„Ulice Chantonese čtyřicet jedna. Je to u řeky, blízko Ile de Paris. Ukážu vám cestu.“

Krátká jízda proběhla bez potíží a auto vedené Bigglesem se zastavilo u kraje chodníku v tiché, spoře osvětlené ulici. Biggles šel ke dveřím a zaklepal. Když Concierge, starý domovník, otevřel a ustoupil, aby oba návštěvníci mohli vejít, Biggles vystoupil po schodech před Darkiem do prvního poschodí. Tam vešel do místnosti, u které byly pootevřené dveře a rozsvítil světlo.

„Jsme tu,“ řekl vesele. Šel k příborníku a vyjmul z něj kufřík, který položil na stůl. Když ho začal otvírat, zarazil se a pohlédl na věc, která se ocitla Darkiemu v ruce. Byla to pistole.

„Co to znamená?“ zeptal se ostře.

„To znamená, že se o váš kufřík postarám sám,“ odpověděl Darkie úsečně.

„Ale vy... co to znamená?“

„Nic, brácho. Zachovej klid a hlavně drž zobák. Všechno bude v pořádku. Kdybys ale začal ječet, odskáčeš si to!“ výhružně vyštěkl Darkie.

„Myslím, že jste ten nejhnusnější typ darebáka,“ řekl Biggles chladně.

„Jestliže si myslíš, že mě tím připravíš o spaní, moc se pleteš,“ odpověděl Darkie a jedovatě se při tom ušklíbl.

Biggles se na něho opovrživě podíval. „V životě jste neudělal větší chybu. Jednu chvíli jsem vás dokonce litoval. Jak ošklivě jsem se mohl zmýlit. Vy jste přece jen mimořádně mizerný ničema.“ Potom zvýšeným hlasem dodal: „Je to v pořádku, inspektore, račte si posloužit.“

V Bigglesově chování muselo být něco, co Darkiemu prozradilo překvapující pravdu, protože se prudce obrátil. Biggles k němu rázně

přiskočil, popadl ho za ruku, ve které držel pistoli a ohnul ji přes svou paži. V témže okamžiku se vřítel do pokoje inspektor Gaskin s dvěma tajnými policisty a dvěma strážníky v uniformě.

Zápas byl krátký. Pistole spustila, ale kulka jen udělala díru do koberce. Současně s výstřelem se mihla inspektorova těžká pěst. Dopadla Darkiemu na bradu a muž se zřítel na podlahu.

„Tohle na mě nezkoušej, rozumíš?“ zavrčel inspektor hněvivě a zvedl pistoli. Pak pohlédl na Bigglese a usmál se.

„Dobrá práce, inspektore,“ blahopřál mu tiše Biggles. „Na téhle straně jste to zorganizoval jedinečně.“

Gaskin mávl paží ke svému společníkovi v civilu. „Seznamte se s kapitánem Joudrierem ze Sureté.“

Biggles se na muže usmál. „Rád vás poznávám, kapitáne. Děkuji za spolupráci.“ Obrátil se k Darkiemu, kterého z obou stran drželi strážníci. „Zapomněl jsem se zmínit, že inspektor Gaskin sem dnes zaletěl s kufříkem nacpaným starými novinami a vybral tu pro naše přijetí útulný a tichý byteček. Já poletím zpátky, abych připravil vaše přijetí na druhé straně Kanálu.“

Otočil se zpátky ke Gaskinovi a dodal: „Řeknu vám, kde stojí letoun, kterým jsme přiletěli. Je v pořádku a měl by ještě několik hodin zůstat na místě. Bude našim důkazem, až se na místě objeví francouzští kolegové, aby sebrali farmáře. Ten patří k bandě. Také je bude zajímat jméno krále zdejšího černého trhu. Mohu jim je sdělit. Nerad létám cizími letadly, tak zavolám svým chlapcům, aby někdo z nich pro mě přiletěl. Až se vrátíte, dám vám informace o zbytku téhle bandy. Víím, kde je najdete.“

„Výborně,“ souhlasil inspektor Gaskin. „Jak jsem už říkal, vaši chlapci to zařídí rychle.“

„K tomu právě slouží letadla,“ připomněl mu Biggles a zamířil ke schodům.

PŘÍPAD ZRANĚNÉHO AGENTA

Biggles podepsal týdenní hlášení, zamkl svůj kancelářský stůl, zastrčil klíče do kapsy a vstal.

„To je pro dnešek konec,“ řekl čekajícím přátelům. „Protože je teď na obloze naprostý klid, můžete se vy, líní letečtí poldové, nenápadně vypařit a někde dál promarňovat své bídné a zanedbané životy. Já si pěkně zajdu do Aeroklubu a strávím tam klidný večer nad zahraničními leteckými časopisy.“

Jenomže odejít nestačil. Ve chvíli kdy sáhl po klobouku, začal zvonit telefon.

Biggles nakrčil čelo, zvedl sluchátko a zrakem přejížděl po přátelích, kteří byli také připraveni k odchodu, ale nedalo jim to a čekali, co se z hovoru vyklube. „Hned jsem u vás, pane,“ řekl a položil telefon.

„Zdá se, že jsem měl vypadnout rychleji,“ poznamenal klidně. „Nepřidávejte plyn, dokud se nevrátím. Možná vás budu potřebovat. Podle zvuku šéfova hlasu, se někde něco nejenom peče, ale přímo připaluje,“ řekl a vyšel na chodbu.

Po dvou minutách vstoupil do kanceláře svého velitele, generála Raymonda, zastupujícího policejního komisaře. Našel ho, jak stojí zády k vyhaslému krbu s rukama vraženými hluboko do kapes.

„Pojďte dál, Bigglesworthe,“ řekl. „Ani vás nevyzvu, abyste se posadil, není na to čas.“

Biggles čekal.

Raymond se zhluboka nadechl. „Poslouchejte pozorně,“ prohlásil. „Patříte k mému oddělení. Máte spoustu práce a mně se vůbec nelíbí myšlenka, abych vás půjčoval někomu jinému. Ale jsem ve svízelné situaci. Potíž je v tom, že se stáváte příliš známým, a kdybych vás nedržel zamčeného ve vašem hangáru, stal byste se během pár týdnů poskokem pro každého Tom\,a, Dicka a Harryho od jednoho konce Whitehallu ke druhému.“

Biggles se usmál.

„Před pěti minutami mi zavolal jeden významný člověk, pověřený záležitostmi národní bezpečnosti a chtěl vědět, zda bych mu mohl doporučit nějakého pilota pro mimořádně naléhavou věc, vyžadující odvahu, duchapřítomnost a rozvahu. Co jsem měl odpovědět? Nemohl jsem odmítnout, protože v první řadě by to byla lež a za druhé by to znamenalo, že se moje jedinečná posádka skládá jen z chudáčků. Řekl jsem mu, že právě takového pilota, kterého shání, tady mám, jenomže to on už stejně moc dobře věděl. Musel jsem mu navíc také přiznat, že máme letadla vhodná pro každý druh operace.“

„Pokud jste hovořil o mně, měl bych se asi červenat,“ zamumlal Biggles. „Děkuji vám. O co jde té vaší předůležité osobě?“

„Nevím. Neptal jsem se. Rozhodně by mi to ale nevysvětloval telefonicky. Raději jděte a zeptejte se ho sám – to jest, pokud se chcete celé věci dobrovolně ujmout. Netýká se to našeho oddělení, takže jestli odmítnete, nikdo vám to nebude zazlívát. Jakmile vás jednou začnu půjčovat, vždycky se najde někdo, kdo bude potřebovat pilota,“ řekl Raymond s trpkostí ve hlase.

Biggles si vzal z pouzdra cigaretu a zamyšleně s ní poklepával o hřbet ruky. „Ten chlapík musí opravdu nutně potřebovat obzvláště zkušeného pilota, jinak by za vámi nepřišel,“ poznamenal. „Co se děje s vojenským letectvem? Mají přece spoustu dobrých pilotů.“

„To jsem mu taky říkal, ale on mi sdělil, že se neodvází použít důstojníka ve službě.“

Biggles si zapálil cigaretu a vyhořelou zápalku hodil do krbu. „To naznačuje, jaký druh práce to je,“ řekl tiše. „Jestliže to je mimořádná záležitost, která se týká národních zájmů, nemůžeme ho v tom nechat. Raději k němu dojdu a zjistím, co chce.“

„Já vás tam zavezu.“

„Dovolíte, abych si zavolal?“

„Prosím.“

Biggles zvedl domácí telefon. Ozval se Gingerův hlas. Biggles hovořil krátce. „Na nějakou chvíli odjíždím. Čekaj na místě, dokud se nevrátím.“ Položil sluchátko a následoval Raymonda na dvůr, kde bylo připravené auto.

Nejeli daleko. Za necelých deset minut je muž v uniformě uváděl do typické kanceláře vládních úředníků ve Whitehallu, kde je již očekával starší, unaveně vyhlížející muž, z něhož přesto vyzařoval klid a rozhodnost.

Raymond je navzájem představil. „Charlesi, to je Bigglesworth, pilot, o kterém jsme mluvili. Bigglesworthe, poznáváte Charlese z protišpionážního úseku MI 5.“

Důstojník rozvědky mu bez úsměvu pokynul. „Posaďte se,“ požádal ho a potom se na letce upřeně zahleděl. „Tak vy jste Bigglesworth. Již jsem o vás samozřejmě slyšel. Pokud vím, tak jste se už trochu porozhlédl po světě.“

„Podobně jako mnoho jiných,“ připustil Biggles.

„Jak dalece znáte Balkán?“

„Příliš ne.“

„Makedonii – sever Řecka?“

Biggles zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Patrně jsem přes tu oblast letěl, ale nijak zvlášť jsem se o ni nezajímal. Nemohu říct, že to tam znám.“

„Nevadí. Dokážete tam doletět?“

„To určitě.“

„Výborně. Oblast, o kterou jde, leží na západním konci hranice s Bulharskem. Jak asi víte, poslední dobou tam dochází ke spoustě potíží. Řeční revolucionáři, komunisté, bandité, různí partyzáni a převozy zbraní přes hranice. Jako by všichni bojovali proti všem, aby pomohli různým úplatkářským politikům, kteří se snaží zmocnit vlády nad zemí. Těmi se nijak zvlášť nezabývám. Já se zajímám jen o jednoho člověka. Jaké je jeho pravé jméno a odkud pochází, není důležité. Je to britský agent, a to jeden z nejlepších, kterého v té části světa máme. Slyší na jméno Maxos. Mluví anglicky. Kde byl a co dělal, to se vás netýká, ale má u sebe určitý dokument, který získal za obrovského rizika a který nezbytně potřebujeme. Uchýlil se do Řecka, kde máme přátele, ale měl smůlu. Nepřátelští agenti ho tam velmi brzy vyslídili a při pronásledování ho některý z nich postřelil do stehna. Ani přesně nevíme, jak se to stalo a zda to neudělal některý z banditů, jenž se přimotal k jeho útěku náhodou. Podařilo se mu zalézt do úkrytu a tam je i v současné době. Chybí nám zprávy. Je možné, že žije, může být mrtvý. Ztratil jsem s ním prostě spojení. Jistá je jen jedna věc, nedokáže se pohybovat sám. Potřebuji doklady, které má u sebe. Nemáme tam nikoho jiného, kdo by se k němu pěšky včas dostal a byl nějak k užítku. Jediná naděje je doletět tam letadlem. Sledujete mě?“

Biggles přikývl.

„Náš muž se nachází zhruba na spojnici mezi vesnicemi Damphos a Petritza, které jsou od sebe vzdálené asi sedm mil. Najdete je na mapě. Terén, pokud ho dokážu popsat, je to, co obvykle nazýváme zvlněnou krajinou. Místy je rovný a úrodný, ale jsou tam i kopce porostlé lesy. Před několika hodinami byl Maxos se mnou ve spojení přenosnou krátkovlnnou vysílačkou. Jeho signál však slábl a brzy nato se úplně ztratil. Nemusím vám asi dál vysvětlovat, co od vás chci. Jenom mi řekněte, zda to uděláte!“

„Ovšem,“ odpověděl Biggles bez váhání.

„Výborně. Víte lépe než já, co bude nutné zařídit, takže se do toho dejte. Důležitá je rychlost. Lituji, že vám nemohu říct více o charakteru krajiny na cílovém místě. Je možné, že tam nenajdete příhodnou rovinu pro přistání. Kdyby to tak bylo, nemám tušení jak

přistanete, či pokud přistanete, jak odstartujete. Musím to nechat na vás. Kdyby došlo k nouzovému přistání, nedělejte si starosti s osudem letadla. Spalte ho a vraťte se domů, jak to půjde. Vezměte si s sebou dost peněz. Ještě dnes vám pošlu větší částku v dobrých valutách, které se vám hodí v případě nouze. Zachraňte toho muže, bude-li to možné, ale ať už je živý nebo mrtvý, získejte doklady. Pokud žije, určitě se vám ukáže, protože ví, že se pokouším poslat mu na záchranu letadlo. Bude-li mrtev nebo v bezvědomí, bude jeho nalezení poněkud nesnadnějším úkolem.“

Biggles se jeho nápadně zdrženlivému vyjadřování zasmál. Najít člověka, který se skrývá v cizí krajině, bude pravděpodobně značně nesnadné, i když bude živ, pomyslel si.

„Ještě několik připomínek,“ pokračoval major Charles. „Na vašem letadle nesmějí být národní znaky, vojenské ani civilní, protože by někdo mohl spustit pokřik, že přelétáte cizí území bez úředního povolení. Na jeho získání však už není čas. Vy zaručeně víte, jak může dopadnout každé letadlo, které přeletí Železnou oponu. Když vás uvidí, zahájí na vás palbu. A jestliže vás sestřelí, bude to naposled, co o vás uslyšíme. Ale není třeba, abych se dále šířil o riziku vašeho poslání. Při vašich zkušenostech vám to musí být zcela jasné.“

„Uvidím, co se v té věci dá udělat,“ slíbil Biggles.

„Nějaké otázky?“

„Žádné. Chcete po mně, abych vám přivezl doklady a rovněž muže, pokud je dosud živ.“

„Přesně tak.“

„Protože je zraněný, čím dříve budu na cestě, tím lépe.“

„O tom není sporu. Pokud ovšem získáte jen doklady, nemusíte s nimi nějak zvlášť spěchat. Budu spokojen, když je od vás dostanu třeba za týden. Kdy odletíte?“

„Dnes večer. Za svítání budu nad cílem.“

„Dobře.“

Major Charles vstal a podal mu ruku. „Hodně štěstí!“

„Díky.“ Biggles mu potřásl rukou. Vstal i Raymond a bez dalších slov oba sešli k autu a vrátili se do Yardu.

„Chcete ode mě ještě něco?“ zeptal se Raymond, když se jejich vůz zastavil. „Něco s čím bych vám mohl pomoci?“

„Jsou tu ještě dvě věci,“ řekl Biggles zamyšleně. „Vezmu si na to austera s dalekým doletem, ale stejně si musím cestou doplnit palivo. Hodilo by se mi Brindisi. Odhaduji, že k cíli je odtamtud asi dvě stě padesát mil. Mohl byste mi tam některé věci ulehčit – celní poplatky, benzín a podobně – prostřednictvím Interpolu?“

„Zařídím,“ přikývl Raymond.

„Řeknu o všem ostatním,“ pokračoval Biggles. „Kdybych se snad nevrátil, mohou to zkusit sami. Někdo z přátel by to mohl dokázat. Ginger vlastně může jet za mnou a počkat v Brindisi. Bude po ruce, aby se o to pokusil, kdybych neuspěl. Také bude pohotově, aby mi pomohl, kdyby se to povedlo, ale při cestě zpátky bych potřeboval pomoc. Myslím pořád na toho Maxose. Jestli to bude možné, tak ho zachráním. Pokud je ovšem vážně zraněný, bude potřebovat rychlé lékařské ošetření. Ať pro ten případ připraví v Brindisi sanitku. Postaráte se o to?“

„Když dodáte Charlesovi dokumenty, já se postarám o ostatní,“ prohlásil Raymond. „Je to na vás. Ukažte co umíte a hlavně buďte opatrný.“

„To jsem vždycky,“ zavrčel Biggles a kráčel dál.

Po dvanácti hodinách Biggles sledoval přes vířící kotouč vrtule počátek chladného a pochmurného svítání. Jeho auster směřoval na východ nad neobydlenými zvlněnými planinami a skalnatými kopci. Obdělávaných polí, o nichž mluvil major Charles, moc neviděl. Bud' je zakrývala ranní mlha, vznášející se nad údolími, nebo tu žádná nebyla, protože rolníci, jež o ně pečovali, uprchli z domovů před hrůzami občanské války a pole ležela ladem. Od nevýrazné a šedivé pustiny se temněji odrážely skupiny lesů a hájků.

Biggles neustával sledovat zemi i oblohu a jen chvílemi pohlédl na přístrojovou desku, která mu připomínala, že se blíží k cíli. Nepochyboval, že ho na zemi pozorují celé desítky očí, neboť žádné letadlo nemůže za dne proletět, aniž by vzbudilo pozornost. Věděl ovšem, že nejvíce se musí obávat očí pátrajících z oblohy. Letadla se objeví, až někdo oznámí, že přelétl hranice. Obloha byla zčásti pokrytá mraky a za touto oponou, kterou mu poskytla příroda, letěl

po nejdelší část cesty přes balkánský díl Evropy. Nyní ovšem musel z mraků ven, aby viděl, co leží pod nimi. Podle přesného výpočtu byl již nyní nad oblastí, která byla pro něho tak důležitá, nemohl se však spoléhat na dálkovou navigaci do té míry, že by přivedla jeho auster nad vesnice, mezi nimiž se skrýval člověk, pro kterého letěl takovou dálku.

Doufal, že z výšky, do které klesl se svým letounem, pozná obě vesnice a zamíří mezi ně. To také skutečně učinil. Bez význačných orientačních bodů, kterými by se řídil, mohl alespoň předpokládat, že to jsou hledané vesničky. Jedna se zdála být v rozvalinách. Z druhé se líně zvedal kouř k nebesům a nebylo zcela jasné, zdali z kuchyní nebo z doutnajících domů. Ne že by na tom příliš záleželo, protože o život ve vesnicích se nemohl zajímat. Ubral plyn, motor téměř ztichl a před letadla se sklonila. Auster tak pomalu ztrácel výšku, klouzal k zemi a ozývalo se jen šumění vzduchu.

Biggles se ohlédl a s chladnou pravidelností, získanou dlouhým cvikem, hledal na obloze pohybující se tečku, která mohla znamenat smrtelné nebezpečí. Neletělo tam však nic než skupiny chundelatých beránek, které planuly odraženou září právě vycházejícího slunce. Ráno se rozjasňovalo. Uspokojený tím, že ho nesleduje cizí stroj, obrátil svůj zájem k zemskému povrchu.

Věděl, že objevení osamělého člověka nebude snadné, ale když si to nyní rozbíjel s chladnou hlavou, ohromilo ho, jak beznadějný je úkol, který na sebe vzal. Krajinou kterou pozoroval, se táhly a v pravém úhlu se protínaly dvě mohutné rokle, se stěny porostlými stromy a křovím. Část velkého hřbetu mezi nimi pokrýval borovicový les, zbylý povrch se zdál být nerovný, pustý a převážně kamenitý. Na mnoha místech vyrůstaly skupiny starých olivovníků, nápadných stříbřitými listy.

Bigglesovi bylo naprosto jasné, že kdyby muž, kterého hledal, ve svém úkrytu zemřel, mohly by po něm marně pátrat desítky lidí po celé týdny. V duchu se však zabýval důležitější otázkou, zda má zůstat ve vzduchu nebo se pokusit o přistání. U obou možností by se našly důvody pro i proti. Jestliže je muž ještě naživu, uslyší letadlo a potom se dá logicky předpokládat, že se ukáže. Pokud by to udělal, byl by shora lépe vidět než ze země. Kdyby pak Biggles přistál,

mohlo by se stát, že zvolí místo vzdálené od zraněného několik mil. Ohledně místa přistání si však téměř neměl z čeho vybírat...

Auster byl sice pomalý, ale zas dokázal přistát na mnohem kratší dráze, než jakou vyžadovaly jiné letouny. To byl právě důvod, proč si ho Biggles vybral. Nyní měl přirozeně starost, aby přistál co nejbližší k hledanému člověku. Dobře chápal, že mezitím si ho mohl všimnout pozorný nepřítel a všude rozhlásit, že přišla návštěva. Mohl počítat nanejvýš s jedinou hodinou času, než ho začne někdo ohrožovat. Nakonec se rozhodl pro kompromis. Nejprve proletí nízko nad územím, které přicházelo v úvahu, aby zjistil, že Maxos, pokud ještě žije, ho uvidí a dá o sobě vědět. Když se za přeletu neukáže nikdo, přistane na prvním vhodném místě s nadějí, že Maxos bude mít dost síly, aby ke stroji došel. K přijatelnému plánu měl tento záměr hodně daleko, ale víc udělat nemohl.

Svůj úmysl začal hned uskutečňovat. Slétl co nejnižší nad první vesnici a zamířil ke druhé. Když letěl nad prostými domky, uviděl v ulici několik skupin lidí, kteří hleděli vzhůru k němu. Ostatní vybíhali ze dveří, aby se k nim připojili. Příznačné bylo, že tam neviděl žádné ženy. Pak si povšiml, že někteří muži mají pušky a to mu napovědělo všechno, co potřeboval vědět. Vesnici obsadili vojáci, ale nedokázal poznat, zda jde o vojáky řecké vlády, nebo o povstalce či bandity. Letěl dál, střídavě vyhlížel do obou stran a přerušoval chod motoru, což byl jediný způsob, jak uprchlíkovi dát najevo, že ho pilot letadla hledá. Bedlivě zkoumal zemi pod sebou, nejprve na jedné straně letadla, pak na druhé. Ted už nehledal jen Maxose, ale také vhodné místo k přistání. Tím způsobem uletěl asi polovinu vzdálenosti mezi vesnicemi, ale nespátřil ani živou duši. Jednou zasáhla jeho letadlo kulka, ale po člověku který střílel, nebylo nikde ani stopy. Nikdy se mu žádný úkol nezdál být marnější a jak letěl dál, naděje ve zdárný výsledek se vytrácela. Oblétl větší borový les a nedělo se nic.

Když potom vyrovnal stroj, všiml si, že na otevřené ploše, dost daleko od něj, se něco pohybuje. Nejdřív to považoval za pasoucí se zvíře. Kdyby zahlédl víc pasoucích se zvířat, ztratil by o ně zájem, jenomže náhle si uvědomil, jak je zvláštní, že nikde žádná domácí zvířata nejsou. Kozy, ovce, ani skot! Jak je to možné? Proč právě

tady to jedno jediné přežilo? Otočil letoun, zamířil k němu a posunul řídicí páku dopředu, aby se podíval zblízka. Pak Biggles uviděl, že předmět jeho zájmu se zvedl a poznal, že sleduje muže, který se plazí po zemi. Ted si právě klekl a zvedl ruku!

Byl to muž, pro něhož přiletěl, nebo nějaký jiný ubožák, který byl ve zdejších neustálých bojích zraněn a opuštěn svými přáteli? Biggles to nedokázal poznat a mohl by to zjistit jediným způsobem. Přistát co nejbliž a ověřit to na místě. Bleskově se rozhlédl po vhodném místě k přistání. Jedna věc mu byla ihned zřejmá. Okolní terén byl hrbolatý, plný kamení, nerovný a na mnoha místech stály olivovníky.

Rychle přelétl zrakem celé okolí a našel jen jedno použitelné místo, i když i to mohl považovat za vhodné pouze v nejzoufalejším případě – jenž ovšem nastal právě teď! V tom divokém kraji Biggles uviděl poměrně rovný pás půdy, táhnoucí se při okraji borovicového lesa. Byl dostatečně dlouhý, ale pilota znepokojoval jeho povrch. Zakrýval ho zažloutlý porost, který se dal považovat za sluncem vysušenou trávu, plevel a nízká křoviska. Bylo to od plazícího se muže nejméně čtvrt míle. Znamenalo to, že Biggles bude muset hodně riskovat. Musí přistát a opustit letadlo na dost dlouhou dobu, aby se k muži dostal.

Nic jiného však nikde neviděl, nezbylo mu než rovný pás využít. Vál jenom slabý vítr, avšak vzhledem k poloze přistávacího pruhu našťastí správným směrem. Sklouzl po křídle, což byl nejrychlejší způsob jak ztratit výšku, vyrovnal a snášel se podél lesa, asi na třicet yardů od něj a dosedl. Nastalo několik napjatých vteřin, kdy kola podvozku poskakovala na drobných skrytých překážkách a kdy se na ně namotávala dlouhá suchá tráva. Nakonec se malý letoun spořádaně zastavil. Biggles si s úlevou oddechl, vypnul motor a seskočil dolů.

Rozhlédl se kolem sebe a odběhl kousek před letadlo, aby se přesvědčil, že tam neleží žádné překážky, kdyby musel urychleně odstartovat. Uspokojilo ho, že dráha byla volná. Otočil se a běžel k místu, kde zahlédl plazícího se muže. Když k němu doběhl, viděl, že maličko popolezl. Mužova tvář byla bledá, poznamenaná bolestí a únavou a na první pohled bylo jasné, že je na konci sil. Biggles

neplýtvat slovy. Ta záležitost byla příliš naléhavá a spěchala. „Jmenujete se Maxos?“ zeptal se stručně.

„Ano,“ ozvala se odpověď z bezkrevných rtů.

„Jaké je vaše služební číslo?“

„Devadesát jedna. Rychle! Tady jsou ty listiny. Vezměte si je a běžte. Na mě se neohlížejte.“

Biggles si vzal papíry a zastrčil je do náprsní kapsy. „Musíte se mnou,“ řekl.

„Ne, ne. To není možné. Jdou po mně.“

Biggles vytáhl malou lahvičku brandy, kterou měl k tomu účelu s sebou a dal muži trochu napít.

„Nehádat se!“ poručil a pomohl mu na nohy. Objal ho paží kolem ramen a zamířil s ním k letadlu.

Postupovali pomalu, ale vytrvale. Bylo zřejmé, že Maxos ze sebe vydává poslední síly, aby neustal v chůzi. Když se však doplahočil k nejbližšímu výběžku lesa, síly mu došly a klesl k zemi. Biggles mu chtěl dopřát chvilku odpočinku a běžel vpřed podél okraje lesa, aby se přesvědčil, že s austerem je všechno v pořádku. Brzy viděl, že tomu tak není. Asi dvanáct drsně vyhlížejících jezdců v šedých uniformách a ozbrojených puškami, cválalo od protiležícího lesa k letadlu. Zřejmě přijížděli z větší dálky, kde zahlédli, jak stroj přistává. Biggles pochopil, že má právě tak čas na to, aby dorazil k letadlu ještě před nimi, ale myšlenka, že by zanechal zraněného muže osudu, byla tak odpuzující, že ji rázně odmítl.

Vrhl se mezi stromy a spěchal zpátky k Maxosovi. „Ještě jednou to zkuste,“ řekl povzbudivě a znovu se vydali na cestu. Drželi se v krytu stromů. Pod tmavými borovicemi bylo stále pološero a to se jim velice hodilo. Místo podrostu tam vyrůstalo jen husté kapradí, které je krylo, a dalo se jím postupovat docela snadno.

Když se dostali na úroveň letadla a drželi se ještě asi dvacet yardů od okraje lesa, Maxos si uvědomil, co se děje venku. Biggles mu to neřekl, poznal to sám z hlučného hulákání velitele jezdců, který právě udílel rozkazy. Maxos pohlédl na Bigglese. „Věděl jste o nich?“

„Ano.“

„Aspoň vy byste se měl zachránit,“ řekl Maxos smutně.

„Kdybych se zachraňoval na úkor svých přátel, brzy by mi žádný nezbyl,“ odpověděl tiše Biggles. „Nebojte se, nějak to zvládneme.“ Pomohl svému společníkovi o něco blíže k letadlu a potom ho nechal ležet pod kapradinami a plazil se k okraji lesa, aby zjistil, co se děje s austerem.

Opatrně vyhlédl z houští a viděl stav, který očekával, či spíše podstatně lepší. Zlé by bylo, kdyby narazil na jednotku ukázněných vojáků, kterým by velel člověk, jenž se vyzná ve své práci. Tento velitel vyslal polovinu mužů pryč. Odjížděli vějířovitě rozptýleni do kraje, patrně aby našli pilota. Ze šesti mužů, kteří zůstali, pět sesedlo z koní. Předali je šestému muži, jenž zůstal v sedle. Seděl s puškou přes rameno, v jedné ruce svíral uzdy koní a druhou si právě zapaloval cigaretu. Ti co sesedli, také kouřili a docela nenuceně se bavili. Co však přimělo Bigglese k posměšnému úsměvu, byla nedbalost, s jakou odhodili pušky na hromadu, kterou jeden z nich opřel o podvozek letadla. Snad si byli jisti, že je nebudou potřebovat, nebo kdyby ano, budou je tam mít rychle po ruce. Na takových maličkostech občas ztroskotají velké věci.

Biggles chvíli celý výjev pozoroval a mozek mu pracoval na plné obrátky. Věděl, že čím déle by řešení situace odkládal, tím bude obtížnější. Kdyby totiž přijeli další vojáci, bude jeho postavení skutečně beznadějně. Vrátil se hlouběji mezi stromy k Maxosovi a požádal ho, aby se doplazil až k samému okraji. Tak blízko, jak to jen dokáže bez rizika, že ho vojáci v lese uvidí. Sám se co nejvíc přikrčil a se snahou držet se v nejhlubším stínu, obezřetně běžel k místu na okraji lesa, asi tak sto yardů před letadlem. Protože přistával proti větru, stál teď auster od něho po větru. Vylovil z kapsy krabičku zápalek, jednu zapálil a hodil ji do suché trávy. Vzápětí z ní vyšlehly malé žluté plamínky, hladově ji olizovaly, a jak je zachytil silnější poryv větru, pádily vpřed, přesakovaly do stran, ale hlavně spěchaly směrem k letadlu.

Biggles nezůstal stát, aby sledoval jejich postup, ale spěchal zpět cestou kudy přišel a byl spokojen, že kdyby mu nevyšel plán, alespoň by podle daných příkazů zničil letadlo. Doufal ovšem, že to tak daleko nedojde.

Poplašný výkřik mu prozradil, že vojáci zpozorovali oheň, a jak se přiblížil k okraji lesa, poznal, že se chovají přesně tak, jak předpokládal. Bylo to chování přirozené, avšak nepříliš rozumné. Všichni muži se jako na povel rozeběhli k ohni, se zjevným úmyslem jej uhasit. Ve spěchu si zapomněli vzít své zbraně. Mohli si také myslet, že jejich pušky jsou v bezpečí na místě, kde jsou či třeba nechtěli, aby jim překážely při hašení. Ať už však měli ten nebo onen důvod, nechali je opřené o letadlo, tak jak Biggles očekával. U austeru zůstal jen jeden člověk. Pušku měl zavěšenou přes rameno a koně, které hlídal, mu dělali starosti. K jejich nozdrám zavanul kouř z ohně a začali být neklidní.

Biggles doběhl zpátky k Maxosovi a našel ho na okraji lesa, jak mu nařídil. Dal mu znovu napít kapku brandy, protože viděl, že je se silami u konce. Pak mu pomohl na kolena.

„Ještě jednou seberte sílu,“ vyzval ho. „Zkuste to! Pořádně. Ted’!“

Muž byl příliš těžký na to, aby ho Biggles unesl, takže ho jen podepřel paží, pomohl mu na nohy a napolo ho vedl a zpola táhl k letadlu. Ve volné ruce svíral pistoli a zrakem sledoval chlapíka, jenž se snažil uklidnit koně. Ti se již plašili a poutali všechnu mužovu pozornost. Přesto si v posledním okamžiku Bigglese všiml a varovně vykřikl na ostatní vojáky.

Biggles si uvědomil, že nemá smysl dále se skrývat a vystřelil muži nad hlavu. To stačilo, aby koně propadli panice. Vzepjali se a dali se na útěk. Muž, který si navlékl jejich uzdy na loket, byl stržen ze sedla a těžce padl pod uhánějící kopyta. Biggles otevřel dvířka austeru a nějak se mu zdařilo vecpat Maxose dovnitř. Zavřel za sebou dvířka a oběhl letadlo. Pušek opřených o podvozek si ani nevšiml, ale třikrát vystřelil na ty, jímž patřily. Ti teď nechali oheň ohněm a hnali se zpátky k letadlu. Když nad nimi zasvištěly kulky, hodili sebou na zem.

V dalším okamžiku byl Biggles ve své sedačce a rukou sáhl po startéru. Jakmile motor naskočil, ležící vojáci vyskočili na nohy a rozeběhli se k němu. Neměli však zbraně, takže nemohli ohrozit letadlo, které se na plný plyn rozjelo proti nim. Těm, kteří byli přímo

v jeho dráze, nezbylo než opět padnout k zemi nebo uskočit stranou, aby je letoun nesrazil.

Letoun někam zasáhla jedna rána. Odkud přišla, Biggles nepoznal. Upíral oči dopředu ke kouřové cloně, která se zvedala nad trávou hořící oranžovými plameny. Stroj se vznesl do vzduchu přesně v tom okamžiku, kdy ho zahalil kouř. Ve vteřině jím proletěl do čistého vzduchu a rychle se zvedal do výšky s kouřovou clonou mezi sebou a nepřáteli.

Když bylo po nebezpečí, Biggles se zvláštním úsměvem pohlédl na muže, kterého vyrval smrti z objetí. Podobného úsměvu se však od něho nedočkal. Zhroucený Maxos ležel na sedadle, oči zavřené.

Biggles nasadil západní kurz.

Za necelé dvě hodiny Biggles přistál na letišti poblíž města Brindisi. Ginger a jakýsi člověk, kterého neznal, vyběhli ven, aby ho uvítali. Biggles seskočil na plochu a rychle požádal Gingera: „Máš tady letadlo?“

„Ano, mám.“

„Nádrže jsou plné?“

„Všechno je připravené.“

„Dobře. Ihned poletíš a tohle předáš Raymondovi. Uvidíme se brzy.“ řekl Biggles a předal mu balíček s doklady.

Ginger zastrčil balíček do kapsy a beze slova odběhl. Biggles se obrátil na chlapíka, který tam zůstal.

„Kdopak jste?“ zeptal se.

„Jsem doktor Spanelli,“ řekl muž. „Dostal jsem zprávu od přátel z Londýna. Měl byste tady mít zraněného člověka? Mám zde sanitku, abych ho odvezl do nemocnice.“

Biggles ukázal na bezvědomého Maxose. „Tohle je váš pacient, doktore,“ řekl klidně. „Později ho navštívím. Ale nejdříve musím někam uklidit své letadlo a pak se trochu nasnídám. Postaráte se o něj?“

„Klidně mi ho přenechte,“ usmál se doktor.

„Díky, doktore.“ Biggles si začal tiše pohvizdovat a vykročil ke správním budovám, aby ohlásil přílet.

PŘÍPAD VYNIKAJÍCÍHO ŽÁKA

„Nedá se pochybovat o tom, že spousta darebáků si už uvědomila, že létání je způsob, jakým se někam rychle dostat. Jestli začnou sami létat, dopadne to tak, že budeme mít stále plné ruce práce.“ Detektiv letecký inspektor Bigglesworth ze zvláštního útvaru letecké policie se při té poznámce neradostně usmál na inspektora Gaskina ze skupiny „C“ New Scotland Yardu.

„To je smutná pravda,“ odpověděl inspektor sklesle. „Počítám, že s tím už začali. Proto jsem k vám dnes přišel. To váš velitel navrhl mému šéfovi, abych k vám zaskočil a promluvil si o tom s vámi. Jako kdyby nestačilo, že mám na krku tu loupež bankovek z minulého týdne.“

„Zůstaňme u létání,“ navrhl mu Biggles. „Co se stalo, že jste najednou přišel s nápadem, že darebáci začali létat do práce v letadlech?“

„Zatím toho nebylo mnoho, ale již dlouho mám takový nepříjemný pocit, že se něco stane.“

„Řekněte mi, jak vznikl ten váš nepříjemný pocit?“ zeptal se Biggles. „Nebylo to jen takové zdání?“

„Já na zdání moc nedám,“ ujistil ho inspektor. „Mám rád fakta.“ Vyndal z kapsy svou zakouřenou bryerku a zamyšleně do ní palcem nacípával tabák. „Slyšel jste někdy o Toffu Gestnerovi?“

„Neslyšel,“ přiznal se Biggles otevřeně. „Než jsem začal dělat tuhle práci, vydělával jsem si na živobytí jinak a nepřicházel jsem do styku s těmi podezřelými chlápky, kteří vás udržují v nejistotě. Kdo vlastně je Toff Gestner?“

„Při křtu dostal jména Hubert Roland. Přezdívku Toff získal až později. Proč mu tak říkají, pochopíte až ho někdy uvidíte. Je to jeden z těch výborně oblékaných, pěkně vyhlížejících a úlisně hovořících chlapíků, kteří jsou nepoctiví snad ze záliby. Měl zámožné rodiče. Ti už jsou mrtví, myslím, že jim zlomil srdce. Byl jedináček, dostal od nich všechno co chtěl, a to ho pravděpodobně zkazilo. Poslali ho do dobré školy a on se jim odměnil tím, že ho pro drobnou krádež vyloučili. To byl začátek Toffovy zločinecké dráhy,

kteřá ještě neskončila. Utekl z domova, zapletl se s bandou ničemů a proto dokončil školu v nápravném zařízení pro mladistvé provinilce. Ve třiceti letech měl již za sebou tři tresty vězení. Jen o rok později ho poslali sedět na tři roky za falšování. Před dvanácti měsíci ho pustili. Odcestoval do Kanady se slibem, že tam začne nový a slušný život. Tak vypadá do dnešního dne jeho trestní rejstřík.“ Inspektor si zapálil dýmku, která mu vyhasla.

„Kdy a jak se vrátil do této země, nevíme,“ dal se znovu do řeči. „Až donedávna jsme ani netušili, že je opět mezi námi. Jenom náhodou jsem stál na Piccadily, když kolem jde chlápek s etonskou vázankou u krku a tváří se, jako by zrovna koupil Ritz. Jeho tvář mi někoho připomněla a tak jsem se na něho podíval pozorněji. Pak mi to došlo, ačkoli jsem ho už neviděl skoro pět let. Byl to Toff, bez toho malého fešáckého knírku, který nosíval. Vypadal jako tak úspěšný muž, že jsem se vydal za ním, abych viděl, zda se opravdu napravil, nebo jestli dosud tropí neplechu. Zjistil jsem, že bydlí v malém hotýlku v Bayswateru pod jménem Lancelot Seymour. Myslel jsem, že takový vašnost si vybere něco lepšího. Tady ho vidíte.“ Inspektor vytáhl ze své náprsní tašky fotografii a položil ji na stůl před Bigglese.

„Nesebral jste ho?“ zeptal se Biggles s pohledem upřeným na podobiznu.

„Nesebral. Určitě bych mu mohl položit pár nepříjemných otázek, například jak se sem dostal, jaký užívá průkaz totožnosti, kde vzal potravinové lístky a pár podobných. My ale máme ve zvyku dát člověku příležitost. Přesto jsem pověřil jednoho ze svých mužů, aby se pokusil zjistit pramen jeho tak nenadálého blahobytu. Co si myslíte? Čím se teď Toff baví?“

„Neumím hádat,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Řekněte mi to.“

„Učí se létat.“

Biggles se nevěřicně zasmál.

„Skutečně je to tak,“ prohlásil inspektor. „Je velmi vážným členem leteckého klubu zdejšího hrabství. Elegán v letecké kukle a s nejmodernějšími brýlemi. Chlapcům a děvčatům dává nalít a vůbec honí velkou vodu.“

Bigglesův úsměv byl stále širší.

„Na tom přece není nic k smíchu,“ protestoval inspektor. „Toff opravdu umí létat. Nenápadně jsem se dotazoval a zjistil jsem, že on nejenom sám létá, ale že má i pilotní průkaz ‚A‘. A to zdaleka není všechno. Zdá se, že si vzal do hlavy stát se řádným civilním pilotem a proto se nesmírně snaží, aby získal pilotní průkaz ‚B‘. Většinu času tráví v klubu a podle jeho vyptávání je jasné, že se chce dozvědět o létání všechno co se dá.“

„Možná že opravdu obrátil list a je konečně na cestě k řádnému životu.“

Inspektor smutně zavrtěl hlavou. „Obávám se, že je v tom nějaký háček. Zatím se mi ho ovšem nepodařilo objevit. Víte, když jsem se dověděl, že se opět vrátil, spojil jsem se s policejním ústředím v Kanadě a zeptal se, jak se tam Toff choval. Přirozeně jsme jim dali hlášení, už když tam odjel. Co myslíte, čím se jeho lordstvo po celou tu dobu zabývalo?“

„Už jsem vám říkal, že neumím hádat.“

„Učil se létat! Teď se nad tím zamyslete,“ požádal ho Gaskin s jakýmsi neradostným zadostiučiněním. „Nejenže se naučil létat, ale složil i všechny zkoušky a ocenili ho jako prvotřídního pilota.“

Biggles se zatvářil užasle. „Tak to bych vážně nikdy neuhodl,“ přiznal se. „V zásadě jste mi řekl, že se pan Lancelot Seymour stal v Kanadě kvalifikovaným pilotem. Potom jste dodal, že když se vrátil do své vlasti, vstoupil do leteckého klubu a všem řekl, že se chce naučit létat. Je to tak?“

„Přesně tak. Necítíte v tom nějakou lumpárnu?“

„Mně se zdá, že není jen cítit, ale že přímo páchne,“ prohlásil Biggles.

„Co tedy myslíte, že se mu honí v hlavě?“ zeptal se bezradně Gaskin.

Biggles zamyšleně poklepával cigaretou o hřbet ruky. „Můžeme mnohokrát hádat a pokaždé se zmýlit,“ uvažoval. „Nepochybuji ale, že odpověď se dozvíme, až přijde čas.“

„K čemu nám to bude?“ zeptal se inspektor. „Chci to vědět teď a ne až ten prohnaný ledňáček roztáhne křídla a uletí do nenávratna se zlatou rybkou v zobáku.“

„Dobrá, podívejme se tedy na to takhle,“ řekl Biggles. „Pokud je ten člověk vycvičený pilot, pak je jeho výuka v leteckém klubu pouhopouhá zástěrka. Pročpak si ji navlékl? Jeden důvod tu musí být a myslím, že docela zřetelný. K leteckému výcviku se přihlásil jenom proto, aby mohl vstoupit do klubu. A důvodem pro jeho vstup byla možnost získat přístup k letadlu, kdyby ho náhle potřeboval. Nebo jinak, mohl by chtít použít letadlo pro některých ze svých, samozřejmě nekalých úmyslů. Co mě ovšem mate, je jeho touha získat pilotní průkaz ‚B‘. Pro samostatné létání mu stačí áčko. Ale přece jen, počkejte. Něco mě napadlo. Pro získání béčka musí letecký žák absolvovat přespolní let a to v noci. Kdyby se při takovém výletě na chvíli ztratil, nikdo na letišti by se neznepokojoval, ani by nebyl překvapený, protože lidé by mysleli, a on by to nepochybně také tvrdil, že za letu zabloudil. To se stává docela často. Během své nepřítomnosti za temné noci by mohl provádět všechno možné – a zaletět si, kam by ho napadlo. Mohlo by se také stát, že by jedné noci zmizel úplně. Za několik týdnů by všichni předpokládali, že zahynul, asi po pádu do moře. V současnosti se však ještě nemusíme dívat na věc z tohoto hlediska. Myslím však, že nebude na škodu, když zaletím na letiště do Sudley a podívám se, jak tomu nadanému ptáčkovi rostou peříčka. Můžete mi říct, jestli se Toff zaměřoval na nějaký určitý druh zločinu?“

„Ne. Vždycky patřil k všeumělcům. Někdy obyčejný zloděj, jindy padělatel, podvodník, překupník kradeného zboží a třeba i kšeftař na černém trhu.“

Biggles přikývl. „Dalo by se říct všeobecný praktik.“

„Ano,“ zabručel Gaskin. „Takoví nám jdou nejvíc na nervy.“

„Já vím. Dejte mi tedy několik dní a já se na toho novopečeného ledňáčka podívám,“ prohlásil Biggles. „Také si nenápadně promluví s klubovým jednatelem. Náhodou ho dost dobře znám.“ Podíval se na hodinky. „Vlastně tam mohu zajet hned teď. Kdyby se zatím vyskytlo něco podobného Toffově práci, dejte mi vědět.“

„Dobrá,“ přikývl inspektor a zvedl se. „A jestli o něm získáte nějaké informace, tak mi řekněte. Ted se už musím vrátit do Yardu. Pořád se snažíme přijít na stopu zásilce bankovek, která zmizela onehdy v noci z expresu Euston – Crewe. Naštěstí banka, která je

poslala do jedné své pobočky, si zaznamenala jejich čísla, takže ničemové, kteří si je přisvojili, budou mít starosti, jak je teď dostat bez našeho vědomí do oběhu.“

Biggles doprovodil inspektora k jeho vozu, který stál venku za hangárem.

Na zpáteční cestě zavolal na zrzka, který právě něco kutil se seržantem Smythem na jednom letadle.

„Vyvez ven austeru dvojku,“ nařídil. „Nepoletím daleko a jestli chceš, můžeš letět se mnou.“

„Docela rád,“ přijal nabídku Ginger.

Asi po půl hodině přistál policejní auster na pěkně udržovaném letišti leteckého klubu hrabství sousedícího s Londýnem a roloval kolem dvou nebo tří školních letadel, stojících na betonové ploše, až se zastavil u klubovny.

Biggles vystoupil, svlékl leteckou bundu, sundal kuklu a brýle a hodil je na sedadlo. Ginger udělal totéž a oba společně kráčeli k verandě, na které nenuceně hovořilo s leteckým instruktorem asi šest či sedm členů klubu. Biggles na ně kývl a pokračoval v cestě do klubovny. Všiml si, že mezi nimi chyběl Hubert Gestner, neboli Lancelot Seymour.

Teprve tam uviděl člověka, o kterého se zajímal. Gestner seděl na vysoké stoličce u baru a bavil se s výčepním. Biggles ho ihned poznal, ale sotva na něho pohlédl, pokračoval ke kanceláři. Tam zaklepal, strčil hlavu dovnitř a a usmál se, když uviděl klubového jednatele, muže jehož hledal. Seděl za stolem, hlavu v papírech.

„Haló, Tommy! Jak se daří?“ oslovil ho.

Bývalý letecký důstojník Tommy Clewson vyskočil. „Zdravím tě, stará vojno! To je neočekávané potěšení. Jaká šťastná náhoda tě sem přinesla? Už je to delší čas, co jsem slyšel, že jsi...“

Biggles zvedl varovně prst a rychle zavřel dveře. „Pro tuhle chvíli prostě zapomeň, že jsi o mně něco slyšel,“ řekl tiše.

Jednatel vykulil oči. „Snad mi nechceš říct, že jsi sem přišel služebně?“

„Je to tak,“ přikývl Biggles.

„Vážně?“

„Jak vážně, to se teprve uvidí. Ale není to nic takového, že by ses z toho musel potit. Pokud budeš souhlasit, chci jenom, abys mi odpověděl na několik otázek. Přesto si to nech pro sebe, jinak bys mohl nastartovat pěkný cirkus. Důvod, proč jsem tady, je stejně ve tvém zájmu jako v mém. Myslím, že tu školíte jednoho člena jménem Seymour. Je to tak?“

„Ano. Snad mi nechceš říct, že s ním něco není v pořádku?“

„S každým je všechno v pořádku, dokud ho nedopadnou při činu, Tommy,“ zamumlal Biggles.

„Ale tenhle chlapík, nemluvě o tom, že to je schopný žák, patří k nejoblíbenějším lidem, jaké jsme tu kdy měli.“

„Proč by ne?“ řekl Biggles klidně.

„Jeho instruktor Langley říká, že je nejnadanějším žákem, jaký se mu v životě dostal do rukou. Přisáhá, že to dotáhne daleko.“

„Může se stát, že to jednoho dne dotáhne ještě mnohem dál, než si instruktor Langley představuje,“ odpověděl Biggles suše. „Pokud vím, má pilotní průkaz ‚A‘. Je to tak?“

„Prolétl zkouškou jako motýlek.“

„Jak dlouho je zde členem?“

„Pár měsíců – tak nějak.“

„A domnívám se, že se teď pokouší získat pilotní béčko. Nepletu se?“

„Pleteš. Už ho skoro má. Schází mu poslední zkouška.“

„To musí být opravdu schopný chlapík,“ řekl trochu uštěpačně Biggles.

„Jako by létal po celý život a začal s tím hned, když ho zvedli z kolébky,“ zasmál se Tommy.

„Teď zrovna jsi řekl víc, než můžeš vědět,“ usmál se Biggles. „Jaká mu chybí zkouška?“

„Samostatný přesporní noční let. Jednou to zkusil a neuspěl. Je to škoda.“

„Velká škoda,“ souhlasil Biggles. „Kdy to bylo?“

„Asi před týdnem.“

„Co se stalo?“

„Vybrali jsme mu trasu z Lympne do Croydonu, ale někde uhnul z kurzu a na nějaký čas ztratil představu, kde je. Když doletěl, měl nádrže skoro prázdné, takže může mluvit o štěstí.“

„Za letu jste s ním ztratili kontakt?“

„Ano.“

„Jak to vysvětlil?“

„Byl naprosto upřímný. Řekl nám, že se dostal do nějaké mlhy a zabloudil.“

„K čemu měl navigační přístroje?“

Tommy pokrčil rameny.

„Představuji si, že před startem dostal meteorologickou zprávu, nebo ji pro něho dostal jeho instruktor,“ pokračoval dál Biggles. „Určitě někdo zkontroloval jeho kompas. Došlo snad k nějaké náhlé změně počasí?“

„Nedošlo. Víš ale, jak to chodí,“ bránil žáka Tommy. „Nebud' na něj tak přísný. Všichni občas uděláme chybu.“

„Mezi námi, pan Seymour udělal před časem celou hromádku chyb, ale nyní mu nedám najevo, že o nich něco vím,“ pousmál se Biggles. „Udělali jste již přípravy pro jeho příští zkoušku?“

„Určitě. Zkusí to znovu dnes večer, počasí vyhovuje. Jaké dělal chyby?“

„O tom později,“ odbyl ho Biggles. „Jakou trasu jste mu vybrali tentokrát?“

„Poletí odsud do Lympne.“

„V kolik hodin?“

„Startuje v devět. Tou dobou nepřilétají z Evropy žádná velká letadla, takže se nemusí bát, že by některému vlétl do cesty.“

„Díky, Tommy. To je všechno, co jsem potřeboval vědět,“ řekl Biggles. „Nediv se, kdybys mě zahlédl, jak se tu někde potuluji v devět hodin večer. Kdybys mě náhodou přece jen viděl, nevšímej si mne, pokud bych tě neoslovil sám. A do té doby se nikomu nezmiňuj o policii. Zatím se měj pěkně.“

„Počkej ještě chvilku!“ neudržel se Tommy. „Co má tohle všechno znamenat?“

„Všechno ti povím dnes večer, totiž jestli to budu sám vědět,“ odpověděl Biggles. „Mimochodem, má Seymour automobil?“

„Ano. Používá ho k cestám mezi letištěm a městem. Nezůstaneš na oběd?“

„Ne, díky.“

„Tak si aspoň dáš před odchodem skleničku?“

„Děkuji,“ usmál se Biggles. „Nevidíš, že jsem ve službě?“

„Dobrá, dobrá,“ povzdychl si Tommy. „Ať je po tvém. Ty jsi byl vždycky trochu divný pták.“

„Nejsem jediný divný pták ve tvé malé voliére,“ řekl s úsměvem Biggles, stiskl kliku a zmizel.

Večer ve tři čtvrtě na devět bylo letiště opuštěné, až na dva mechaniky v montérkách, zkoušejících chod motoru letadla, které právě vytáhli z osvětleného hangáru. V poloprázdné klubovně se dosud zdržovalo několik členů u baru. Biggles a Ginger stáli na verandě a zdálo se, že nemají nic na práci. Zanedlouho se k nim připojil jednatel Tommy.

„Tak tady jste,“ poznamenal. „Na co se díváte?“

„Sledujeme počasí,“ odpověděl Biggles lhostejně. „Tak nádherná noc člověka přímo vybízí, aby si zalétal při měsíčku.“

„Lepší by ani nemohla být. Seymour by měl tentokrát obstát bez potíží. Dokonce by mohl bezpečně nouzově přistát, kdyby zabloudil a došel mu benzín.“

„Jak přesně říkáš, neměl by mít žádné potíže,“ zavrčel Biggles. „Mimochodem, kdepak je?“

„Obléká si kombinézu. Aha! Tamhle je. Jde s ním jeho instruktor Langley. Řekl bych, že mu dává poslední pokyny. To letadlo, které připravují mechanici, je určeno pro jeho let.“

„Jak dlouho je Langley u vás?“

„Už pět let. Měl výborné doporučení. Samozřejmě jsme si všechno ověřili, než jsme ho přijali.“

„Rozumím,“ řekl Biggles a pomalu vykročil k rozjezdové dráze. „Vždycky je zajímavé, podívat se na chlapíka, který startuje ke zkušebnímu letu,“ dodal klidně.

Instruktor a žák oblečený do letecké kombinézy zatím došli k letadlu připravenému ke startu. Byl to klubový tiger moth. Zůstali stát u křídla a přátelsky spolu hovořili. Oba mechanici pooděšili kousek stranou a patrně čekali na další příkazy. Biggles, zrzek a

Tommy Clewson se k nim přiblížili asi na deset kroků a rovněž se zastavili, jako by chtěli sledovat start letadla. Několik minut všichni stáli na místě. Pak se instruktor Langley podíval na hodinky a a potřásl si s letcem rukou. „Tak už leťte a hodně zdaru,“ řekl a ustoupil od stroje.

Seymour se obrátil ke kokpitu.

Přesně v tom okamžiku se na parkovišti objevil běžící chlapík v šoférské uniformě. Mířil přes betonovou dráhu k letadlu a v ruce držel větší balíček v hnědém papíře.

„Hej, pane! Okamžik,“ volal. „Zapomněl jste si pyžama. Budete ho potřebovat, jestli zůstanete v Lymgne přes noc.“

„Kdo je to?“ zeptal se Biggles tiše.

„Seymourův řidič,“ odpověděl Tommy.

Seymour se otočil, uviděl běžícího a klepl se do hlavy. „Ach, děkuji vám, Jamesi. Jsem to ale lajdák,“ řekl nenuceně a natahoval se pro balíček.

Biggles však nečekal. Vyrázil a zmocnil se hnědého balíčku dřív, než si Seymour nebo jeho řidič uvědomili, co chce udělat. „Rád se na to podívám sám, jestli dovolíte,“ řekl klidně.

Překvapení bylo takové, že nastalo krátké ticho. Potom Seymour vztekle vyjekl: „Dejte to sem! Co si vůbec myslíte?“

„Slyšel jste, co jsem řekl,“ nedal se Biggles vyrušit z klidu.

„To je ale drzost,“ vykřikl rozhořčeně Seymour. „To patří mně, ne vám! Co se do toho pletete? Koledujete si o nepříjemnost?“

„Možná,“ odpověděl Biggles.

Ovzduší bylo plné napětí.

„Kdo vůbec jste?“ vyhrkl Seymour stísněně.

„Jsme policejní důstojníci,“ řekl Biggles. „Nerad vás obtěžuji, ale... zastavte toho člověka!“

Řidič se rozhodl, že nebude čekat. Otočil se, dal se na útěk, ale Ginger mu nastavil nohu, o kterou muž zakopl a s proklínáním padl na beton. Nastala krátká rvačka, jež však skončila, když oba mechanici na Bigglesův pokyn přišli zrzkovi na pomoc. Postavili reptajícího řidiče na nohy.

„Už žádné hlouposti!“ řekl Biggles tiše Seymourovi.

„Ale co to všechno znamená?“ křičel Seymour. „Jsem na zkušebním letu a mám teď startovat.“

Znovu zkusil chňapnout po balíčku.

„Klid!“ odrazil jeho výpad Biggles. „Jenom klid!“

„Zažaluji vás pro neoprávněné zatčení,“ divoce vykřikl Seymour.

„Ještě jste nebyl zatčen,“ upozornil ho Biggles. „Proč se tak rozčilujete? Chci se jen podívat, co v tomhle máte.“

„Neslyšel jste, co říkal můj řidič? Je tam mé pyžama!“

„Pak nemáte nejmenší důvod k rozčilování,“ ujistil ho Biggles. „Pojďte do klubovny a přesvědčíme se, zda nedošlo k nedopatření. Vyřídíme to za malou chvilku.“

Seymour zaváhal. „Tak dobře, poletím bez pyžama,“ rozhodl se nakonec.

„Takové nepohodlí bych vám nepřál,“ namítl Biggles. „Pár minut sem, pár minut tam, to vás přece nemůže rozházet.“

„Tak si aspoň odložím kombinézu,“ zavrčel Seymour.

„Nesmysl. S tím se neobtěžujte,“ odbyl ho Biggles. „Pokud bude všechno v pořádku, jste za chvíličku ve vzduchu.“

Zrzek, který dohadování sledoval, se usmál, neboť pochopil účel Seymourovy prosby. Pilot, navlečený do těžké letecké kombinézy, by totiž nemohl utíkat, ani se prát, pokud by to měl v úmyslu.

„Dost řečí!“ nařídil Biggles rázně. „Pojďme!“

Celá skupina, včetně Tommyho a instruktora, kteří se zdáli být zcela vyvedeni z míry, pomalu kráčela ke klubovně. Přešli verandu a Biggles otevřel dveře do klubovny. Vstoupil, zastavil se u stolu který byl nejbližší, a položil na něj balíček. Potom, za tísnivého ticha, vylovil z kapsy kapesní nůž, přerázl provázek a pustil se do vybalování.

Ticho rušilo jen šustění papíru. Biggles ho stáhl, a uvnitř se objevil pomačkaný štůček bílého mušelínu. Pomalu a rozvážně látku roztáhl a vyčítavě obrátil zrak na Seymoura. Držel totiž v prstech malý padák. „Vy házíte své pyžama přes palubu, než přistanete?“ zeptal se chladným hlasem. „Nepoznal jsem ani jediného letce, který by dělal něco tak pošetilého!“

Seymour byl bledý jako stěna a rty měl sevřené, že nebyly vůbec vidět.

Biggles pokračoval v rozbalování a vzápětí vytáhl větší plátěný sáček, zavěšený na padáku. Znovu sáhl po svém kapesním noži a dost opatrně, aby nepoškodil obsah, sáček otevřel. Na stůl se vysypaly balíčky jednolibrových bankovek, pevně stažené páskami, které se používají v bankách.

Biggles vztyčil hlavu a upřeně se zadíval Seymourovi do tváře. „Tohle mi nepřipadá jako pyžamová souprava,“ řekl tiše.

„No dobrá, ty chytráku,“ ušklíbl se Seymour. „A co má být? Jsou to moje peníze.“

„Lžete!“ řekl ostře Biggles, „Tyhle peníze patří bance Barclay. Před týdnem je ukradli zloději na silnici mezi Eustonem a Crewem. Náhodou znám sériová čísla bankovek. Jestliže tvrdíte, že jsou vaše, snad nám taky povíte, jak jste k nim přišel. Ani se nemusíme ptát, co jste s nimi hodlal dělat. Z Lympne to není na druhou stranu Kanálu zase tak daleko.“

„Můžu to vysvětlit,“ vyhrkl chraptivě Seymour a těžce polkl.

„Teď ne,“ odmítl jeho návrh Biggles. „Počkáte s tím, až budete v kanceláři. Jste zatčen, Gestnere a myslím, že nyní budete těžko dokazovat, že zatčení je neoprávněné. Raději mě proto nežalujte. Pokud si ale teď chcete odložit kombinézu, můžete. Této noci ji už nebudete potřebovat. V kanceláři čeká inspektor Gaskin a cestou do Londýna si s ním můžete pohovořit i bez ní. Gingere, zavolej ho.“

Druhého dne Biggles vysvětlil celý případ Raymondovi. „Byla s tím trocha potíží,“ poznamenal. „Samozřejmě jsem věděl, že se na něco chystá, ale nemohl jsem zachytit žádnou stopu, abych zjistil, co to je. Nezbylo než riskovat. Neodvážil jsem se Seymoura a ten balíček pustit z očí. Letět za ním nebylo možné, za tmy bych ho ztratil. Patrně by namířil přímo do Francie a shodil tam balíček nějakému čekajícímu kumpánovi. Pak by přistál v Lympne a aby svoje zpoždění objasnil, vymluvil by se, že zabloudil. Proklouznout přes Kanál by mu nezabralo moc času a neměl by s tím potíže. Jakmile by bankovky byly jednou na druhé straně, zmizely by nám nadobro. Jeho řidič byl do toho také namočený. Domnívám se, že Gestner nechtěl běhat s tolika penězi u sebe, proto mu nařídil, aby seděl v autě, dokud nebude sám připraven k odletu. Kdybychom do toho nezasáhli, nebyl důvod, proč by jim to nemělo vyjít.“

„Ten šofér je náhodou jistý Tod Mills,“ řekl inspektor Gaskin, který si nenechal Bigglesovu zprávu ujít. „Hledáme ho už několik měsíců. Když dáme jedno k druhému, odvažuji se tvrdit, že to byla výtečná noční práce!“

PŘÍPAD SMRTI MLADÉHO LETCE

„Dobré jitro, Biggles. Zdá se, že máte plno práce,“ poznamenal generál Raymond, když vstoupil do operační místnosti zvláštního oddělení letecké policie.

„Dobrý den, pane. Obávám se ale, že nejsme zaměstnaní tak, jak bychom měli být,“ odpověděl Biggles a nabídl stojícímu veliteli židli.

„Díváte se na to dost pochmurně,“ prohlásil Raymond. „Máte snad nějaký vážný důvod k takovému pesimismu?“

„Nevím, jak by se to dalo změnit,“ odpověděl Biggles s unaveným úsměvem. „Vlastně pomýšlím na podání žádosti o přidělení více mužů a letadel.“

Raymond se zatvářil překvapeně. „Vysvětlil byste mi, kde se ve vás tak najednou bere tolik pochybnosti a nejistoty?“

„Nejde o nejistotu,“ odpověděl Biggles sklesle. „Potíž spočívá v tom, že dnes se skoro každý stará jen o to, jak vydělat peníze s co možná nejmenším úsilím. Ještě sice najdete dost lidí, kteří si chtějí vydělat své peníze poctivým způsobem, ale stále přibývá těch, kterým na poctivosti nezáleží a rozhodli se vydělávat si za každou cenu. Je smutné, že ti co jsou nepoctiví jen v drobnostech, si vůbec neuvědomují, že se z nich postupem času mohou stát velcí zločinci. Myslí si totiž o sobě, že jsou prostě jenom mazaní hoši. Nejhorším důsledkem toho ovšem je, že tyhle tatínky sledují jejich potomci, domnívají se, jací jsou chytrí a pak začnou sami provádět malé lumpárny. Nakonec se dostanou do polepšovny. To je prostičké vysvětlení záplavy nedospělých lotříků, kteří působí policii a pak i soudům bolení hlavy. A až vyrostou, stanou se dalším důvodem pro naši neustálou práci přechas. Nedá se to napravit tím, že vzniknou další nové zákony a postaví se více věznic. Zachovejme nenarušené rodiny a budeme mít hodné a ukázněné děti. To považuji za jediné řešení. Mám pravdu?“

„Ale ano,“ uznal Raymond, „Pokračujte.“

„Tak dobře. Bohužel se stává, že vládní nařízení, předpisy a směrnice, které mají většinu občanů usnadnit život, mají také ten účinek, že ulehčují různou činnost lidem, kteří nejsou úzkostlivě vybíraví při způsobu, jakým vydělávají peníze. Například hodnota určité věci by se měla řídit zákonem nabídky a poptávky. Hodnotu však dnes určují úředníci, a když dvě vlády mají na věc odlišný názor, výsledkem je zmatek a nesprávně stanovené hodnoty. Zboží, které stojí ve Francii dva franky, může mít u nás cenu celé libry. A naopak. Vyplývá z toho, že když chcete rychle přijít k penězům, stačí v jedné zemi nakoupit a v druhé prodat. Jinými slovy, cesta k blahobytu je výlučně záležitostí dopravy. Řeknete mi, že se již udělala opatření, aby se takovému obchodování předešlo a do určité míry s vámi souhlasím. Nezákonný pohyb zboží přes hranice, obecně zvaný pašování, je co se týče běžné dopravy po zemi a po moři pod dosti přísnou kontrolou. Je ovšem stále jeden dopravní prostředek, který se dá obtížně zastavit a tím je letadlo. Letoun je nezávislý na přílivu, odlivu a jízdním řádu a může bez zábran poletovat mezi nebem a zemí. Letadla dnes nabízejí možnosti, kterých využívá celá spousta mazaných chytráků. A vy se mě ptáte, proč se tvářím tak pesimisticky? S letadly, jež dokáží uletět v pěti minutách padesát mil, může být někdo prakticky na dvou místech současně. Abych sám udržel krok, přinutí mě to, abych se pohyboval tak rychle, že při návratu potkám sám sebe. Policie na zemi mi nepomůže, letce dokáže dopadnout zase jenom letec. Odpusťte, že jsem tak rozvláčný, ale řekl jste si o to sám.“

Raymond odklepl popel ze své cigarety. „Je zvláštní, že jste o tom začal, protože jsem k vám dnes přišel právě kvůli podobnému případu. Jde o chlapíka, jenž byl současně na dvou místech!“

Biggles smutně pokývl hlavou. „Měl jsem vědět, že vaše návštěva má nějaký háček. Tak jakým příběhem mě překvapíte?“

„To není na dlouhé povídání,“ prohlásil Raymond. „Dneska máme pondělí. Včera v poledne se jeden žák leteckého učiliště, jménem Edmund Teale, vracel z Halton Campu domů. Bydlí blízko Buckbury v Essexu, kde je jeho otec hajným. Teale nastoupil do pravidelného vlaku a přijel na nádraží v Buckbury včera pozdě večer, za deset minut jedenáct. Přednosta stanice ho upozornil, že vzhledem

ke zpoždění vlaku propásl poslední autobus do Stanfield Corneru, jež projíždí kolem jeho domova. Udělal pak jen to, co bylo přirozené. Nechal svůj batoh u přednosta stanice s tím, že se pro něj druhého dne zastaví. Vzal si jen tašku a vydal se na cestu. Vzdálenost k jeho domovu po silnici je šest mil, ale mladík to vzal přes pole zkratkou, která je o dvě míle kratší. Přednosta stanice v Buckbury potvrdil, že viděl naposled Tealea na pěšině po jedenácté hodině. Chlapec měl být doma kolem půlnoci. Domů nepřišel. A už nikdy tam nepřijde, protože dnes ráno za svítání našli jeho neživé tělo na holandském pobřeží. Jeden lázeňský host, který se šel časně ráno vykoupat, uviděl tělo ležet na písčíně. Běžel pro pobřežní hlídku, která mrtvého chlapce vynesla na břeh. Uniforma a osobní známka prozradila policii, kdo to je. Volali na ministerstvo letectví a odtamtud mě požádali, abych věc vyšetřil.“

„A vy jste si vzpomněl na mě?“

„Ovšem. Jinak bych tu nesesedl.“

„Tak si ověříme, že mám správné údaje. Ten hoch byl v Buckbury včera večer v jedenáct hodin. Je to jisté?“

„Ano.“

„A v kolik hodin našli jeho tělo na pobřeží?“

„Dnes v pět hodin ráno.“

„To znamená, že ho převezli, živého či mrtvého, z úzké pěšiny v Essexu do Holandska během šesti hodin, což opět znamená, že ho tam dopravili letadlem.“

„Zřejmě ano. Časový údaj vylučuje jiný druh dopravy.“

Jaká byla příčina smrti? Utonutí?“

„Ne. Když ho hodili do vody, musel být chlapec už mrtev. V jeho plicích nenašli vodu. Někdo ho střelil zblízka do srdce. Kulka byla vypálena z automatické pistole značky Luger. Ted' nám tu kulku posílají letecky.“

„Takže tu máme jasný případ vraždy.“

„O tom není sporu,“ přikývl Raymond. „Kdybychom našli majitele pistole, ze které vylétla vražedná kulka, měli bychom dostatečný důkaz k usvědčení pachatele. Chybí nám však motiv činu a proto se obávám, že vyšetřování nebude snadné.“

„Nesouhlasím s vámi,“ řekl Biggles klidně. „Rozhodně ne na sto procent. Téměř ke všem vraždám má pachatel motiv, i když nemusí být okamžitě zjevný. Výjimky jsou nesmírně vzácné a pachatelem pak bývá šílenec.“

„Ale jaký by mohl mít někdo přijatelný důvod, aby zabil toho nešťastného nevinného chlapce?“

„Nešťastného ano, ale nemusel být nevyhnutelně nevinný,“ namítl Biggles. „Ale o tom se nemá cenu dohadovat. Pokud jde o zpracování věcí, které s tím souvisejí, mám jich dost. Budeme se jimi zabývat až do večera.“

„To od vás rád slyším,“ zabručel Raymond a vstal. „Nechám vás, abyste na tom pracoval.“

„Už to někdo sdělil Tealeovým rodičům?“

„Dostali telegram, že hoch zemřel při nehodě. Jeden policista je na cestě, aby je seznámil s tím, co již víme.“

„Nikdo jiný podrobnosti nezná?“

„Ještě ne.“

„A co je s tou chlapcovou taškou. Našla se?“

„Ne.“

Biggles zamáchl cigaretu. „Dobře, pane. To je všechno, co jsem chtěl vědět. Věřte mi, že se opravdu vynasnažím, abych našel toho ničemu, který zastřelil neozbrojeného chlapce. Jestliže ho najdu, uvidíme jak se zachová, když potká někoho s pistolí.“ Raymond přikývl. „Dejte mi vědět, jak se vám bude dařit,“ řekl při odchodu.

Krátké ticho, které následovalo když Raymond zmizel, přerušil Ginger, který naslouchal rozmluvě od stolu s mapami, kde pracoval s Algym a s Bertiem. „Podle tvé řeči by si každý myslel, že se ten případ přímo hemží stopami,“ poznamenal. „Jenomže já nevidím ani jedinou.“

„To je tím, že neposloucháš pozorněji,“ dobíral si ho Biggles, když si bral další cigaretu.

„Co kdybys nám to pověděl? Ušetříme čas.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Biggles, „začněme s motivem. Nějaký tam musel být. Když se hoch vydal z nádraží na cestu domů, bylo s ním všechno v naprostém pořádku. Na motiv proto musel narazit až během noční cesty a výsledkem byla vražda. Někdo ho zastřelil.“

Pachatel to však rozhodně neudělal pro nic za nic. Musel k tomu mít velice závažný důvod. Co jím mohlo být? Když uvážím okolnosti, mohl to být jeden, či nejvýš dva důvody. Buď musel chlapce odstranit ze světa, protože mu v něčem překážel, nebo potřeboval umlčet svědka. Oba důvody vlastně splývají, protože když chlapce zabil, musel se pochopitelně zbavit těla. Zbývá otázka, proč pachatel považoval za nutné chlapce umlčet? Možností není mnoho. Hoch cestou nejspíše zahlédl něco, co neměl vidět, nebo se něco takového dozvěděl. Já sám odhaduji, že Teale cestou domů uviděl nebo uslyšel něco, co zaujalo jeho pozornost a dovolím si tvrdit, že to něco zaujalo jeho pozornost jako odborníka! Byl přece nadějný letec a jak již víme, k události patří i letadlo. Začal letoun zkoumat a přitom ho někdo zabil. A všimni si, že ne obyčejnou zbraní, ale lugerem. To je totiž zbraň, kterou si člověk vezme jen k účelu, k jakému byla použita. Zatím ještě přesně nevíme, kde chlapce zabili. Víme však, že vrah se rozhodl zbavit se mrtvého tím, že ho shodil z letadla do moře. Není jiný způsob, jak by se mrtvola dostala na místo, kde ji našli. Z toho vyplývá, že vrah měl k dispozici letadlo. Snad to není příliš násilná domněnka, když řeknu, že chlapcovu zvědavost přilákalo právě tohle letadlo. Nečekaně ho uviděl na známém místě a když si ho šel prohlédnout, zaplatil to životem. Viděl totiž víc než měl.“

„Pořád ale nechápu, jak chceš hledat člověka, který odletěl do Holandska a teď může být kdekoli v Evropě,“ namítl zrzek.

„Podívejme se, co s tím dál,“ navrhl Biggles. „Nedá se popřít, že chlapec nastoupil nebo byl odnesen na palubu letadla. Protože není možné, aby se něco nakládalo do letadla za letu, je jasné, že včera v noci mezi jedenáctou a půlnocí stál dotyčný letoun poblíž pěšiny vedoucí z Buckbury do Stanfield Corneru. Musel stát blízko stezky, protože byla tma a chlapec by si ho jinak nevšiml, leda že by pozoroval jeho přistání. Rozhodně věděl, že mohou být pouze dva důvody, aby poblíž jeho domova přistálo letadlo. Buď tam přistálo nouzově nebo bylo součástí nějaké nezákonné akce. My ovšem víme, že o nouzové přistání se nejednalo, protože letoun se znovu vznesl a odletěl do Holandska. Platí proto druhá možnost – přistání mělo zůstat utajené! Jinak by přece letadlo dosedlo na nějakém řádném a

celníky kontrolovaném letišti, zvláště jestli neslo cizí poznávací značku. To je totiž více než pravděpodobné. Můj názor, že přistání bylo nezákonné, podporuje i skutečnost, že si pilot vzal pistoli. Něco takového slušný civilní pilot nepotřebuje. Tento muž počítal se vším i s potížemi! Ty nastaly a on použil zbraň. Můžeme z toho usuzovat i na jeho charakter. Protože luger je zbraň používaná v Evropě, je více než pravděpodobné, že to je cizinec, asi Holanďan, protože letadlo odletělo do Holandska.“

„Cožpak víme určitě, že letěl do Holandska?“ přerušil ho zрек. „Mohl vylétnout nad moře, vyhodit chlapce a vrátit se.“

„Kdyby se chtěl prostě jen zbavit mrtvého, nepotřeboval letět přes Severní moře,“ prohlásil Biggles. „K tomu se hodí každá jiná část moře. Protože však jeho letadlo doletělo za Kanál až ke břehu Holandska, můžeme klidně předpokládat že je stále na druhé straně. Když už letec podstoupil nesnáze nočního letu, není pravděpodobné, že by se k nám vracel za plného denního světla, zvláště po tom, co tady provedl. Dobře ví, že by ho uviděli. Pro začátek se rozhodně podíváme na místo, kde smutný případ začal. Nemělo by být těžké je najít, protože na krátkém úseku mezi Buckbury a hájovnou rozhodně není mnoho míst dostatečně velkých pro přistání letadla a ještě k tomu za noci. Přines šestipalcovou generální mapu okresu.“ Biggles vstal a přešel ke stolu s mapami.

Ginger přinesl mapu a rozprostřel ji na stole.

Biggles ukázal špičkou tužky na Buckbury. „Tady to máme,“ řekl. „Zde je Buckbury a tady je pěšina. Je to lepší než jsem očekával. Chápeš co myslím? Stezka vede více než polovinu cesty rozsáhlým parkem porostlým stromy. Tam by se nedalo přistát. Tohle je veliké pole a jak vidím, jiné není široko daleko. Zdá se, že pole patří k tomuhle statku, jmenuje se Larford Hall. Dobře. Více už asi z mapy nevyčteme. Algy, posaďte se s Bertiem do austeru a pořídte mi sadu vertikálních fotografií ze dvou tisíc stop. Když už budete v tom, zachyť celou délku osudné pěšiny. Pospěš si. Já zatím vyřídím pár telefonů. Gingere, zavolej na ústředí policie v Essexu. Zjisti mi, jak se jmenuje strážník v Buckbury a požádej je, ať ti ho zavolají k telefonu.“

Biggles se znovu zahleděl do mapy a zrzek se otočil k aparátu. Požadovanou informaci dostal během pěti minut a podal Bigglesovi sluchátko. „Tady ho máš,“ řekl tiše. „Je to seržant Winskip.“

Biggles sáhl po telefonu a položil před sebe zápisník a tužku. „Dobrý den, seržante. Tady je Bigglesworth ze Scotland Yardu. Byl bych rád, kdybyste mi odpověděl na pár otázek. Myslím, že máte ve své oblasti jeden poměrně velký statek jménem Larford Hall... ano, správně. Kdo tam teď žije...? Paní Vanesterová. Přijela z Paříže. Holanďanka původem z Jávy... chápu. Jak dlouho jí už Larford Hall patří...? Teprve dvanáct měsíců? Ano... že má v Londýně obchod? Víte s čím obchoduje...? Prvotřídní salón s klobouky na Bond Street. Kdo by to řekl... obchodní jméno je Madame Karena. Ano, mám to. Ještě mi řekněte, nedostal jste v posledních měsících nějakou stížnost ohledně létání nízko nad zemí...? Neměl. Jak se jmenuje poštovníř v Buckbury...? Rozumím, pan Green. Dobře, seržante. To je všechno. Děkuji vám. Sbohem.“

Biggles zavěsil a podíval se na hodinky. „Máme právě čas zajet na Bond Street, než se Algy vrátí a vyvolá obrázky. Jdi pro vůz.“

„Co ke všem čertům čekáš, že uvidíš na Bond Street?“ vytřeštil oči Ginger.

„Neslyšel jsi můj hovor se seržantem?“ řekl Biggles. „Podíváme se na kloboučnictví Madame Karena.“

„Co myslíš, že tam uvidíš?“

„Klobouky, samozřejmě.“

„Klobouky? „Ginger tomu nemohl uvěřit. „Co mají klobouky s námi společného?“

„S tím si teď právě lámu hlavu,“ řekl Biggles tiše. „Je ti snad jasné, že se tady jedná o dámské klobouky a nepochybně také velice drahé klobouky...“

„A co s tím?“

„Představuji si, že na velice drahých kloboucích budou velice drahé ozdoby!“

„Jako například?“

„No třeba péra.“

„Děláš si legraci?“

„Na tom není nic legračního, hochu. Podle toho co mi kdysi řekl jeden chlápek, který pracoval u guinejských aerolinií, když jsem navštívil Novou Guineu, péra, která dříve krásnila ptáky, dokážou znamenitě zkrášlit i bankovní konto. Zajedeme spolu na Bond Street a uvidíme.“

Po půl hodině Bigglesův vůz zastavil u chodníku před malým, ale přepychově vyhlížejícím obchodem. Nad jeho výkladem bylo ozdobným zlatým písmem napsáno jméno Madame Karena. Obchod měl jen jediný výklad a v něm byl na stojánku vystavený jen jediný předmět. Byl to dámský klobouk. Malý klobouk, ze kterého vyčnívala dvě zahnutá péra, jedno nahoru, druhé dolů. Cena chyběla.

„Pojďme dovnitř a přesvědčme se, kolik chtějí za tuhle křehkou nicůtku,“ navrhl Biggles.

Vešel dovnitř a Ginger za ním. Elegantní a voňavé mladé dámě, která je uvítala, řekl: „Můj dobrý přítel mě požádal, abych u vás zjistil cenu klobouku, který máte ve výloze.“

„Ten stojí padesát guineí, pane,“ usmála se dívka.

„Děkuji vám, ale obávám se, že to je poněkud více, než přítel očekával,“ řekl Biggles zarmouceně.

„Tato péra od regianas jsou nyní velmi vzácná, pane, ale máme i jiná,“ řekla dívka a ukázala rukou na mnoho dalších vystavených klobouků, které, jak si zrzek povšiml, zdobila nádherná péra.

„Přítele zajímal jenom ten jeden ve výloze,“ odpověděl Biggles. „Netušil, že to je taková cennost. A mimochodem, nejste náhodou Madame Karena?“

„Ne, pane. Madame Karena přichází sem do obchodu jen zřídkka. Všechny modely navrhuje doma.“

„Rozumím. Děkuji vám. Dobrý den.“

Biggles vyšel a vrátil se k autu.

„Padesát guineí...“ vydechl Ginger. „To mě podrž! Tyhle ženské patří do blázince. Deset pětik a ještě něco navíc za dva kousíčky načebraného chmýří. Slepice, na které to vyrostlo, se asi vylíhla přímo ze zlatého vejce.“

„Aniž bys to tušil, trefil ses skoro do černého,“ řekl Biggles. „Ty kousky chmýří, jak tomu říkáš, mají větší cenu, než kdybys je vyvážil zlatem.“

„Nemůžu to pochopit,“ zamumlal bezradně zrzek, když se Biggles rozjížděl. „To bude tím, že nečteš správné knížky,“ zabručel Biggles s úsměvem. „Slyšel jsi, co jsem dnes ráno říkal Raymondovi. Je to otázka nabídky a poptávky. Hochu, ta péra nerostou na slepicích, které pobíhají po dvoře.“

„Tak na čem rostou?“

„Na přitroublém ptákově, který se vyšňořil nádherným hávem, aby oslňoval své slepičky. Jmenuje se rajka. Říkám přitroublý, protože obvykle skončí tak, že mu někdo zakrutí krk. Nelítostným lovením ho pytláci už téměř vyhubili. Pytláci proto, že ubohý pták je nyní přísně chráněn zákonem. Rozhodně tedy na britském území.“

„Ta dívka je nazývala ragianas nebo tak nějak.“

„Regianas jsou jedním z několika existujících druhů rajek. Jiné odrůdy, pokud si vzpomínám, jsou magnificents, superb, gorgets a empresses. Málo čteš! Před nějakým rokem, když jsem byl na Nové Guineji, byly na pořadu dne a hodně se o nich mluvilo v souvislosti s novým zákonem, který zakazoval jejich lov. Taky trest za zabití takového nádherného ptáka byl velmi přísný. Pokuta dvě stě liber a vězení do dvou let. A myslíš si, že se to tím zarazilo? V žádném případě. Jen to zvedlo ceny per do závratné výše, takže pytlacení se stalo ještě výnosnější. Čím je pták vzácnější, tím dražší jsou jeho péra. Tak je to dnes se vším. Z toho vyplývá ponaučení, moc se nechlub svým peřím, nebo o ně přijdeš.“

„Ale co má to všechno k d'asu společného s námi,“ vyjekl zrzek.

„Tak já ti vysvětlím, jak se mi to všechno začíná jevit,“ řekl Biggles. „Skutečnost, že rajka se vyskytuje v džunglích Východní Indie není nijak romantická. Je to prostý fakt, stejně jako to, že tuhle oblast ovládají převážně Holanďané. Madame Karna přišla z Jávy, která je v holandské Východní Indii nebo v Indonésii, jak ji dnes nazývají. Snad sis všiml, že o rajčí péra nemá nouzi. Jak se k nim dostává? Pochybuji, že by dovezení povolili naši celníci, protože podle našich paragrafů je zabíjení rajek nezákonné. Ale i kdyby sem pera prošla, zatížilo by je obrovské clo. Do Indonésie však létají holandská letadla a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby rajčí péra byla v Holandsku k dostání za přijatelnější cenu. Včera v noci přistálo nějaké letadlo poblíž venkovského sídla, kde žije Madame Karna.“

Protože se později za noci vracelo do Holandska, dá se předpokládat, že odtamtud také přiletělo. Nevím co dovezlo, ale sotva sem přiletělo s prázdnou. A dále, protože Madame Karena je dobře zásobená ozdobami pro ty své přenádherné hučky, je možné, že letadlo jí pár brků přivezlo. Ty se sem ovšem nedostaly oficiální cestou. Kdyby prošly celníci, platila by madame tak ukruté clo, že by brzy musela prodat dům. Tak aspoň se mi to teď jeví.“

„Mně taky, když už jsi byl tak laskav a vysvětlil mi to,“ řekl Ginger.

Když se vrátili na letiště, Algy je už očekával s fotografiemi. Jejich ještě vlhké kopie srovnal na stole, kde vytvořily celistvý obraz krajiny. Biggles sáhl po velkém zvětšovací skle a začal je podrobně zkoumat.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Ty obrázky nám skutečně prozrazují, co jsme chtěli vědět. V dostupné vzdálenosti od pěšiny je pouze jedno místo, kde může standardní letadlo přistát. Je to velké pole před Larford Hallem. Z domu k němu vede pěšinka a tak zcela jistě patří ke statku. Když jsme se na to podívali shora, půjdeme teď dolů a prohlédneme si místo z žabí perspektivy.“

„To myslíš, že tam přistaneme?“ vyhrkl Ginger.

„Nesmysl. To by určitě někoho vylekalo. Pojedeme autem. Tak moc zase nespěcháme.“

„Pak bych rád věděl,“ pokračoval zrzek, „jak asi najdeme toho hledaného chlapa v Holandsku, pokud tam tedy opravdu je?“

„S trochou štěstí to zařídíme tak, aby za námi přiletěl sám,“ odpověděl Biggles mírně.

„To bychom ale museli hlídat pole po celé týdny ve dne i v noci s nepatrnou nadějí, že přiletí,“ vyhrkl zděšeně Ginger.

„To nebude nutné,“ prohlásil Biggles. „Stačí písknout a přiletí ještě dnešní noci. Algy, budeš to tu muset na chvíli převzít, než se vrátím.“ Biggles po těch slovech vytáhl ze zásuvky svého stolu pistoli, nabil ji a strčil do kapsy. „Vezměte si s sebou zbraně,“ vyzval Gíngera a Bertieho. „Máme co dělat s mužem, který nejenom že pistoli vytáhne, ale také ji použije, dokonce i na hocha, jenž chodí do školy. Jestliže to zkusí také na nás, ať pozná, že jsme připraveni.“

Po třech hodinách, když cestou poobědvali, Biggles zastavil vůz před poštou v Buckbury. Uvnitř našli poštmistra v plné práci za přepážkou.

„Vy jste pan Green?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

Biggles ukázal svůj policejní odznak. „Jsem ze Scotland Yardu a chtěl bych si s vámi promluvit,“ řekl. „Vlastně bych potřeboval vaši pomoc.“

Poštministr se zatvářil vyděšeně, ale Biggles ho upokojil. „Není to nic, co by vás muselo znepokojovat,“ sdělil mu. „Předpokládám správně, že do vašeho poštovního obvodu spadá Larford Hall?“

„Ano.“

„Procházejí vaší poštou dopisy, které chodí do statku, či jsou z něj odesílány?“

„Ano. Paní Vanesterová sem často přichází osobně.“

„Jaká to je žena? Mám na mysli, jaký na vás dělá dojem?“

„No, ona toho moc nenamluví. Hádal bych jí tak asi čtyřicet. Je poměrně velká, vypadá pěkně a upravuje se jako cizinka. Nezdá se mi ani, že by byla Evropanka, ale to je jenom můj dojem.“

„Říká o sobě, že je Holandanka..“

„Správně. Často posílá dopisy do Holandska.“

„Takže její pošta vždy prochází vašimi rukama?“

„Ovšem. Jak jinak?“

„Komu píše do Holandska?“

„Obyčejně to je na jednu adresu.“

„Vzpomenete si na ni?“

„Ovšem. Viděl jsem ji mnohokrát. Píše panu Rudolfu Lurgensovi. Jeho adresa je Rossenhalle u Hillegomu, Holandsko.“

„Poslala mu někdy telegram?“

„Také. Asi jednou nebo dvakrát.“

„Jak se obvykle podpisuje?“

„Karena. To je myslím její křestní jméno.“

„Rozumím. Dejte mi formulář na telegram,“ požádal ho Biggles.
„Pošlu na tu adresu zprávu.“

Poštmistra to zjevně překvapilo, ale nic na to neřekl. Biggles si vzal pero a Ginger, který mu nahlížel přes rameno, viděl, jak pod adresu píše:

„Vrať se určitě dnes v noci. Důležitý nový obchod.

Karena“

„Odešlete to co nejdříve,“ nařídil Biggles a podal mu formulář a peníze.

„Má paní Vanesterová telefon?“ zeptal se.

„Ano. Její číslo je Buckbury 401.“

„Hovory chodí vždycky přes ústřednu?“

„Ano.“

„Dobře. Chci, abyste dočasně nespojoval žádné hovory do Larford Hallu ani ty z něj. Spojíte jenom hovor, který sám osobně ohlásím. Řekněte, že linka není v pořádku nebo si něco vymyslete. Uděláte to?“

„Jestli to je policejní příkaz, tak ano.“

„Výborně. Nikomu o tom ani slovo. Rozuměl jste?“

„Na mě se můžete spolehnout,“ řekl poštministr. „Promiňte, že se ptám, ale souvisí to nějak s hochem paní Tealeové, který byl...?“

„Co o tom víte?“ zeptal se Biggles ostře.

„Doručoval jsem telegram, že ho zabili.“

„Ach, ovšem,“ odpověděl Biggles. „Ano, to je ono, ale mlčte o tom.“

„Budu mlčet,“ slíbil poštministr zamračeně. „Eddy byl moc hodný chlapec. Znal jsem ho jako batole.“

Biggles vyšel ven. „Myslím, že teď někde zaparkujeme s vozem a pokud je klid, dáme si šálek čaje. Potom se projdeme po pěšině a podíváme se, zda tam něco najdeme.“

„Myslíš, že ten Lurgens je člověk, kterého hledáme?“ otázal se Ginger.

„Může být,“ odpověděl Biggles. „Vsadil jsem na to. Jestli je to jinak, nic nepokážeme.“

Než došli po pěšině do míst, kde se dotýkala pozemků Larford Hallu, začalo se šerit. Mezi stromy viděli prosvítat část velkého domu z červených cihel. Pěšina až dosud vedla krajinou zarostlou stromy, teď však stromy lemovaly pouze jednu stranu stezky. Druhá

strana se otvírala do velkého pole zarostlého travou. Tam přišel o život mladý letec, pokud byla správná Bigglesova úvaha. Vstupu na pastvinu však bránil hrozivý plot. Drátěné pletivo sahalo do výšky pěti stop od země a nad ním byly nataženy tři ostnaté dráty.

„Majitel se tady vynasnažil udržet lidi co nejdál od pastviny,“ řekl Biggles.

Ginger ukázal na varovný štítek. „Pozor na býky,“ četl nahlas. „Tohle může být důvod.“

„Může to být pravý důvod, jak říkáš, ale já o tom pochybuji,“ odpověděl Biggles. „Tyhle cedulky bývají často jenom záminkou, jak odradit lidi od vstupu na soukromý pozemek. Nikde nevidím jediného býka a dokonce ani jedno telátko.“ Kráčel pomalu dál a při chůzi si prohlížel drátěné pletivo.

„Co vlastně hledáš?“ zeptal se po chvíli zrzek.

„Hledám místo, kde ten nešťastný hoch přelezl plot,“ prohlásil Biggles. „Nemělo by nám to dát velkou práci. Sotva by mohl lézt po pletivu, aniž by pokroutil dráty, které nesly jeho váhu. Ach! Zdá se, že to je tady.“

Zastavil se a ukázal na kus pletiva, kde byly dráty zohýbané. Obrátil se na Gingera a zeptal se ho: „Kdybys tudy šel s taškou a náhle se rozhodl přelézt plot, co bys především udělal?“

„Odložil bych tašku.“

„Taky si to myslím,“ přikývl Biggles. „Hochova taška by neměla ležet daleko.“

Bertie se sehnul a zvedl tašku z kapradí téměř u svých nohou. „Tady je,“ řekl tiše. „Chudák malý.“

„Zatím ji nech ležet, kde jsi ji našel,“ nařídil Biggles. „Teď tedy známe místo, kde přelezl plot. To znamená, že letadlo muselo stát na pastvině nedaleko odsud, jinak by ho neviděl. Hoch musel žasnout, kde se tam vzalo a skutečně k tomu měl důvod. Rozhodl se, že to zjistí a zaplatil to životem. Vy dva tu zůstaňte, přelezu na druhou stranu.“

Oba sledovali, jak opatrně přelézá plot, prochází po louce dále od plotu a křížem krážem pomalu hledá v trávě. Konečně se zastavil a zahleděl se na něco na zemi. Pak udělal další dva kroky, sehnul se,

sebral něco ze země, dal to do kapesníku a vrátil se ke plotu a ke svým přátelům na pěšinu.

„Měl jsem pravdu,“ řekl. „Našel jsem místo, kde stálo letadlo. Z motoru vykapalo trochu oleje, to se obvykle stává.“

„Cos to zvedl?“ zeptal se Ginger.

Biggles rozhrnul kapesník. „Nábojnici ze střely, která zabila chudáka Tealea. Automatická pistole ji po výstřelu vyhodila. Byla tma a muž, který střílel, ji buď nemohl najít, nebo se tím vůbec neobtěžoval. Půjdem.“

„Co plánuješ dál, starouši,“ zeptal se Bertie.

„Protože zatím nemůžeme nic dalšího dělat, nejspíš se tady na chvíli posadím a v klidu si zakouřím. Potom si půjdu pohovořit s madame Vanesterovou a Ginger půjde se mnou jako svědek. Bertie, ty zůstaneš na místě a počkáš, zda se splní můj předpoklad. Když se splní a letoun se tu objeví, počkáš až pilot odejde do domu. Tvým úkolem pak bude, postarat se o to, aby odsud neodletěl.“

Biggles domluvil, pohlédl na oblohu a sedl si do trávy. „Dnes je mimořádně pěkný večer,“ dodal vcelku bez souvislosti.

Bylo deset hodin, když v doprovodu zrzka zazvonil u hlavních dveří Larford Hallu. Přišel otevřít sluha. „Rád bych mluvil s paní Vanesterovou. Jedná se o důležitou osobní záležitost,“ oslovil ho Biggles.

Sluha je zavedl do haly, kde je opustil. Za chvíli se vrátil a uvedl je do značně velikého obývacího pokoje s pěkným nábytkem. Z jedné židle povstala vysoká, tmavovlasá, statná, ale pohledná žena středního věku, kterou vyrušili z práce na jakémsi klobouku.

„Dobrý večer. Přišel jste mi něco říct?“ zeptala se. Hovořila s výrazným cizím přízvukem

„Ano,“ řekl Biggles. „Obávám se, že vám přináším špatné zprávy. Jsme od policie.“

Žena se nepohnula, ani nepromluvila, ale Ginger, který již něco věděl o příznacích nervového vzrušení, viděl, že jí zbělela špička nosu.

„Je pan Lurgens z Rossenhallu v Holandsku váš příbuzný?“ otázal se Biggles.

Paní Karena Vanesterová se chytla za srdce. „To je můj bratr!“ vykřikla. „Snad mi nenesete zprávu, že havaroval? Vždycky jsem se bála, že se v tom svém letadle zřítí a zabije se.“

„Neříkal jsem nic o letadle,“ odpověděl Biggles klidně. „Avšak když už o tom mluvíme, povězte mi, proč považoval včera večer za nutné přistát tady, místo na řádném letišti? Upozornil jsem vás, že jsme policejní důstojníci.“

Madame se na chvíli odmlčela. Upřeně hleděla na Bigglese, jako by ji jeho tvář očarovala. „Kdo říkal, že tu přistál?“ zeptala se nakonec podivně vysokým a napjatým hlasem.

„Já,“ odpověděl Biggles klidně. „Jenže moje otázka zněla, proč tu přistál!“

„Samozřejmě že mě chtěl vidět. Proč ne?“

„Říkáte proč ne? Prosím. Ale proč přistál tady? Proč nepřistál na místě, kde měl?“

„To nevím,“ pokrčila madame rameny. „Nevím o létání téměř nic.“

„Předpokládám, že tu přistál, protože přinesl něco, co nechtěl celníkům přiznat k proclení.“

„Nesmysl,“ ušklíbla se žena. „Přinesl mi jen malý dárek.“

„Nazýváte krabici s péry, kterou vidím na podlaze vedle vaší židle, malým dárkem?“ zeptal se Biggles.

Žena se zhluboka nadechla. „A co má být? Co záleží na několika pérech? Je snad zločin vlastnit nějaká péra?“

„Jde o to, jaká to jsou péra a o způsob, jakým se sem dostala,“ odpověděl Biggles.

„Tak dobře!“ vyzvala ho madame povýšeně. „Jestli se má zaplatit clo, klidně ho zaplatím.“

Biggles zavrtěl hlavou. „Paní Vanesterová, v této zemi nemůžete takto snadno obcházet a přehlížet zákon.“

„Tak co s tím tedy chcete dělat?“

„Budu si o tom muset pohovořit s vaším bratrem.“

„To nepůjde,“ usmála se žena. „Je v Holandsku.“

„Mýlíte se, myslím, že ho slyším přistávat,“ prohlásil Biggles, jehož to nevyrušilo z klidu.

Zato jeho hostitelkou to otřásl. „Což se zbláznil?“ zamumlala. „Co ho sem přivádí?“

„Byl jsem tak smělý a naznačil mu, že s ním potřebujete nutně mluvit.“

„Ale já s ním nechci mluvit!“

„Vy možná ne, ale já ano,“ řekl Biggles tiše. „Myslím, že už je tady.“

Dveře se rozlétly a do místnosti vešel snědý muž s rozepnutou leteckou přílbou na hlavě a s koženou bundou přes ruku. Rychle se rozhlédl po pokoji a pak se obrátil k ženě a řekl stroze: „Co to znamená? Proč jsi chtěla, abych se vrátil?“

Biggles si založil ruce a odpověděl: „Vaše sestra vás nežádala, abyste se vrátil. Telegram jsem poslal já. Jmenuji se Bigglesworth a jsem policejní inspektor. Zatýkám vás pro vraždu Edmunda Tealea, mladého letce, kterou jste spáchal včera v noci před tímto domem. Musím vás upozornit, že cokoli řeknete...“

Obžalovaný muž neřekl nic, začal však rychle jednat. Odhodil od sebe bundu a rukou zajel do kapsy. Biggles však byl rychlejší. Dva výstřely třeskly téměř současně, až se světla v pokoji zachvěla. Nastalo ticho. Místností se táhl bleděmodrý čpavý dým z korditu. Biggles se lehce zapotácel, avšak zůstal stát. Rty měl sevřené a v pozdvižené ruce držel kouřící pistoli. Muž stojící proti němu však natáhl ruku, aby se opřel o stůl. Široce rozevřené oči upíral na Bigglesovu tvář. Jeho pistole padla s tichým žuchnutím na koberec. Potom, jako když kabát klouže z věšáku, sesunul se na podlahu.

Žena vykřikla, zapotácela se a zhroutila se na židli.

„Řekl si o to,“ řekl Biggles a pomalu odděloval slova. „Zvedni tu pistoli, Gingere. Tamhle je telefon. Zavolej seržanta Winskipa. Vysvětli mu, že potřebujeme sanitku. Řekni telefonistovi mé jméno, jinak tě nespojí.“ Přešel ztuhle ke druhé židli a posadil se na ni.

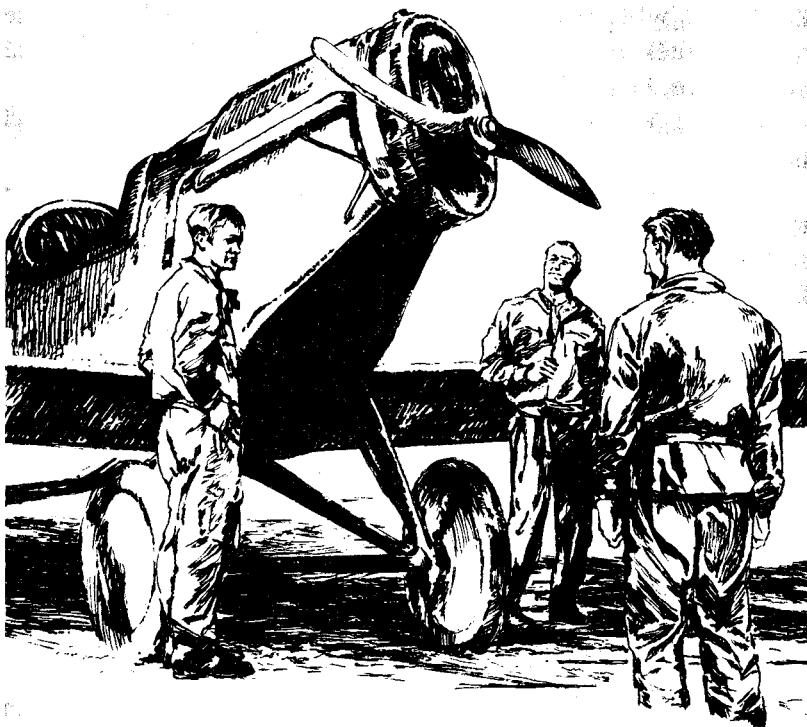
Takhle dramaticky skončil případ zavražděného mladého letce. Lurgens, který již měl na svědomí jednu vraždu, neměl co ztratit, když na Bigglese vystřelil. Policista to tušil a byl připravený. Oba výstřely zasáhly cíl. Lurgens střelil Bigglese do boku. Byla to však naštěstí jen povrchová rána, se kterou strávil týden v nemocnici. Ani Bigglesova kulka Lurgense nezabila. Uvízla v těle a lékaři ji vyjmuli.

Když však byl Lurgens v nemocnici a již se uzdravoval, pokusil se o zoufalý útek, potrhal si přitom stehy v ráně a způsobil si tak vážné komplikace, že na ně po dvou týdnech zemřel.

Madame Vanesterovou vypověděli ze země jako nežádoucí osobu.

Později vyšlo najevo, že Lurgens dříve pracoval jako pilot pro jistou holandskou leteckou společnost, která působila v Indonésii, a byl propuštěn pro stejný přečin, jež ho nakonec stál život, pro pašování. Péra, která se stala tak důležitou stopou, byla ironií osudu zřejmě jen okrajovou záležitostí, soudě dle velkého množství pašovaného zboží, které se našlo v Larford Hallu a podle britských liber z černého trhu, objevených holandskou policií v jeho domě v Holandsku.

Nikdy se nepřišlo na to, kde mladý Teale přesně zemřel, i když odborníci na balistiku dokázali, že osudná rána padla z Lurgensova lugeru. Jak dokázaly krevní stopy v Lurgensově fokkeru, Teale při cestě domů zaručeně uviděl parkovat na poli letadlo a při pohledu zblízka asi pochopil, oč jde. Pašerák ho proto zastřelil a zbavil se těla způsobem, o němž se domníval, že je jednoduchý a bezpečný. Podcenil však sílu mořských proudů, které donesly mrtvé tělo až k pevnině. Ukázalo se prostě, že to sice byl způsob jednoduchý, pro vraha však nikoli bezpečný. Mrtvý mládenec doplul až k holandským pobřežním písčinám, a ačkoli nemohl mluvit, nevolalo jeho tělo po spravedlnosti marně...

PŘÍPAD UKRADENÝCH LETADEL

„Viděl jsem za svého života tolik překvapujících věcí nebo jsem o nich slyšel vyprávět, že jsem si mnohokrát říkal, že mě už sotva co ještě dokáže překvapit,“ řekl Biggles s pobaveným úsměvem, když si v operační místnosti letecké policie na letišti v Gatwicku bral cigaretu. „A vida, je to tu zase!“

„Co tě překvapilo tentokrát, starouši?“ vyzvídá Bertie, a jak měl ve zvyku, začal si ležtit monokl.

Biggles pohlédl ke stolu s mapami, do kterých Algy s Gingerem zakreslovali nějaký kurz. „Pojďte sem, to si musíte poslechnout,“ zavolal na ně.

„Vrátil jsi se právě z Yardu?“ zeptal se Algy.

„Ano. U Raymonda byl velitel perutě Lyall, náčelník vojenské policie R A F a vyprávěl nám tak prapodivnou historku, jakou jsem myslím ještě v životě neslyšel. Musel jsem se tomu dlouho smát.“

„Tak spust’“, žádal Algy.

„Poslouchejte pozorně, ať vám neunikne ani slovíčko“, prohlásil Biggles. „Na závěr vám dám malý test. Tak začínám. Před několika týdny dostal jeden žák výcvikového střediska R A F v Marling Road v Suffolku rozkaz, aby provedl zkušební přespolní let v určitém letadle – přesně řečeno to byl lysander s číslem K. 8009. Po půl hodině se vrátil celý zpocený v letecké kombinéze do kanceláře na letišti a tvrdil, že určené letadlo nemůže nikde najít. Všichni, včetně velitele, začali hledat, ale taky ho nenašli. Kam se letoun poděl? Nikdo nevěděl. Podle záznamů zjistili, že lysander prošel před třemi dny opravou, že mu doplnili palivo a postavili ho před hangár. Můžete si představit, s jakou nechutí pak velitel základny podával hlášení na ministerstvo letectví. Musel se totiž přiznat, že se mu někam zatoulal letuschopný stroj v docela dobrém stavu.“ Biggles zamáčkl cigaretu a odmlčel se.

„Nic směšného v tom nevidím“, řekl Bertie. „To je spíš pohroma. Co bylo dál?“

„Za nějaký den po tomhle hlášení ministerstvo letectví udělalo jedinou možnou věc“, pokračoval klidně Biggles. „Vyzvalo velitele všech základen, aby zkontrolovali, zda nemají o letadlo víc. Bylo prostě možné, že některý neodpovědný chlapík odletěl s lysandrem na jiné letiště a zapomněl se s ním vrátit. Určitě připustíte, že taková možnost byla tuze málo pravděpodobná, ale pánové sedící na ministerstvu si nedokázali vymyslet žádné jiné řešení. Kontrola proběhla podle rozkazu, ale místo toho aby se ztracený lysander našel, musel jeden z velitelů základny z jiné výcvikové jednotky přiznat, že jedno letadlo chybí i jemu! Z přidělených letadel postrádal jedno skvěle létající mosquito. Na letišti ho hledali marně a jeho zmizení si nikdo neuměl vysvětlit.“

Když tuhle zprávu dostala ministerská letecká rada, strašně se naštvála a velitele základen po celé zemi to připravilo o klidný spánek. R A F se pustila do hledání ztracených oveček, jenomže ty nebyly k nalezení. Tehdy si někdo vzpomněl, že než začala řádit ta

pravá panika, zatelefonoval jakýsi lovec, že když na yorkshireském vřesovišti střelil tetřívky, narazil na trosky letadla. Myslel si, že tou zprávou potěší každého na ministerstvu letectví. V té době mu však nikdo nevěnoval pozornost, protože trosek z doby války se povaluje v těch opuštěných končinách země mnoho a ostatně nikdo neohlásil ztrátu žádného letounu. Nyní tam někoho poslali, aby se zblízka podíval na tuhle hromadu šrotu. Kupodivu vyšlo najevo, že jde o kusy a kousky z lysandera K. 8009. Z jejich stavu vyplývalo, že letoun narazil plnou rychlostí čumákem do země, roztříštil se a trosky se rozlétly po celém okolí. Ve chvíli nárazu byl zřejmě bez pilota. Dalo se rovněž usoudit, že blízké okolí bylo liduprázdné, nenašla se žádná mrtvola, nepřišlo žádné hlášení. Jak byste si to vysvětlili?“

„Když pilot poznal, že stroj narazí na zem, vyskočil padákem,“ míní Ginger.

„Správně,“ řekl Biggles. „To je jediná možná odpověď. Kdo to ale byl? Proč nehodu neoznámil? Vždyť jestliže na letadle došlo k nějaké poruše, měl plné právo vyskočit.“

„To určitě,“ hlesl zrzek.

„To není všechno,“ ujal se opět slova Biggles. „Dalším článkem v řetězu těch neobvyklých událostí byl dopis, který ministerstvu poslal nějaký farmář z Lincolnshire. Velice zdvořile je žádal, aby dali odvézt letoun, jež už jistý čas stojí na jedné jeho pastvině. Jeho krávy se o něj otíraly a drbaly a farmář se bál, že tím letoun poškodí. Okamžitě tam vyslali jednoho důstojníka a co myslíte, že tam našel?“

„Ztraceného mosquita,“ řekl pohotově Bertie. „Jsou chvíle, Bertie, kdy tvoje úsudky hraničí s genialitou,“ souhlasně přikývl Biggles s jemnou ironií ve hlase. „Máš pravdu. Stál tam postrádaný mosquito, na kterém hřadovaly slepice a tažný valach si drbal zadek o kormidlo. Nikdo neví, jak se letadlo na louku dostalo. Farmář přísahal, že se jednou ráno probudil a našel ho tam. Ale počkej. Je tu ještě jedna podivná okolnost. Ze záznamů vyplynulo, že před zmizením tohoto letadla mechanici doplnili jeho nádrže pro dlouhý let. Když ho však našli, byly vyschlé na troud. To znamená, že když mosquito odstartoval, měl zásobu více než pěti set galonů šťávy. To mu umožňovalo dolet více než dvou tisíc mil, ale tady, jen čtyřicet

mil od místa z něhož vyletěl, stál se zcela prázdnými nádržemi. Co z toho usuzuješ?“

„Nic,“ řekl Bertie bezradně. „Vůbec nic. Genialita mi došla.“

„To jsem si mohl myslet,“ zabručel Biggles.

„Nepohřešují se nějakí piloti?“ zeptal se Ginger.

„Ani jeden,“ řekl Biggles.

„Rád bych věděl,“ vložil se do toho Algy, „kam se poděl všechen ten benzín? Cožpak ten pilot létal celé hodiny pořád dokola, dokud ho nespotřeboval?“

„To se mi nezdá jako rozumné vysvětlení,“ pomalu zavrtěl hlavou Biggles.

„Ale podívej se, starouši, co to všechno celkem znamená, jestli ovšem chápeš, co tím chci říct?“ zeptal se Bertie.

„Celkem to znamená naprostý nesmysl,“ usmál se Biggles.

„A do toho máme vstoupit my?“ zajímalo zrzka.

„Nic takového neuděláme, totiž alespoň ne oficiálně,“ prohlásil Biggles. „Ministerstvo letectví teď samozřejmě o těchhle podivných případech informovalo Yard. Byl jsem náhodou u Raymonda a tak jsem se o tom doslechl. Ministerstvo k všeobecnému úžasu uznalo, že si s tím neví rady, takže jestli se nám to podaří rozluštit, připíše Raymondovi zase jednu čárku k dobru. Na první pohled je ten případ spíše podivný než závažný, ale při létání člověk nikdy neví, co se za věcí skrývá, ať vypadá jednoduše nebo složitě. Dokud se záhada nerozřeší, nelze ani říct, jakých ministerstev se bude týkat. Může se jednat o obyčejné pašování a to je záležitost celníků. Může jít o běžnou práci pro policejní soud, ale stejně dobře to může spadat do oblasti působnosti Úřadu pro národní bezpečnost. Kdyby letadla zmizela úplně, dalo by se to spíše pochopit. Člověk by mohl dospět k domněnce, že nějaký chlápek ukradl letadla z nějakého jenom jemu známého důvodu, třeba aby je prodal do zahraničí. Takový případ se už taky stal. Ale k čemu krást letadlo a pak ho nechat někde stát? To je tvrdý oříšek, který bych rád rozlouskl.“

„Kde začneš s louskáním?“ zeptal se zrzek.

„Můžeš mi poradit,“ vyzval ho Biggles. „Pěkně si s tím pocvičíš mozek.“

„Co v té věci dělá ministerstvo letectví?“ tázal se Bertie.

„Už nic, kromě toho, že všechny základny dostaly rozkaz střežit svá letadla, aby se takový případ už neopakoval. Není to pro letce žádná zábava, když mají obětovat polovinu svého spánku na strážní službu.“

„Nemohl si prostě nějaký chlápek ve službě jen zažertovat, asi víš, jak to myslím?“ napadlo Bertieho.

„Krádež státního majetku v hodnotě padesáti tisíc liber, se jen stěží dá nazvat žertem,“ zavrčel Biggles. „A nebude se tím bránit ani dotyčný loupežník, pokud ho ovšem chytí,“ dodal zamračeně.

„Nemůže to být muž, jemuž ukřivdili a teď by se chtěl pomstít?“ nadhodil Ginger.

„Jaké by z toho měl uspokojení?“ zeptal se Biggles. „Jediný, kdo si to odnese, je daňový poplatník, který doplatí na ta letadla ze svých daní.“

„Není mi ale jasné, jak se takhle chcete dostat k jádru věci,“ prohodil Algy zasmušile.

„Proč ne?“

„Zatím je přece stopa naprosto chladná. Nemůžeš uhlídat každé letadlo v zemi. Co se týče strojů, které již ukradli, tak letadlo po sobě nenechává stopy.“

„Opravdu?“ zeptal se Biggles mírně.

„Chceš nám říct, že si troufáš vypátrat toho chláпка, který ty stroje štípnul?“ zeptal se Bertie pochybovačně. „Myslíš, že máš nějakou naději?“

„Naděje je to správné slovo.“

„Jak ale chceš zachytit jeho stopu?“

„Rád bych, kdybys mi to pověděl sám,“ odvětil Biggles klidně. „Přemýšlej o tom. Mne už něco přece jen napadlo.“

Vstal. „Gingere, řekni seržantu Smythovi, aby mi připravil ke startu austeru na zítřek ráno za rozednění. Pokud bys chtěl, můžeš letět se mnou.“

Zrzek se zatvářil rozpačitě. „Má ten výlet co dělat s případem, o kterém jsi právě mluvil?“

„Ovšem.“

„Co budeš hledat?“

„Muže, který odcizil ty stroje.“

Ginger promluvil trochu uštěpačně: „To čekáš, že na něj narazíš ve vzduchu?“

„Ne, ačkoli určitá naděje zde může být. Pravděpodobnější je, že ho najdu na zemi,“ odpověděl Biggles s úsměvem.

„Děláš si legraci?“

„Ani v nejmenším.“

„To si opravdu myslíš, že ho najdeš?“

„Jistě.“

„To znamená, že už něco víš?“

„Řekl jsem, že mě něco napadlo.“

„Co je to?“

Biggles zavrtěl hlavou a v koutcích úst se mu objevil náznak úsměvu. „Říkal jsem ti, co mi pověděl Raymond. Řešte to každý sám. Je už na čase, abyste se, vy nebeští poldové, naučili samostatně myslet.“

Ginger se zatvářil dotčeně. „Tak nám pomoz.“

Bigglesův úsměv se rozšířil. „Dobrá. Přines mi šestipalcovou generální mapu jižního Norfolkku.“

Zrzek přinesl mapu a roztáhl ji na Bigglesově stole.

Biggles se dotkl špičkou tužky jednoho místa. „Zamíříme sem,“ prohlásil. „Doufám, že se tam setkám s chlápkem, který ukradl obě letadla. Víc ti zatím neřeknu. Ale jestli tam nebude, bude to pro mě velké zklamání.“

Hvězdy na nebi již bledly, když se příštího rána auster odlepil od země a Biggles sedící u řízení zamířil na sever. Ginger, jenž se trochu chvěl zimou neboť ranní vzduch byl chladný, neměl poté, kdy obletěli okraj města, nic jiného na práci než hledět dolů na dosud dřímající, neprobuzenou krajinu. Spleť silnic, která se brzy rozhučí stovkami vozidel, byla ještě opuštěná. Jediné co se hýbalo byl velký nákladňák, ženoucí se s rozsvícenými reflektory po hlavní silnici. Dále Ginger viděl jen rovinatou krajinu, posetou pestrými skvrnami, kterou se každý pilot obvykle naučí brzy znát. Po tiché podzimní noci bylo hezké počasí a viditelnost, až na trochu mlhy v nížinách, byla dobrá. Na téměř bezmračné obloze plulo až daleko na západě několik mráček. Celkem vzato byly podmínky pro létání skoro ideální.

Během prvé půlhodiny letu nepromluvili ani slovo. Zrzek s mapou na kolenou sledoval kurz, dokud se pod letadlem vpravo neobjevil Suffolk a po levé Cambridgeshire s majestátní katedrálou Ely, jež se tyčila dále vpředu. Znenadání motor zhasl, znovu naskočil, opět zhasl a v nepravidelném rytmu se zase rozběhl. Letadlo ztrácelo výšku.

Ginger si samozřejmě myslel, že motor selhává a už k tomu chtěl něco poznamenat, když si všiml, jak Bigglesova ruka hýbe s páčkou plynu. Místo toho aby řekl, co původně zamýšlel, prohodil ostře: „Co to k čertu děláš?“

„Obávám se, že máme trochu potíží s motorem,“ odpověděl Biggles se zvláštním úsměvem. „Asi budeme muset nouzově přistát.“

„Co tím chceš říci? Jdeme dolů nebo ne?“

„Půjdeme dolů, jestli uvidím to, co bych rád viděl,“ odpověděl Biggles. „To se může stát každým okamžikem. Rád bych udělal dojem na každého, kdo je na zemi, že máme starosti. Vysvětlí se tím naše přistání mimo řádné letiště.“

„Co vlastně hledáme?“

„Stopy po kolech na velkém poli. Na zemi je ještě rosa, tak by měly být dobře viditelné. Nejvíc ze všeho mě zajímají stopy, které se ztrácejí, jako kdyby vůz, který je zanechal...“

„Vzlétl.“

„Správně. Vidiš ten statek před námi, je vlevo, kus od silnice? Od něj asi míli na sever je jakási vesnice.“

„Vidím.“

„Tam, jak doufám, uvidím stopy. Je tam několik pěkných, velkých polí.“

Po chvíli Ginger vykřikl. V jeho hlase se mísilo překvapení se spokojeností. „Ano, tamhle jsou!“

„Taky je vidím,“ řekl Biggles.

Motor, který běžel nestejněměrně, náhle zhasl. Příď austeru se sklonila dopředu a letadlo začalo provádět řadu esovitých zatáček, kterými se stále více blížilo k velkému travnatému poli, přes něž se táhlo několik párů rovnoběžných čar. Mnohé z nich bez zjevného důvodu dost podivně začínaly a jiné zase, opět bez důvodu, končily uprostřed pole. V jednom rohu pole stál větší statek s přilehlými

hospodářskými staveními. Zrzkovi se zdálo, že tam zahlédl nějaký pohyb, ale nebyl si tím jistý.

Auster přistál a s krátkými poryvy motoru jel ke statku. Dříve však než tam dojel, vrtule se přestala točit a stroj se zastavil. Téměř hned nato vyšel z budovy jakýsi muž v montérkách a spěchal k nim.

„Bud velmi opatrný,“ řekl Biggles, když vylezli ven. „Tuším, že tohle je člověk, kterého jsem tu čekal, ale nemám nejmenší tušení, co to je za individuum. Může být nebezpečný, ale třeba není.“

Ukázalo se, že muž je docela mladý, Ginger mu hádal něco kolem pětadvaceti let. Jakmile byl na doslech, zavolal: „Pěkné přistání. Slyšel jsem, že jste měli trochu starosti.“ Biggles k tomu později poznamenal, že mu to rázem prozradilo, jak blízký vztah má tenhle člověk k letadlům.

„Myslím, že to není nic vážného,“ řekl teď lhostejně.

„Zajedte k tomu přístavku a já to dám hned do pořádku,“ nabídl se chlapík.

Biggles na něho ostře pohlédl. „Vy mluvíte, jako byste tam měl dílnu.“

„Taky že mám,“ zněla odpověď.

„Pojďme se na ni podívat,“ navrhl Biggles.

„Pojďte!“

Muž bez sebemenšího zaváhání vykročil k přístavku a Biggles s Gingerem ho následovali.

Zrzek byl připraven na všechno možné, ale jistě nečekal pohled, který se naskytl jeho očím, jakmile muž otevřel dvoukřídlé dveře. Když vstoupil dovnitř, nenašel tam nic menšího než malou leteckou továrnu. Většinu místa na podlaze zabíralo letadlo. Byl to lehký stroj, postavený tak nezvyklým způsobem, že Ginger na něj zůstal v úžasu hledět.

„Jak tomu říkáte?“ zeptal se chlapíka Biggles a pokynul hlavou k letadlu.

„Tohle je můj vlastní návrh,“ odpověděl muž se zřejmou pýchou. „Je to Luton Fliwer-plan, stroj, který bude brzy létat po celé zemi. Dokončil jsem ho před několika dny. Ted jen potřebuji, aby někdo financoval výrobu a dal letoun na trh. Máte zájem?“

„Už jste ho vyzkoušel?“ zeptal se Biggles.

„Do určité míry. Zkoušky při pojíždění vyhovují. Projevily se jen malé počáteční potíže, ale to se dalo čekat. Brzy se s nimi vyrovnám.“

„Kdybyste se zeptal mě,“ prohlásil Biggles pomalu, „řekl bych vám, že ta věc je životu nebezpečná.“

Výraz v mužově tváři se rázem zcela změnil. „Proč?“ zeptal se vyzývavě.

„Podle toho co tady vidím, je to celé nějak nakřivo. Těžiště jste umístil příliš dozadu a výhled dopředu je omezený. Nebude to létat a díky bohu za to.“

„Pitomost!“ vykřikl rozhořčeně chlapík. „Nechci po vás, abyste s tím letěl,“ dodal dosti hrubě.

„To bych nechtěl, ani kdybyste mi platil zlatem,“ ujistil muže Biggles otevřeně. Rozhlédl se kolem sebe. „Máte to tu docela pěkně vybavené. To vás muselo stát spoustu peněz.“

„To je pravda.“

„Něco z toho patří do opravářské výbavy.“

„Ty věci jsem dostal v rámci výprodeje vojenského materiálu.“

Biggles přikývl. „Myslím, že ta pneumatická vrtačka, která leží tamhle, je dosud v R A F nedostatečná.“

„Přesto mi jednu přenechali,“ zamumlal muž nevrle.

„Kde berete benzín, pokud mi na tu otázku dokážete odpovědět?“ zeptal se Biggles klidně.

„Umím si opatřit, co potřebuju,“ odpověděl muž. „Dostanu tolik benzínu, kolik je třeba.“

„Odkudpak?“ otázal se Biggles přívětivě.

Muž se poprvé zarazil. Z jeho očí problesklo podezření. „Nač to chcete vědět?“ zeptal se podivně zabarveným hlasem.

„Prostě mě to zajímá, to je všechno,“ řekl Biggles.

„V jakém smyslu?“

„Protože jsme náhodou od policie, Luttone. Pokoušíme se najít benzín, který někdo vyčerpал ze dvou armádních letadel, které tam nedávno kdosi ukradl. Myslím, že jsem ho našel. Mám pravdu?“

Mužova tvář zbělela jako papír. Přejel si rty jazykem. Potom se znenadání pohnul. Sáhl rukou na lavici za sebou a vykročil vpřed. V jeho ruce se zjevil revolver, mířící na Bigglese.

„Neblázněte, Luttone,“ řekl Biggles klidně a ani se nepohnul. „Ohrožovat policistu je v této zemi vážná věc. Děláte si všechno ještě horší. Zapomenu na tyhle vaše nápady, když okamžitě odložíte zbraň.“

Lutton se chvilku nemohl rozhodnout a upřeně hleděl Bigglesovi do tváře. Potom se zhluboka nadechl. „Asi máte pravdu,“ řekl trpce a hodil revolver zpátky na lavici. „Dobrá, tak co s tím uděláte?“ zeptal se chraptivě.

„Pro tuto chvíli nic,“ odpověděl Biggles. „Celou věc samozřejmě ohlásím, ale pak už to půjde mimo mě. Když si dáte ode mě poradit, zůstanete prostě klidně tady a přijmete následky, jak přijdou. To je všechno.“ Po těch slovech se otočil a spolu s Gingerem se již beze slov vrátili k austeru.

Vyšplhali do kabiny a motor se rozeřval.

Za hodinu byli zpátky ve své kanceláři. Biggles šel rovnou k telefonu a zavolal Raymondovi.

„Můžete ohlásit ministerstvu letectví, že člověk, který ukradl obě letadla, se jmenuje Merville Lucas Lutton. Bydlí na Wimbold Farm blízko Methwoldu v Norfolku,“ oznamoval. „Myslím, že v domě najdete většinu ukradeného benzínu.“

Po půl hodině, když opožděně a krátce posnídal, seděl Biggles u svého stolu spolu s ostatními, kteří chtěli, aby jim pověděl, jak tak rychle přišel na stopu vedoucí přímo k objasnění zpočátku tak záhadného a neřešitelného případu.

Biggles si vzal cigaretu. „Jen to nepřehánějte, já vám všechno povím. Skoro všechno. Ve skutečnosti to bylo velmi jednoduché.“

„To chci vážně slyšet,“ zavrčel Bertie.

„Mohu se mýlit,“ pokračoval Biggles, „ale vždy mi bylo velice nápadné, že čím se nějaký případ zdá ze začátku zamotanější, tím snadněji se rozluští. Jeho jedinečnost a zvláštnost přímo vybízí, aby se do něj člověk pustil. U jednoduchých případů se to nestává a je tedy obtížnější poznat, kde začít. Vezměte si třeba tu poslední záležitost. Některé okolnosti byly na první pohled velmi nápadné, říkejte jim pro mne za mne stopy. Začnu tím, že oba letouny byly ukradeny u výcvikových jednotek. To mohla být náhoda. Na druhé straně si je zloděj možná úmyslně vybral, protože věděl, že právě u

výcvikových jednotek najde mnoho různých letadel. Je tam i mnoho žáků a instruktorů, kteří stále přicházejí a odcházejí a navzájem se ani nemohou znát. A tak by se tam cizí člověk v uniformě nebo v letecké kombinéze mohl snadno procházet, aniž by vzbudil nejmenší podezření. Běžný návštěvník by něco takového nedokázal, ale letec ano a tak mi už od začátku případ připadal jako dílo buď aktivního letce nebo někoho, kdo u letectva sloužil a věděl, jak to chodí. Takový člověk by věděl, kde se všechno uchovává. Náradí, padáky a tak dále. Věděl by, kdy jsou přestávky na jídlo a kde najde rozpis denního programu. Dále obě výcvikové základny, kterých se to týká, byly blízko sebe, takže bylo pravděpodobné, že zloděj žije někde v sousedství. A navíc, musel umět létat. Kromě toho to byl do značné míry zkušený pilot, protože odletěl na různých typech vojenských letadel.“

„Létat s lysanderem je jednoduché,“ prohlásil Algy. „Pilotovat mosquita je už složitější.“

„Ano. To všechno nasvědčovalo tomu, že zloděj je pravděpodobně aktivní důstojník nebo letec nebo někdo, koho nedávno propustili. Následující otázkou byl motiv. Proč ten chlápek ukradl letadla, která nechtěl? Nikdo nekrade to, co nechce. Co tedy chtěl? Jediné co chybělo, byl benzín. Pochopitelně nikoli obyčejný benzín, který koupíte u každé pumpy. Ten by zřejmě nestačil. Náš chlapík sháněl vysokooktanový letecký benzín, který není běžně k dostání. Dobře. K jakému účelu může člověk potřebovat letecký benzín? Je jasné, že jedině k létání. K jakému létání?“

„Okamžik, starouši,“ přerušil ho Bertie. „Nemohl chtít benzín, aby ho prodal? Nezapomeň, že na černém trhu má benzín cenu.“

„Já na to nezapomínám,“ odpověděl Biggles. „Nezapomínám ani na to, že kdyby někdo začal prodávat motoristům letecký benzín, tak by ho brzy chytili. Někdo by si toho musel všimnout a začal by se vyptávat. Každý letec by jistě poznal ten rozdíl. Pokračujme tedy. Člověk obvykle nekrade věci, které může dostat poctivým způsobem. V každém případě to normálně napřed zkusí poctivou cestou. Bylo tedy dost pravděpodobné, že náš zloděj se pokoušel získat letecký benzín náležitým způsobem a neuspěl. Koho by žádal o příděl? Buď ministerstvo letectví nebo ministerstvo paliv a energetiky. Bývalý

letec by ho skoro určitě žádal od ministerstva letectví, protože by vysvětlil účel, pro který benzín potřebuje a na ministerstvu by to pochopili. Když tedy budeme tak uvažovat dál, můžeme očekávat, že zloděj je bývalý důstojník RAF nebo seržant pilot, který si z nějakého důvodu chtěl sehnat slušnou dávku leteckého benzínu.“

„To zní logicky,“ řekl zrzek. „Ale jak jsi postupoval dál? Jde přece i o řadu klubů. Takových lidí mohou být stovky.“

„Omyl,“ usmál se Biggles. „Další krok byl zcela mechanický. Zavolal jsem na ministerstvo civilního letectví a požádal je, aby prověřili své záznamy a poslali mi seznam lidí, kteří si v minulém roce požádali o přiděl leteckého benzínu. Byli jen čtyři. Třem ze zakládaných leteckých klubů vyhověli. Ti dostali co chtěli, a tak jsem je mohl vyloučit. Čtvrtým žadatelem byl bývalý seržant pilot jménem Lutton, kterého na základě lékařského posudku propustili z armády. Jeho žádost – čtvrtou v pořadí – zamítli, protože záměr, proč benzín požadoval, nebyl z hlediska ministerstva slučitelný s podmínkami na povolení přidělu. Dle Luttonovy žádosti měl sloužit ke zkoušení nového ultralehkého letounu, který vynálezce navrhl a postavil. Mělo to být laciné letadlo pro každého. Jak asi víte, ministerstvo letectví není nakloněno amatérským vynálezům, kteří jsou obvykle nebezpeční nejen sobě, ale celé veřejnosti. Kromě toho tady byl další důvod, proč žádost zamítli. V Luttonových osobních služebních záznamech objevili, že má za sebou několik průšvihů. Při jedné příležitosti se pokusil propašovat do země z Gibraltaru nějaké hodinky. Jindy ho zase povolali k raportu pro zneužití služebního náradí a materiálu k soukromým účelům. Když jsem podle jeho žádosti zjistil, že ten člověk žije v Norfolku, nedaleko obou letišť, z nichž se letadla ztratila, byl jsem si již zcela jist, že jsem na správné stopě.“

„Pak se nám už pátralo lehce,“ vstoupil do líčení zrzek. „To už vlastně ani nemusíš vyprávět.“

„Jen ať nám to dovypráví,“ namítl Bertie. „Až doposud to byla excelentní práce. Pokračuj, starouši.“

„Dobrá. Dál to probíhalo takto. Když Luttonovi zamítli žádost o benzín, rozhodl se, že sežene benzín jinak. Oblékl si uniformu, kterou měl dosud doma, bez potíží vnikl na letiště základny RAF,

odstartoval v lysanderu a přistál na svém poli. Vyčerpал z nádrže větší část benzínu a nechal v ní jen tolik, aby lysander dokázal vystoupit do výšky tisíc stop a dolétl nad yorkshirské vřesoviště. Zbytek příběhu si snad už dokážete spočítat...“

„Jasně, starouši,“ přerušil ho Bertie. „Vzal si s sebou padák, namířil nos letadla někam do svahu, sám vyskočil nad vřesovištěm a nanejvýš při tom vyplašil pár tetřívků. Když dopadlo letadlo, byl to určitě mnohem větší bengál.“

„Správně,“ zasmál se Biggles. „Tohle však již vymyslel Ginger, když jsme s věcí začínali. Musím připustit, že oblast pádu Lutton vybral skutečně dobře. Kolem nebyl nikdo a dopad letadla dokonce neměl ani jediného svědka! Dobře, Bertie. Ted mi ještě vysvětli, proč to neudělal stejně s druhým letadlem, s mosquitem?“

„Soudím... ehm... že se letadla zmocnil stejným způsobem...“

„Správně. A dál?“

„Když ho pak měl zničit, bylo mu ho líto,“ vymýšlel si Bertie. „Mosquito je přece nádherné letadlo.“

„To sice je, ale Lutton není lítostivý muž,“ usmál se Biggles. „Zkus to znovu, lordel!“

„Už to mám!“ zajásal Bertie. „Bylo to takhle. Při seskoku s padákem na vřesoviště si ten skunk pochroumal kotník. Poučilo ho to natolik, že raději nouzově přistál na předem vybraném poli v Lincolnshire, pohodlně vystoupil, nechal mosquito mosquitem a šel si, kam se mu chtělo.“

„Zní to líp, ale také to není správně,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Nebudu tě dál zkoušet. Lutton prostě špatně odhadl stav benzínu, který nechal v nádržích mosquita. Motory proto začaly vynechávat dřív, než vystoupil do potřebné výšky. Zlodějna se tak Luttonovi málem nevyplatila. Je přece pochopitelné, že letadlo bez benzínu nedoletí daleko.“

„Takže byl ještě šťastný, když nouzově přistál,“ vyhrkl Bertie. „Říkal jsem, že to je skunk, ale tohle potvrzuje i jeho žalostnou intelektuální úroveň.“

„Jakoupak žalostnou intelektuální úroveň,“ řekl Ginger a zasmál se. „Lutton je hlupák, pánové! Kdybyste viděli, jakou příšeru s křídly si postavil, zastyděli byste se, že patříte k letcům...“

„Je spíš trochu šílený,“ dodal Biggles. „Nebýt jeho průkazného sklonu ke zločinu, bylo by mi ho dokonce líto.“

OBSAH

Úvodem

Případ černých ovčí

Případ sultánovy návštěvy

Případ neregistrovaného pilota

Případ zraněného agenta

Případ vynikajícího žáka

Případ smrti mladého letce

Případ ukradených letadel

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES MUŽEM ZÁKONA

z anglického originálu BIGGLES AIR DETECTIVE

Edice Hrdinové vzdušných bitev 66

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Oldřich Vidlák

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

Toužimský & Moravec

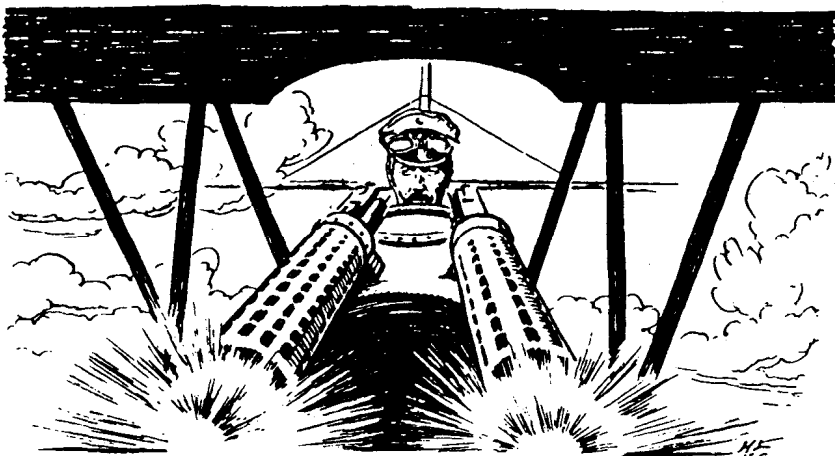
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4

V roce 2003 vyšlo jako

752. (182.) publikace nakladatelství

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín, Bezručova
212/17, 737 01

ISBN 80-7264-057-7

BIGGLES A WORRALS NA INTERNETU

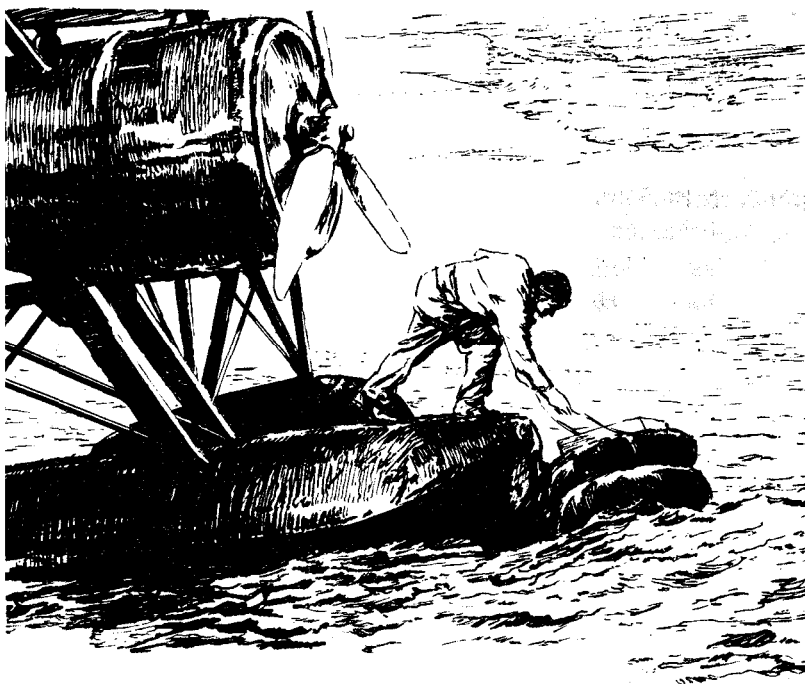
Informace o Bigglesovi i jeho ženskému protějšku – Worrals, o autorovi a českých vydavatelích najdete již na třech internetových stránkách, a to na adresách:

www.biggles.kgb.cz

www.biggles.unas.cz

www.biggles.wz.cz

|

W. E. Johns

BIGGLES MUŽEM ZÁKONA

Sbírka povídek **BIGGLES MUŽEM ZÁKONA** vyšla poprvé v roce 1952 a patří k prvním, ve kterých Biggles pracuje jako velitel útvaru letecké policie New Scotland Yardu v Londýně. Jeho podřízenými jsou naši staří známí – Algy, Ginger a Bertie. Začíná tak předlouhá série příběhů ležících na rozhraní detektivky a leteckého dobrodružství... Nechte se i vy unést!

ISBN 80-7264-057-7